

A SZENTLÉLEK HÁRMAS TITKA

**Írta:
James H. McConkey**

**Fordította:
Szent-Istvány Marga**

**The Threefold Secret
of the Holy Spirit**
by James H. McConkey

EVANGÉLIUMI IRATMISSZIÓ

(Gépelte, kétnyelvű változatban szerkesztette,
2010-ben a Magyar Elektronikus Könyvtárba közzétételre
beküldte: Horváth János – horvathjanos54@gmail.com)

ELŐSZÓ A MAGYAR KIADÁSHOZ

Ez a könyv eredetiben oly nagy példányszámot ért el, hogy az minden ajánlásnál többet mond. Sok kérdésre ad világos, érthető feleletet, amelyek még Isten gyermekei előtt is homályosak. Felmerül itt is a kérdés: lehetséges-e ilyen győzelmes életet élni? Igen! Ez a könyv az Ige egyszerű szavaival az engedelmesség útját tárja elénk. Olvassuk imádkozva:

Kassa, 1943 Pünkösöd.

A fordító.

ELŐSZÓ A NÉMET KIADÁSHOZ

Mikor 1896. évben először jelent meg „A Szentlélek hármassága” című könyv, maga M. Conkey sem sejtette, hogy az Úr úgy megerősíti bizonyosságát. Az angol kiadás 280.000 példányra emelkedett. Kilenc nyelvre van már lefordítva. Számomra nagy öröm, hogy az Úr lehetségessé tette házimisszióknak a német nyelven való terjesztést.

Különösen hangsúlyozza azt a fontos igazságot, hogy újjászületéskor a Szentlélek a szívbe jut, s hogy Isten minden gyermeke a Szentlélek temploma. De azután azt is, hogy a Lélekben való járáshoz szükséges a Szentlélekkel való m e g t ö l t e t é s, hogy Lélekkel t e l v e legyünk.

Ennek szükségéről a megáldott Andrew Murray 1895-ben a következőket írja: „Isten akarata az, hogy Isten minden gyermeke telve legyen Szentlélekkel. A Szentlélek teljessége nélkül Krisztus testének egy tagja sem tud munkálkodni úgy, amint azt Isten szeretné.”

Őszinte vágyad-e Jézus képére átváltozni? Ha több szeretetet kívánsz az Úr és az elveszett lelkek iránt, erőt az imához, győzelmes életet, ha gyümölcsöző szolgálatot akarsz végezni a Mesterért, akkor a Szentléleknek bírnia kell téged egészen. Akkor telve kell lenned Lélekkel.

Bár lenne ez a könyv is útmutatója sok olvasónak a Szentlélek erejében való élethez.

1933. április.

D. H. Dolman.

TARTALOM

I.

A SZENTLÉLEK BENNÜNK-LAKOZÁSÁNAK TITKA

(A Krisztussal való egyesülés)

II.

TELJESSÉGÉNEK TITKA

(Krisztusnak való átadás)

III.

ÁLLANDÓ KIJELENTÉSÉNEK TITKA

(Krisztusban való maradás)

I. THE SECRET OF HIS INCOMING: ***Union With Christ***

*This Jesus... having received of the
Father the promise of the Holy Ghost.*

Acts 2:32, 33.

But of Him are ye in Christ Jesus.

I Cor. 1:30.

*In whom...ye were sealed with the
Holy Spirit of promise.*

Eph 1: 13

A TÚLÁRADÓ ÉLET

The Abundant Life.

„Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.”

János ev. 10,11.

“I am come that they might have life, and that they might have it MORE ABUNDANTLY.”

John 10:10.

Ha Amerikában a Nyugat felé haladó utas az Alleghany-hegységen megy keresztül, aligha kerüli el figyelmét egy mesterséges tavacska. Tiszta vize a kék eget tükrözi vissza. Ez a kép csak pompásabbá teszi Pennsylvánia állam vasútrendszerét. A hegyekkel körülvett kis tó nem más, mint egy vízgyűjtő, mely a közeli kis iparvárost látja el vízzel. Kis hegyi folyó táplálja. Egyik nyáron igen kevés eső esett, a folyócska csak kevés vizet szolgáltatott s így a tartályban a víz mindig jobban apadt. A város fenyegető vízhiánynak nézett elébe. A hatóság a lehető legnagyobb takarékoskodást rendelte el: naponként csak néhány óráig szolgáltatott vizet, s tekintettel az esetleges szükség beálltára, a drága vízkészletet gondosan tartalékolták.

As the west-bound traveler speeds over the Alleghenies, his watchful gaze can hardly fail to note the gleaming surface of a little artificial lake whose azure-tinted waters mirroring the skies above, add much to the beauty of the great railroad system which spans our native state. This lakelet, embosomed in the depths of the mountains, is the reservoir which furnishes water to a busy neighboring city, and is fed by a mountain stream of modest supply. In the drought “of last summer the infilling streams dwindled to a tiny thread; the waters of the reservoir sank to their lowest limits; and all the ills of a protracted water famine, with its constant menace to health and home, beset the city. The most rigid economy was urged by the authorities; the water was cut off save for a few hours per day; and the scant supply of precious fluid was carefully husbanded against emergencies.

Talán még száz mérföldre sincs innen s ugyancsak a hegyekben van egy kisebb város. Ennek közepén természetes forrás buzog korlátlan bőséggel és csodálatos pompában. Ugyanazon a száraz nyáron ez a híres forrás, városát gazdagon ellátta anélkül, hogy csak kevéssé is megapadt volna. A víz még a tartályon is túlradt. Buzogó vizével a forrás nemcsak felüdített mindent, de jogosan szerezte városának e nevet: „A csodás forrás városa.” A nagyobbik városnak volt ugyan vize, de a kisebbiknek „túláradó” vize volt. Az inséges hegyi folyam, melynek a vize a tartályba csurgott, alig volt elég, hogy a nagy szomjúságtól megóvjon; de az élő, buzogó forrásnak, mely gazdagságát tékozló bőséggel kiárasztotta, volt fölöslege arra, hogy csillapítsa egy olyan város szomjúságát, mely még nagyobb is lehetett volna, mint a népesebb szomszéd város.

Not a hundred miles from this city lies a smaller one nestling also among the mountains. In its very center bursts forth a natural fountain of unlimited abundance and marvelous beauty. In the same summer of disastrous drought this famous spring without abating one jot of its wondrous flow or sinking one inch below the lip of its encircling embankment, furnished the thirsty city with fullest supply and then still outflowed over its waste-weir a sparkling, leaping stream of unstinted copiousness, earning right royally the privilege not only of refreshing with its water, but of christening with its own name the city of "The Beautiful Fountain." The larger city, in truth had water. But the smaller one had it "more abundantly." The scanty rivulet that trickled into the reservoir was barely enough to save from keen thirst. But the living bubbling fountain, pouring out its liquid wealth in prodigal flow for its native town, had left still enough to slake the thirst of a city many times the size of its greater neighbor.

Ugyanígy van ez az Isten gyermekeinél a Szentlélek életével. Az Ő bennlakó élete némelyeknél csak olyan, mint ama ínséges hegyifolyam; alig elégséges arra, hogy a nyomorúság és megpróbáltatás idején felfrissítse őket. Nem tudják mit jelent a Lélek teljessége. Mégis vannak mások, akiknél az Úr Jézus szava teljes egészében beteljesedik: „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.” Ez túláradó élet. Nemcsak a maguk számára van bőségesen elégük a saját belső életükben, hanem túláradnak, gazdag, másokat részesítő áldásokban a körülöttük éhező és szomjazó lelkekre, akik szeretnék megtapasztalni áldásokkal teljes életüket. Jön a szomorúság, de nem tudja elrabolni nagy békességüket; elsötétednek a napok, de gyermeki hitük mindig erősebb lesz. A szenvedés csapásai súlyosan hullanak rájuk, de hasonlóan az olajforráshoz, mely a robbanóanyag hatására a sziklatartály földmegrázkódtatása következtében akadálytalanul és bőségesebben folyik, úgy árad környezetükre életükből mindig gazdagabban az áldás teljessége. Szakadatlan imaáradat fakad a szívükből. Hála és dicséret önkéntelenül, mesterkéletlenül ömlik ajkukról, mint a fenn szárnyaló pacsirta vidám dala. A bizalom második természetükké válik, öröm a természetes következmény. Szakadatlanul szolgálnak az Úrnak, és pedig nem szolgálai kötelességérzetből, hanem szeretetük örven-dező kifejezéséeként. Nem olyanok, mint a kiszáradt szivattyú, amelyen intések és serkentések ráöntésével kell segíteni, hogy készletét ideadja. Sőt inkább mély artézi kúthoz hasonlóan, túláradóan ömlik. A Mester szavai teljesednek be rajta: „De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjazik, hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víz forrásává lesz benne” (Ján. 4, 14.)

Even so is it with the life of the Holy Spirit in God's children. Some have His indwelling life only as the trickling stream with scarce enough to keep and refresh them at times of test and stress, and never knowing what His fullness means. Others there are in whom the words of Jesus are joyously fulfilled: "I am come that they might have life, and that they might have it *more abundantly*" (*more abundantly*). Not only are they filled with the Spirit in their own inner life, but they overflow in abundant, outgiving blessing to the hungry and thirsty lives about them that seek to know the secret of their refreshing. Sorrow comes, but it cannot rob them of their great peace. Dark grow the days, but their child-like faith abounds more and more. Heavily fall the afflictive blows but like the oil well which, under the blow of the explosive, gives forth a more abundant flow because of the very shattering of its rocky reservoir, so their lives only pour out an ever increasing and enriching volume of blessing upon those about them. An unceasing stream of prayer flows from their hearts. Praise leaps as instinctively and artlessly from their lips as glad song bursts from the soaring skylark. Trust has become a second nature; joy is its natural outcome; and ceaseless service springs not from the bondage of duty but as the gracious response of love. They are not like dry pumps, needing to be aided by others through impoured draughts of exhortation and stimulation ere they will give forth

their scant supply. They are rather deep-driven artesian wells, spontaneous, constant, spirit-flowing. In them the Master's words have been fulfilled: "The water which I shall give him shall be in him a well of water *springing up* into everlasting life."

Ilyen életet folytattak az apostolok, az eseményekben gazdag pünkösdi nap után. Félénk, önző, határozatlan követőkből, Krisztus nyílt, önfeláldozó hősies küldöttei lettek, akik az evangéliumot csodálatos erővel, örömmel és biztos eredménnyel hirdették. Ilyen volt István „Szentlélekkel és bölcsességgel *teljes* férfiú” (Ap. Csel. 6, 3.), és Barnabás: „jámbor és Szentlélekkel és hittel *teljes* férfiú volt” (Ap. Csel. 11, 24.). Az első diakónusok Szentlélekkel és bölcsességgel *teljesek* voltak. Pál az ő nagy missziós útján helyről-helyre utazott „Szentlélekkel *telve*” (Ap. Csel. 13, 9.). Ilyen volt G. Charles Finney, aki az élet igéjét lángoló komolysággal hirdette, mert *telve* volt Szentlélekkel. Hasonlóképpen Hudson Taylor, Müller György és sokan mások. A Léleknek ezt a teljességét Isten készen tartja minden gyermekének, mint születési jogát, jogos örökségét.

Gal. 5, 23-ban előttünk van a lélek nagyszerű gyümölcsének képe. A Lélek életét részletezi itt az Ige, mint:

Such were the lives of the apostles after the eventful day of Pentecost; transformed from timid, selfseeking, hesitating followers to bold, sacrificing, heroic messengers of Jesus Christ; preaching his gospel with wondrous power, joy, and effectiveness. Such was Stephen "FULL of faith and the Holy Ghost;" and Barnabas "FULL of the Holy Ghost and of faith." Paul swept to and fro in his great missionary journeys "FILLED with the Holy Ghost." Such was Charles Finney preaching the word of life with fiery earnestness born of a mighty FULLNESS of the Spirit. Such were Edwards, and Moody, and multitudes of others; and such an abundant life as this does God hold out to all His children as their birthright, their lawful inheritance. In His picture of its precious fruitage (Gal. 5:22, 23), we see it to be a life of

A túláradó szeretet élete.

Lásd, hogy megtelnek az apostolok égő buzgalommal, hogy a Krisztus szeretetének evangéliumát minden embernek hirdessék! Figyeld meg István forró szeretetét a lelkek iránt! Lásd, hogyan ég szeretettől a Péter szíve és hogyan igazolják most szavai erőteljes bizonyágtételét: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy én szeretlek téged.” (Ján. 21, 17.) A halandó emberek iránt olyan szeretet emésztí a tarzusi férfit, amelyet csak Isten adhat, s amelyet csak Ő múlhat felül. Szíve alig bírja magába zárni a lelkek iránti szenvedélyes szeretet egész teljességét; megragadó, tüzes szavai túl gyengék azt kifejezni; munkában felörlődött, legyengült teste túlságosan törekeny sátor ahhoz, hogy megtestesítse teljességében azt. Így dolgozik, sír és meghal Brainard Dávid is az ő indián barátaiért, mert az Isten szeretete lakik szívében. Adonirám Judsont elűzik kiválasztott tartományából. Ismételten megghiúsítják kísérleteit, hogy Burmában lábát megvesse, börtönben sínylődik leírhatatlan szörnyűségek és fájdalmak közepette. Szeretetének lángja mégis állandóan tovább ég. Livingston Dávid úttalan pusztán vándorol keresztül és kimondhatatlan nélkülözéseket tűr el. A rabszolgakereskedés fertelmessége és átka csaknem a szívét töri össze; és mégis, mikor haldokolva, szent imában térdel, szívében forróbban ég a szeretet, mint ifjúságának napjaiban. G. John Paton magát számúzi a kannibálok közé. Bátran szembenéz a nehézségekkel, amelyek a legmerészebbet is visszariasztanák, türelemmel dolgozik, erős hittel imádkozik, panasz nélkül tűr, kimondhatatlan örömmel arat azután, az egész földet körülutazza és szüntelenül lüktet szívében a Léleknek hatalmas szeretete.

ABUNDANT LOVE.

See the apostles filled with burning zeal to give the gospel of Christ's love to all. Mark Stephen's intense love for souls. Behold Peter's glowing heart and fervent testimonies now well attesting his earnest assertion, "Yea, Lord, thou knowest that I love thee." Mark the man of Tarsus, consumed with such a love for dying men as naught but God could inspire, and none but God could surpass. His great throbbing heart is too small a fountain to contain; his thrilling, burning words too weak a bridge to convey; his weak, toil-spent body too feeble a tabernacle to incarnate all the fulness of his passionate love for souls. So too Brainerd toils, fasts, weeps and dies for his Indians, because of the divine Love within him. Judson is driven from the land of his choice; is baffled again and again in his efforts to obtain a foothold in Burma; languishes in prison amid unspeakable horrors and sufferings, yet the flame of Love never abates. Livingstone travels through a pathless wilderness; endures untold hardships; is broken hearted by the vision of the infamy and anguish of the slave traffic; yet, dying upon his knees in holy prayer Love burns more intensely than in the days of his youth. Paton exiles himself among the cannibals; faces difficulties that would daunt the most daring; labors with patience, prays with mighty faith; suffers with unmurmuring fortitude, reaps with joy unspeakable; and then girdles the earth in his travels, his heart all the while pulsating with the Spirit's own mighty Love.

Kinek nem indul meg a szíve Delia történetének olvasásánál! Egy newyorki bűntanya bűntől beszennyezett királynőjének szégyenteljes életéből való megmentéséről szól. Szívének a Jézusért égő szeretete üzte Whittemore asszonyt, hogy ezt az elveszett lelket megmentse. A szeretet volt az, amely ezt a szegény teremtetést a reménység ajtajához vonzotta. A szeretet volt, amely elfogadta, sírt fölötte, amely a szívét megolvasztotta és őt bűnbánatra és megtérésre vezette. És szeretet szeretetet szül. A szakadék széléről a legteljesebben megmentve, megváltott életének drága kenettel telt üvegjét összetörte, mint egy édesillatú hálaáldozatot Megváltójának lábainál, és elment, hogy szeretetéről a hírt másokkal is közölje. Börtönben, hirhedt városrészekben, utcai összejöveteleken beszélt Arról, aki őt úgy szerette, hogy önmagát adta érte. A Szentlélek szeretete olyan izzóan égett a lelkében, hogy erős, bűntől megkeményedett férfiak törtek össze, zokogtak izzó szavai alatt, és általa sokan jutottak Isten országába. Isten szeretete egy évig áradt Istennek szentelt életén keresztül. Megindított, serkentett, lelkesített mindenkit, akivel érintkezésbe került. Azután hazatért ahhoz, aki élete túláradó szeretetének a forrása volt.

Whose heart has not thrilled at the story of Delia, the sin-marred queen of the Mulberry street dive, and of her rescue from a life of shame? Yet it was the burning love of Christ in her heart which led Mrs. Whittemore to seek to save this lost one. It was love that breathed out the earnest prayer over the spotless rose and offered it to the erring one. It was love that drew the poor girl to the Door of Hope in the hour of her conviction. It was love that welcomed her, wept over her, and melted her heart with contrition and repentance. And then Love begat Love. For saved to the uttermost, this rescued one broke the alabaster box of her redeemed life as an offering of sweetest savor at the feet of Him whose Love had saved her, and went forth to tell the story of the Love to others. In prisons, in the slums, in street meetings, wherever this ransomed one told the story of Him who loved us and gave Himself for us, the kindling love of the Holy Ghost so fired her soul that strong, sin-hardened men, bowing and sobbing under her thrilling, impassioned words, were swept by scores into the kingdom of God. For one brief year the love-life of God streamed, brimful through the open channel of her surrendered being; quickening, thrilling and inspiring all with whom she came in touch, and then she went to Him who was the fountain of her life of Abounding Love.

Egy kis városban lakik egyik barátom, akivel Jézus Krisztusban a legbensőségesebb kapcsolatban vagyunk. Isten kegyelme által, gúnyolódó, csúfolódó, lélekrontó hitetlenségből csodálatosan megszabadult. Heteken keresztül szeretettel végezte földi hivatását. Azután hirtelen az elveszett lelkek megmentése utáni erős vágy ragadta meg őt. A Lélek kamrájának magányába hajtja, ott úgy megtelik lelke Isten szeretetével az elveszettek iránt, hogy órákig fekszik arcra borulva, és zokogva imádkozik megmentésükért. A Lélek azután arra ösztönzi, hogy menjen és prédikálja meggyőző és szeretetteljes módon az evangéliumot. Mesterének szeretete tölti meg és hajtja őt megtérésének e néhány éve alatt. Isten ennek az Ő alázatos szolgájának több mint 600 lelket adott, mint túláradó szeretetének gyümölcsét.

Szeretteim, mi is ebben a túláradó szeretetben járunk-e? Ismerjük erejét, örömét és teljességét? Különböztetjük Annak magasztos elhívását, aki azért jött, hogy szeretetünk legyen, nem szegényes, hanem túláradó. A lelki élet továbbá:

In an interior city dwells a friend “grappled to our souls with hooks of steel” in the precious bonds of the kinship that is in Christ Jesus. By the grace of God he has been wonderfully saved from a life of scoffing, derisive, soul-destroying infidelity. For days and weeks at a time he will be engaged in the busy, loving ministrations of a secular profession. Then, without warning the Holy Ghost will suddenly lay upon him the burden of lost souls. Driven by the Spirit to the seclusion of his own chamber, the love of God for the lost will so flood his being that for hours at a time he will lie upon his face sobbing out his broken petitions to God for their salvation. Then, going forth into the surrounding country with mighty, convicting messages, from a heart overflowing with the abundant Love-life of his Master, he preaches the gospel of Christ in the needy places. In the few short years since his conversion God has given to this devoted servant over six hundred souls as the fruitage of the life of Abundant Love. Beloved, are we walking in this Abounding Love-life? Do we know its power, joy, and fullness? If not, we are falling short of the high calling of Him who came that we might have love not meagerly, but have it ABUNDANTLY. Again it is a life of:

A túláradó békesség élete.

„A Lélek gyümölcse...békesség.” (Gal. 5, 22.) „És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat a Jézus Krisztusban.” (Fil. 4, 7.) „Az én békességemet adom nektek.” (Ján. 14, 27.)

ABUNDANT PEACE.

“The fruit of the Spirit is peace.” (Gal. 5:22.) “The peace OF GOD...shall keep your hearts and minds.” (Phil. 4:7.)

“MY peace I leave with you.” (John 14:27.)

Egy kedves, nyári délelőttre emlékezem. Mialatt csendben pihentünk, egy szélroham kinyitotta az ablaktáblákat. Csodálkozó tekintetünk előtt csakhamar a felhőtlen égbolt gyönyörű képe fekszik, a távolban zöld dombok terülnek el, egy pompás folyó kígyózik tova, amelynek hullámai ragyognak a napfényben. Csak egy pillanatig látjuk ezt a szép képet, mert az ellenszél újra becsapja a táblákat. A jelenet minden pompájával és gyönyörűségével egyszeribe eltűnik, míg egy másik szélroham által a kép megismétlődik, hogy rögtön utána eltűnjön.

Here rises up here the vision of a lovely midsummer forenoon. As we lay quietly resting, the inside shutters of the window under the puff of a passing breeze suddenly opened. Straightaway there lay before our gaze a beautiful picture of a sky of cloudless blue; green hills stretching away in the dim distance; and noble river smiling and tossing its sparkling waves in the broad path of the sunlight. A moment the vision lingered and then, under the fitful gust of a contrary breeze, the shutters suddenly slammed shut. At once all the glory and beauty of the scene vanished, and stayed hidden until another flow of wind again disclosed its loveliness, only to be followed anew by its disappearance.

Épp így van ez a természetes szív békéjével. Egy ideig, ha minden jól megy, a tervek sikerülnek, a szív megelégedett és nyugodt; de ha kellemetlenségek jönnek, egy kedvenc terv meghiúsul, akkor rögtön eltűnik a béke és komoly aggodalom lép a helyébe. Van ugyan békénk, de az állhatatlan és változó. Egyik nap nyugalommal tölt el, és a következőn sötétségben és reménytelenségben vagyunk.

Even thus, we thought, is the peace of the natural heart. For awhile, when all goes well and plans prosper, our hearts are content and at peace. But let a gust of adverse fortune, a baffling of some favorite purpose befall us, and at once peace vanishes and anxious care broods in its place. Peace indeed we have, but its manifestation is inconsistent and fickle, filling us one day with rest, leaving us the next in darkness and hopelessness.

Milyen ellentétben áll ez a béke a túláradó lelki élet mély békéjével! Mert van béke, amely „minden értelmet felülhalad”, és – mint valaki mondta – „minden értelmetlenségen túlmegy.” Béke, mely megőriz minket, nem mi azt. Béke, amelyről megíratott: „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bízik.” (Ésa. 26, 3.) Van béke, melyet, mert nem függ külső körülményektől, hanem a belül lakozó Krisztustól, semmiféle vihar nem zavarhat meg. Ez a Lélek teljességében levő béke.

What a contrast with this is the peace of the Abundant Spirit-life! For there is a peace which “passeth all understanding,” and, – as one has well said – “all misunderstanding;” a peace which keeps us, not we it; a peace of which it is said “Thou wilt keep him in *perfect* peace whose mind is stayed on thee;” a peace which, because born not of an outer calm, but an inner Christ, cannot be disturbed by sting or storm. It is the peace of the fullness of the Spirit.

A tenger felszíne minden széljáratra hullámszik és forrong, zúg és susog, emelkedik és esik, mozgásba jön. De vannak mélységei is, amelyek évszázadok óta mozdulatlan békében megmaradnak, érintetlenül és mozdulatlanul a szélről és hullámtól. Így van a félénk szív részére is mozdulatlan, mély békesség, melynek szakadatlan nyugalma csak „az Isten békessége” csodálatos kifejezésével magyarázható meg.

The sea has a surface which tosses, and frets, foams and spumes, rises, staggers, and falls under every passing wind that assails its unstable life. But it also has deeps which have lain in motionless peace for ages, unswept by wind, unswayed by billow. So there are for the timorous heart moveless deeps of peace whose unbroken rest can be pictured only by that wonderful phrase – “the peace of God.”

Isten békessége! Egy pillanatra gondolkozzunk el felette, Milyen csodálatos lehet Isten békessége! Nála nincs gyengeség, nincs szenvedés, nincs bűn. Nála nem létezik fájó múlt, nem kell tartani a jövőtől, nincs megbánni való hiba, nem kell terveket áthúzni, nincs elhibázott cél. Nem érheti utol a halál, el nem gyengítheti semmiféle szenvedés, nincs eszmény, mely neki teljesíthetetlen, nincs tökéletesség, amely számára elérhetetlen volna. Múlt, jelen, vagy jövő, a múlandó idő, vagy a végtelen örökkévalóság, élet vagy halál, reménység vagy félelem, vihar vagy csönd, – semmi, mindezekből semmi sem zavarhatja meg a nagy mindenségből békéjét annak, aki magát a *békesség Istenének* nevezi. S ez az a béke, mely a miénk lehet és kell is, hogy legyen. „Az Isten békessége meg fogja őrizni a ti szíveiteket.” Ez nem emberi béke, amit magam harcával, önfegyelemmel érek el, hanem isteni béke, amely Isten tulajdona, ami Ő maga. Azért mondja Jézus: „Az *én* békességemet adom nektek.” Emberi, magacsinálta béke, mely az élet változásával esik vagy emelkedik, az értéktelen; de *Krisztus békéje*, micsoda értékes ajándék!

THE PEACE OF GOD! Think of it for a moment. How wondrous must be GOD'S peace! With Him there is no frailty, no error, no sin. With Him there is no past to lament, no future to dread; no blunders, no mistakes to fear; no plans to be thwarted; no purposes to be unmet. No death can overcome, no suffering weaken, no ideal be unfulfilled, no perfection unattained. Past, present, or future; vanishing time or endless eternity; life or death, hope or fear, storm or calm – naught of these, and naught else within the bounds of the universe can disturb the peace of Him who calls Himself the GOD OF PEACE. And it is this peace that is ours to possess. “THE PEACE OF GOD shall keep YOUR heart and minds.” Not a human peace attained by self-struggle or self-discipline, but Divine peace – the very peace which God himself has, yea, is. This is why Jesus Himself says, “My peace I give unto you.” Human, man-made peace, which rises and falls with the vicissitudes of life, is worthless; but the peace of CHRIST, what a gift is this!

Figyeld meg az időt és a körülményeket, amikor Jézus ezeket a szavakat mondta, és akkor mily csodálatosnak látszik nekünk ez a béke! Ez röviddel halála előtt volt. Előtte állt: az áruló csókja, szégyen és gúny, a töviskorona, a vérrel áztatott út a Golgotára, az Atya arcának elrejtőzése, királyi méltóságának meggyalázása s a legszégyenteljesebb kereszthalálnak kimondhatatlan szenvedése. Ha valaha megtéphette egy ember lelkét a szenvedés, ha rémület és félelem ragadhatta meg, akkor minden bizonnyal ez az óra volt az! Mégis szomorúság és ijedtség helyett, nem rettenve vissza attól, ami vár rá, e csodálatos szavakat mondja: „Az *én békességemet* adom nektek.” Ilyen békességet bizonyára érdemes bírni. Béke, mely nem menekül az árulás, szenvedés és halál ijesztő kilátásai elől. Ez *túláradó béke*, melyről bizvást mondhatta: „A békességet *hagyom* nektek; ez megmarad, ez az Isten békessége, mely örökre megmarad. Gyermekeim, rátok nem jöhet oly sötét óra, mint én reám ott a kereszten, mégis békességem megingathatatlan. Az *én békességem kiállta a legnagyobb próbát*; azért nem fog soha meghátrálni. Ezt adom én nektek.”

Mark the surroundings when Christ spake these words, and how wonderful this peace appears! It was just before His death. Before him is the kiss of the traitor; the hiss of the scourge; the weary bloodstained way to death; the hiding of His Father's face; the thorn-crowned, purple-robed mockery of His kingship; and the awful torture-climax of the cross. If ever a man's soul ought to be torn with agony, burdened with horror, surely this is the hour. But instead of gloom, and fear, and shuddering anticipation, hear His wondrous words, “MY PEACE I leave with you!” Surely a peace like this is worth having! Surely a peace which

does not take flight before such a hideous vision of betrayal, agony, and death is an ABUNDANT peace; is one of which He can well say, “*I leave it with you; it will stay; it is the God-peace which abides forever. My children, behold my hour of crisis, darker than shall ever come to any of you, yet my peace abides without a tremor. MY peace has stood the supreme test, therefore it can never fail; I pass it on to you.*”

Néhány évvel ezelőtt egy barátunk árvízi élményét beszélte el nekünk, amelyet sohasem felejtünk el. Lakása a szerencsétlen városon alul volt. Midőn az áttört gáton az ár zuhogva közeledett, többekkel a hídra sietett, kezében egy kötéllal, hogy lehetőleg megmentse, ha valakit az ár magával ragadott. Várás közben figyelme egy félig elsüllyedt házra terelődött, amit a dühöngő ár a folyamon lefelé hajtott. A háztetőn egy asszonynak az alakját pillantotta meg. Szíve részvéttel telt meg. Szerette volna megmenteni. Gyorsan felkészült rá. Mikor a különös jármű a hídhöz közeledett, várakozásteljesen az asszony felé dobta a kötelet, de nem érte el a célt. Hamar a híd másik oldalára sietett. Midőn a ház előbukkant, kötelét megint lázas sietséggel az asszony felé dobta, de most is célt tévesztett. „És aztán”, mondta a barátom, „mikor megmentésének utolsó reménysége is eltűnt és a biztos halálnak nézett elébe, megfordult az asszony a ferde tetőn, fejét kezére támasztva, nyájasan mosolygó tekintettel fordította felém arcát. Halálom napjáig nem fogom elfelejteni annak az arcnak a kifejezését. Ahelyett, hogy a rettegéstől, ijedtségtől, halálfélelemtől eltorzult volna, nyugodt és alázatos volt. Leírhatatlan szelídség, maradandó békesség tükröződött rajta. Sikertelen gyenge kísérleteimért az elismerés barátságos fejbólintásával a hullámok a biztos halálba vitték. A békességtől átszellemült arcán földöntúli dicsőség honolt.” Mialatt barátom ezt a történetet elbeszélte, és a könny akaratlanul végigcsordult arcomon, azt gondoltam: „Igen barátom, ez az asszony bizonyára Isten gyermeke lehetett, ismerte Őt, és ami megoltalmazta, az *Isten békéje* volt.”

A lelki élet azután még: erő.

Some years ago a friend narrated to us an experience of the Johnstown flood which we have never forgotten. His home was below that ill-fated city, and when the flood burst he, with others, hurried out upon the bridge, rope in hand, to rescue if possible any unfortunates who might be borne down the river. Presently, as he waited, his attention was attracted by the approach of a half submerged house which the rushing torrent was bearing swiftly toward him, and upon the roof of which he saw the recumbent form of a woman. With heart thrilling with sympathy and earnest desire to compass her rescue, he quickly made ready, and as the strange craft neared the bridge he cast the rope with eager expectancy, but it fell short of the mark. Rushing to the lower side of the bridge, as the house swept under the arching span, he again cast the rope with feverish haste and intensity, but again it failed of its merciful purpose. “And then,” said our friend, “as the last hope of rescue faded with the second failure to reach her, and death became her inevitable doom, the occupant of the roof, who had been reclining on its steep slope with her head resting upon her hand, turned, and a sweet womanly face looked up into mine. Until my dying day I shall never forget the expression upon that upturned countenance! Instead of the fear, horror, and agony with which I expected to see it distorted, it was quiet and calm, with an unspeakable, serene, abiding Peace, and with a kindly nod of recognition of my poor effort to save her, as she swept on to certain death that Peace kindled into a glory that ‘ne’er was seen on land or sea,’ whose radiance was unshadowed even by the awful roar and strife of the elements about.” “Ah, friend,” thought I, as the tears leaped unbidden to my eyes under this touching story, “she must have been a child of the Lord; she knew HIM; and this that kept her was the Peace of God.”

Then too it is a life of...

Túláradó erőnek élete a szolgálathoz.

„Vesztetek erőt, minekutána a Szentlélek eljön reátok” mondja Jézus Ap. 1,8-ban a tanítványainak. Ettől fogva életük telve volt hatalmas cselekedetekkel, amelyeket a Szentlélek *ereje* által vittek véghez. István, amint az meg van írva nekünk: „kegyelemmel és erővel telve, nagy jeleket és csodákat tett a nép között.” (Ap. 6, 8.) Mikor Finney egyszer belépett egy gyárba, úgy meg volt telve a Szentlélek erejével, hogy a munkások az evangélistának pusztá jelenlététől sírva estek térdeikre, mielőtt még egy szót is mondott volna.

ABUNDANT POWER FOR SERVICE.

“Ye shall receive *power* when the Holy Ghost is come upon you,” said Christ to His disciples. And their lives straightaway became a neverceasing record of mighty deeds done in the power of the Spirit. “Stephen,” we are told, “full of faith and power, did great wonders and miracles among the people” (Acts 6:8). Charles G. Finney, entering a mill, was so filled with the power of the Spirit that the operatives fell upon their knees before the mere presence of the evangelist, ere he had uttered a word.

Egy konferencián, amelyen a legképzettebb és legmeggyőzőbb prédikációk sem tudtak senkit se bűnbánatra és megtérésre indítani, egy igénytelen férfi nyugodt beszéde alatt, aki azonban szemmeláthatóan telve volt Isten Szentlelkével, az egész gyülekezet bűnbánati könnyekben tört ki. Ige, ima, komoly bizonyoságtétel, egy különben figyelmen kívül hagyott ének, rejtélyes erőből hordozva behatol a szívbe. Moody tesz bizonyoságot arról, hogy prédikációiban sohase tudott semmit az erő teljességéről, amíg nem tapasztalta meg a Lélek teljességét, de azután sohase voltak prédikációi gyümölcstelenek.

At a camp-meeting where the most learned and eloquent sermons had utterly failed to move men to repentance, the whole congregation broke down in tears of conviction and penitence under the quiet words of an unassuming man who spoke manifestly filled with the Spirit. A word, a prayer, an earnest appeal, a song that would fall otherwise unheeded, goes home to the heart, filled with some subtle power when issuing from a Spirit-filled life. Moody testifies that never until he knew the fullness of the Spirit did he know the fullness of God’s power in his preaching, but after that his preached words never failed of some fruitage.

A túláradó életnek ereje nem szorítkozik csak az Isten Igéjének hirdetésére. Isten ad erőt az egyiknél imában, a másiknál bizonyoságtételben, megint másnál énekben, vagy szenvedésben és tűrésben. Mindenki, aki megtapasztalta a Lélek túláradó életét, olyan erővel érinti mások életét, melynek hatását csak az Úr eljövetelekor fogja felismerni.

Neither is the power of the abundant life confined to the preaching of God’s word. God gives to some power in prayer; to others power in testimony; to others power in song; to others power in suffering and affliction. Every soul that knows the Spirit’s abounding life is touching other lives with power whose full scope and intensity he will never know until the Lord comes to reward.

A Lélek teljessége azonban nincs korlátozva a túlárado szeretetre, békességre és erőre, hanem ez a túlárado örömnék élete is. Az Úrban való öröm a ti erősségeitek. (Neh. 8, 10.) Túlárado ez az élet a hosszútűrésben is, mely türelmet ad a próbákban, amelyekben különben sohasem állhatnánk meg. Túlárado szelídség, hűség, gyengédség, önmegtartóztatás. Hogy az a Lélek teljessége nemcsak az apostolok, misszionáriusok vagy tanítók részére való, hanem Isten minden gyermeke számára, az világos. „Mert nektek szól az ígélet és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, akik még távol vannak, ha elhívja majd őket az Úr, a mi Istenünk.” (Ap. 2, 39.)

Nor is the fullness of the Spirit limited to abundant love, peace and power. It is a life too of abundant *joy*; “the joy of the Lord is our strength;” of abundant *long-suffering*, girding us with patience under trials that we never could otherwise endure; of abundant *gentleness*, as Christ’s own gentleness takes possession of us; of abundant *goodness*, abundant faith, abundant *meekness*, abundant *selfcontrol*. That it is not meant for apostles, or ministers, or missionaries, or teachers only, but for all of God’s children is clear, for: – “The promise is unto you, and to your children, and *to all that are afar off*.” What is it’s secret?

I.

A SZENTLÉLEK BENNÜNK LAKOZÁSÁNAK TITKA

A KRISZTUSSAL VALÓ EGYESÜLÉS

„Ez a Jézus...az Atyától a Szentlelket elnyerte.” Ap. 2, 32-33.

„Akiben...ti is megpecsételtettek az ígéretnek ama Szentlelkével.” Ef. 1, 13.

Hogyan elégülhet ki szívünknek a Szentlélek teljessége utáni vágya? Hogyan tapasztaljuk meg a szolgálatban az Ő szeretetének, békességének, örömének és erejének teljességét? Miben áll a titka ennek a túlárado életnek, a Lélek eme teljességének?

Mindenekelőtt negatív módon válaszolunk: *Nem arról van szó, hogy a Szentlelket nem kaptuk volna meg.*

The Secret of His Incoming.

HOW then shall our heart-longings for the fullness of the Spirit be satisfied? How shall we know His abundance of love, peace, joy, and power for service? What is the secret of this abundant life, this fullness of the Spirit? We answer first, negatively, *It is not that we have not received the Holy Ghost.*

Ha oly sok keresztyénnél látjuk a tehetetlenséget, gyümölcstelenséget, a szeretet, öröm, békesség és erő hiányát, és meggondoljuk, hogy ezek a Lélek túlárado életének a gyümölcsei, akkor sokan gyorsan levonják a következtetést, hogy az ilyenek nem vették még a Lelket, mert különben hogy lehetne megmagyarázni az Ő jelenlétének és erejének gyenge kijelentését? Ezért világosan fel kell ismernünk, hogy *Isten minden gyermeke megkapta a Szentlélek ajándékát.* A túlárado élet titkának kutatásánál a legnagyobb fontossággal bír, hogy ezt a tényt világosan felismerjük és hittel megragadjuk. Mert ha az ember még nem kapta meg a Szentlelket, akkor még egyáltalán nem keresztyén, és főfeladata kell legyen a Szentlélek várása, kérése és keresése, amely még nincs a birtokában. Ha azonban megkapta a Szentlelket, akkor egészen más a helyzet, éspedig nem a Szentlélek elnyerésének várása és kérése, hanem a már megkapott Szentléleknek való át- és odaadás. Az első esetben mi várunk az Úrra, hogy tegyen valamit, a második esetben Isten vár reánk, hogy mi tegyünk valamit.

Seeing the powerlessness, the barrenness, the lack of love, joy, peace, and power in many Christian lives, and knowing these to be the fruitage of the abundant life of the Spirit, many leap to the conclusion that the Spirit has not been received, else how account for the feeble manifestations of His presence and power? Wherefore the first thing we need clearly to see is that EVERY CHILD OF GOD HAS RECEIVED THE GIFT OF THE HOLY GHOST. It is of the greatest importance, in the search for the secret of the abundant life, that this glorious fact should be clearly seen and accepted by the believer. For if he *has* not received the Holy Ghost, then his attitude should be that of waiting, petitioning, and seeking for the gift which is not yet his. But if he has received the Holy Ghost, then he must take an entirely different attitude, namely, not of waiting and praying for the Holy Ghost to be received but of yielding and surrendering to Him who has already been received. In the first case we are waiting on God to do something; in the other God is waiting on us to do something.

Az világos, hogyha az ember ezeknek az állásoknak egyikét foglalja el, mialatt a másikon kellene lennie, ennek semmi más, mint zavar és sikertelenség lehet a következménye.

Az üdvösség egyszerű feltételei: a bűntől való elfordulás, vagy a bűnbánat és Istenhez való térés, vagy az Úr Jézus Krisztusban való hit. Ha mármint egy igazán bűnbánó lelket a keresés és bocsánatkérés állapotában tartanak, ahelyett, hogy megtanítanák őt Isten Igéjében gyermeki módon hinni és hogy Krisztusban bocsánatot nyert, ez veszedelmes tévedés, amely *romboló*, esetleg *pusztító* lehet, amely a lelket sötétségbe és lelki félelembe viszi a világosság és öröm helyett, amit Isten akar adni neki. De ha másrészt megpróbálok egy bűnbánat nélküli lelket odavinni, hogy „csak hinni kell”, ahelyett, hogy először beismerje és megbánja a bűnét, hasonló tévedésbe kerül. Krisztusnak felületes elfogadása csak külső vallomássá és képmutatássá lesz. Éppígy van ez az előttünk levő esettel is. Ha a Lélek túlárado életének hiánya bennünk nem annak a ténynek rovására írandó, hogy a Lélek nem tért be szívünkbe, hanem hogy nem szolgáltattuk ki magunkat teljesen Neki, *aki már bennünk van*, akkor súlyos és romboló hiba az ilyen lelket várásra és keresésre utasítani osztatlan és teljes odaadás helyett. Az ilyen lélek tovább kiált Istenhez a Szentlélekért, mialatt Isten mindazoknak, akik Krisztusban vannak, már megadta azt, és felszólítja őket bizonyos feltételek betöltésére, amiről megismerhetik a Lélek teljességét, nem a Lélekét, aki eljövendő, de a Lélekét, aki már ő bennük van. Nem ismerkedtünk-e meg már Istennek olyan gyermekével, aki hosszú időn át könyörgött a Szentlélekért? Sírt és agyonkínózta magát, mert az Igének igazságát nem ismerte fel ezen a ponton. Mert az „igazság az, ami szabaddá tesz minket”. De ha ezt nem ismerjük, nem is vagyunk szabadok.

Isten Igéje világosan és határozottan tanítja, hogy mi mindnyájan, akik Isten gyermekei vagyunk, „vesszük a Szentlelket”, vagy ahogyan Isten fejezi ki, elnyerik „a Szentlélek ajándékát”.

It will be seen at once that if a man is occupying either of these attitudes when he ought to be in the other, then confusion and failure are bound to result. For example, the simple conditions of salvation are repentance from sins and faith in the Lord Jesus Christ. Now, to keep a truly penitent soul in the attitude of seeking or praying for forgiveness, instead of simple faith in God's Word that he has been forgiven in Christ, is a ruinous mistake, and leads to darkness and agony, instead of the light and joy that God means him to have. On the other hand, to try to get an impenitent soul to "only believe," instead of first repenting of his sins, will keep him in equal darkness, and make his nominal acceptance of Christ a mere profession and hypocrisy. Exactly so is it with the case in hand. If the absence of the abundant life of the Spirit in us is due, as we are persuaded it is, not to the fact that He has not come in, but that we have not surrendered to Him *who is already* in, then it is a tremendous and fatal mistake to keep a soul waiting and seeking, instead of surrendering and yielding. It puts him at cross purposes with God. He keeps calling on God to give him the Holy Ghost, to baptize him with the Spirit. But God has already done this to all who are in Christ, and is calling on him to fulfill certain conditions by which he may know the abundance of the Spirit, not the Spirit who is to come, but the Spirit who is already in him. Have we not known his children to wait, and cry, and agonize for the gift of the Holy Ghost through long, weary days, months, and even years, from not knowing the truth of His Word upon this point? For it is "the truth that makes us free," and if we know it not we cannot be free. That all we, then, who are God's children, have "received the Holy Spirit," the "gift of the Holy Spirit," (as God uses that term) is clearly taught in His Word, for

1.

A feltételeket, melyek szükségesek, hogy a Szentlélek ajándékát megkapjuk, teljesítettük. Melyek ezek a feltételek? Már előre elfogadhatjuk, hogy ezek rendkívül egyszerűek s a legtanulatlanabb ember számára is könnyen felfoghatók. Isten az Ő szeretetének, a Fia utáni legnagyobb ajándékát csak egyszerű feltételektől teszi függővé. Minden előzetes korszakban a Lélek ígérete az isteni tervbe bele volt illesztve és beteljesedésre várt. Isten nem akarja, hogy gyermekei közül csak egy is eltévessze az utat. Ő elegyengette az ösvényt s mindenütt olyan egyszerű és világos útmutatókat állított fel, hogy csak előítélettel, elmélettel, elhomályosító magyarázattal téveszthetjük el az utat, ahogy ez nálunk is előfordult. És ha megkíséreltük a saját véleményünket és előítéletünket félretenni és csak az Igének a világosságát keresni, akkor bonyolulttá tettük a dolgot azáltal, hogy csaknem kizárólag az apostolok pünkösdi tapasztalatára szorítkoztunk. Azáltal, hogy ezt a magunk részére „mint a hegyen mutatott mintát” elfogadtuk, tudatosan vagy tudatlanul ugyanazon feltételeket tartottuk szükségeseknek.

1. We have fulfilled the conditions of the gift of the Holy Ghost. What are these conditions? We would expect them first to be very simple and easily comprehended by the most unlearned. God does not, and would not, make the greatest gift of His love to us, next to that of His Son, to hinge upon any but the very simplest and plainest conditions. Through all the ages the great promise of the Spirit was in the divine mind waiting for fulfillment. He would not have a single child of His to miss the way. He has made it a great highway, and set up finger-boards so plain and unambiguous that only preconceived human opinions, doctrines, theories, theologies, and darkening of counsel could make us miss it so grievously as we have done. Moreover when we have endeavored to lay aside our own opinions and prejudices, and to seek the light of His Word alone, we have complicated the question by confining ourselves almost entirely to the experience of the apostles at the day of Pentecost.

Accepting this as the “pattern in the mount” for us, we, consciously or unconsciously, deem the same conditions needful.

Éppen itt kell megjegyezni, hogy a Szentlélek ajándékának feltételei után való kutatásainkban az apostoli *tapasztalatokhoz* tartottuk magunkat a pünkösdnapi apostoli *tanítás* helyett. Nos, kísérő jeleiben egészen csodálatos és mély benyomású lehet egy ember megtérése. De némely embernek, aki a megtérés igazi és dicsőséges tapasztalatán ment is át, végképpen nem sikerül másokat Krisztushoz vezetni. Miért? *Mert a komolyan kereső léleknek saját maga tapasztalatából olyan feltételeket állít, amelyek, bár a maga számára találók, de mások részére semmi esetre sem fogadhatók el, mint az Írás feltételei.* Ugyanilyen megtévesztő volt az eljárás a Szentlélek igazságairól szóló oktatást illetőleg még olyanok részéről is, akik valóságos és figyelemre méltó tapasztalatokat nyertek az Ő áldásának teljességéről. Arra utasítanak minket, hogy szüntelenül imádkozzunk, várjunk nemcsak tíz napig, de ha kell tíz évig a megígért Vigasztalóra, csodálatos tapasztalatokra stb. Mily sok őszinte lélek esett bele a reménytelen tévelygésbe és lelki sötétségbe! A hiba ugyanaz. Azon fáradoznak, hogy az apostoli *tanítás* helyett útmutatást adjanak csupán apostoli *tapasztalatok* segítségével. De az apostoli tapasztalatokat lényegesen nehezebb fejtegetni, mint tanításukat; igen, azt mondhatjuk, hogy az *ő* tapasztalataik számunkra természetellenesek, hogy azok nem állíthatók fel szabályként a *mi* tapasztalásunk részére és pedig a következő okok miatt: Az apostolok éltek, még *mielőtt* Jézus jött volna, *mialatt* a földön járt és *miután* elhagyta őket. Így más tapasztalatuk volt, mint ótestamentumi hívőknek, és más, amikor a Feltámadott rájuk lehelt és szólt. „Vegyetek Szentlelket”, és ismét más, mikor a mennybeszállt Krisztus pünkösdi napján kitöltötte rájuk a Szentlelket. De ez nem vonatkozhat ránk. Ennélfogva előttünk nem az a

kérdés látszik fontosnak, hogy miként kapták az apostolok – akik bizonyos mértékben az Atya, Fiú, Szentlélek idejét élték át – a Szentlelket, hanem inkább: hogyan kapták azok, akik a mi korunkban éltek, vagy élnek? Nem az apostolok tapasztalatával kellene tehát a miénket összehasonlítani, akik *mielőtt* a Szentlélek adománya adatott volna, már hittek Jézusban, de *azokéval, akik az apostolok által jutottak megtérésre, és akik hozzánk hasonlóan* hittek Jézusban, miután *Krisztus szava beteljesedett és a Szentlélek adatott*. Mi tehát a fődologban nem az után akarunk kérdezősködni: mit *tapasztaltak* az apostolok, hanem inkább az után: mit *tanítottak*? Nemcsak azt: *hogyan* kapták ők a Szentlelket, hanem: *hogyan* tanítottak *másokat*, hogy vegyék azt. És mint mindig, Isten Igéjét ebben csodálatosan egyszerűnek találjuk, ha előítéletünket félretesszük s csak arra hallgatunk, amit Isten Igéje mond nekünk. Mert pünkösöd napján az apostoli tanítás ugyanolyan világos volt, mint amilyen csodálatos volt az apostolok tapasztalata.

Right here note that in our search for the conditions of the gift of the Holy Ghost we have confined ourselves too closely to the apostolic *experience* instead of the apostolic *teaching*, at Pentecost. Now a man's experience of conversion may be most marvelous and impressive in its accompaniments. But many a man who has had a genuine, glorious experience of conversion utterly fails when he tries to lead others to Christ. Why? *Because he imparts into his directions to the anxious seeker conditions from his own experience which are not essential scriptural conditions for others.* Equally disastrous has been this practice in the teaching concerning glorious truths of the Spirit, and that too, by men who have had genuine, striking experiences of His fullness of blessing. They teach us to pray without ceasing to wait not only ten days but ten years if need be; to "wait for the promise of the Comforter," to look for wonderful experience, etc. How many an anxious soul has thus been plunged into hopeless confusion and spiritual darkness! The trouble is the same. They are endeavoring to guide us solely by the apostolic *experience* instead of the apostolic *teaching*. But the former is much more difficult of analysis than the latter, and it may be fairly said to be *abnormal* to us in these important respects, that, the apostles lived *before* Christ came, *while* He walked the earth, and *after* He left it. They thus had one experience of the Holy Ghost as Old Testament believers; another when the risen Christ breathed upon them and said "receive ye the Holy Ghost"; another when the ascended Christ poured out the Holy Ghost upon them, at Pentecost. But this is not true of us. Wherefore, to our mind, the important question is not so much how the apostles – who lived through the dispensations, loosely speaking, of Father, Son and Holy Ghost – received the Holy Ghost, as how men who lived in the latter, AS WE DO, received Him. The experience that matches ours is not so much that of the apostles, who had also believed on Jesus *before* the gift of the Holy Ghost, as that of the *apostles' converts* who believed on Him *exactly as we do, after the work of Christ was finished, and after the Holy Ghost was given.* Let us therefore now ask not so much what did the apostles *experience* as what did they *teach*. Not only how did they receive the Holy Ghost, but how did they *instruct others* to receive Him. And here, as always, we find the Word of God to be wondrously simple, if we will lay aside our own prejudgments and hear only what it says. For on that same Pentecostal day the apostolic teaching was just as clear as the apostolic experience was wonderful.

Ha volt valamikor idő, amikor Isten jelenléte betöltötte az embert, emberi szívben égett és emberi ajkakat hibátlan tanításra sugalmazott, akkor ez bizonyára pünkösöd napján volt, amikor Péter nagy prédikációját tartotta. Egészen fellángolt a fentről kapott erőtől. Maga az igazság Istene volt, aki általa szólt s aki a sokaság szívből jövő kiáltására: „*Mit cselekedjünk?*”, a maga útbaigazító és tanító isteni szavával felelt. Mit mond ő? – „*Térjete meg,*

és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus nevére, a bűnök bocsánatára, és venni fogjátok a Szentlelket.” (Ap. 2, 38.) Az Ige több részéből megvilágosodik, hogy a keresztség itt Krisztusban, mint a bűnök hordozójában való hitbeli vallomás ment végbe. Így Isten Péter által ezt a nagy igazságot tanította. *A két nagy feltétel a Szentlélek elnyeréséhez: a bűnbánat és a Jézus Krisztusban való hit a bűnök bocsánatára.* Nincs szükség más feltételre. Bánjátok meg bűneiteket, változtassátok meg értelmeteket, higgyetek az Úr Jézus Krisztusban bűneitek bocsánatára – és keresztelkedjete meg erre – „és veszitek a Szentlélek ajándékát.” Két dolgot kell megtennünk, akkor a többi Isten elvégzi. Ha ezt a két dolgot megcselekszitek, *akkor veszitek*, – mondja Isten. Ez az ígélet erősen megáll. Bizonyára embernek nincs semmi joga más követelményt hozzáfűzni e kettőhöz: *bűnbánat, hit* – és *veszitek*, mert az Isten sem tesz hozzá mást. Ha egy lélek őszintén megbánja bűneit, és hiszi, hogy az Úr Jézus Krisztus megbocsátja azokat, akkor inkább beomlik a menny, mint hogy Isten adott szavát ne tartaná meg: „és veszitek”.

If there ever was a time when the presence of God filled a human body, burned in a human heart, and inspired human lips with errorless accuracy of teaching, surely it was when Peter preached his great sermon on the day of Pentecost. All aflame he was with the mighty anointing of power, and it was the God of truth Himself who spoke through him and answered the pleading cry of the multitude “What shall WE DO” by His own divine word of direction and teaching. And what does He say? “Then Peter said unto them, *Repent and be baptized every one of you in the name of Jesus Christ for the remission of sins, and ye shall receive the gift of the Holy Ghost*” (Acts 2:38). It is evident from many passages in the Word that baptism was here an ordinance administered upon faith in Christ as a sinbearer, and thus God here taught through Peter this great truth that: – *The two great conditions of receiving the Holy Ghost* are: REPENTANCE, and FAITH IN CHRIST FOR THE REMISSION OF SINS. No other conditions are required. Repent of your sins, believe in the Lord Jesus Christ for the remission of your sins, (being baptized thereupon) and *ye shall receive* the gift of the Holy Ghost. Two things for us to do, and then one thing God does. If ye do these two things ye *shall receive*, says God. The promise is absolute. Surely man has no right to put any other requirement between the “Repent and believe,” and the “Ye *shall receive*,” since God Himself puts none. If any soul honestly repents and believes on the Lord Jesus Christ for the remission of his sins, then the heavens would fall ere God would fail to fulfill His promise “Ye *shall receive*.”

Azért az egyedüli kérdés, amit Isten gyermeke tehet, ha elfogja a kételkedés, hogy vett-e Szentlelket, vagy sem, ez; Elfordultam-e őszinte szívvel a bűntől? Nem bizakodom nyomorúságos cselekedeteimben, hanem az Úr Jézus Krisztusban, mint bűneim hordozójában és Megváltójában. Akkor Isten megadja nekem Szentlelkét, és a szívemben levő békesség egyedül attól a Lélektől született, amelyről meg van írva: „Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az Övé.” (Róm. 8, 9.) Azonban, ha még sohasem bántuk meg őszintén bűneinket, vagy még sohasem hittünk egész szívünkben Jézusban, akkor a Szentlelket se vettük. De ha e két egyszerű feltételt teljesítettük – és egészen tudatában vagyunk e ténynek –, akkor Istennek meg kellett *adnia nekünk az Ő nagy ajándékát*. – Ez a bizonyítás ugyan megbízható és logikus, de még meg lesz erősítve a következő nagy bizonyítékkal, hogy valóban megkaptuk Őt, ugyanis:

Wherefore the only question that the child of God, in doubt whether he has received the gift of the Holy Ghost, need ask is: Have I turned away from my sins with an honest heart, and am

I trusting, not in my poor works, but in Jesus Christ as my sinbearer sinbearer and Saviour. Then God has given me the Holy Ghost, and the peace I find in my heart is born alone of that Spirit whom “if any man have not he is none of His.” If we have never honestly repented, or have never simply believed in Jesus Christ, then we have not received the Spirit. But if we have fulfilled these two simple conditions – a fact easily known to ourselves – then God must have given us His great gift. Albeit He does not leave us to rest alone upon logic even as good as this, but buttresses it with the next great proof that we have so received Him, namely,

2. *A Lélek maga tesz bizonyosságot saját tapasztalatunk által az Ő betéréséről*, amikor teljesítettük a feltételeket. „Megigazulván azért hit által, *békességünk* van Istennel a Jézus Krisztus által.” (Róm. 5, 1.) Nem emlékeznek-e sokan közülünk a helyre, napra és órára, amikor bűneinket megvallottuk és hittünk az Úr Jézusban s szívünk megtelt Isten csodálatos békéjével és örömeivel? De ha némelyek nem is tudják az idejét és helyét ilyen pontosan, – vajon a békesség tapasztalata, amely betért az évekig tartó nyugtalanság és kín helyébe, kevésbé volt-e biztos vagy csodálatos, mert az lassan és csendesen lett a miénk? A Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel. Nincs más hatalom, mely a múlt bűneit illetőleg ilyen békességet, amelyet kaptunk, közölhetne velünk, mint egyedül a Szentlélek. A múltra vonatkozólag egyedül Jézus a mi békességünk, csak a Szentlélek adhatja szívünknek e békesség megtapasztalását. Az a tény, hogy a békesség itt van, a Lélek jelenlétének feltétlen bizonyítéka. Senki sem rabolhatja el tőlünk ezt a tudatos bizonyosságot, hogy betért hozzánk. Tudjuk, hogy bennünk lakik, mert senki, csak Ő egyedül hozhatja létre bennünk azt a gyümölcsöt, amelyről biztos tudomásunk van. Megbántuk bűneinket, hittünk – és Ő betért hozzánk, „hogy velünk maradjon mindörökké”. Ebben nyugodjon meg a szívünk.

A dolgon nem változtat, ha mi valami mást is értünk „a Szentlélek adománya” alatt. Minden azon múlik, *mit mond Isten*. És minél előbb használjuk Isten kifejezéseit, elfogadjuk Isten kijelentéseit s követjük parancsait, annál hamarabb fog a sötétség oszolni, amely ezt a drága igazságot elködösíti és behatol lelkünkbe a fényes nappali világosság.

2. *By the witness of the Spirit Himself; by our own experience of His incoming*, when we fulfilled these conditions. “Therefore being justified by faith we have *peace* with God through our Lord Jesus Christ.” Do not many of us remember the very day and hour and place, when having repented and believed in Jesus Christ, our hearts were filled with wondrous peace and joy therein? Or even if it did to others of us come less definitely as to time and place, yet was the experience of the peace that came into our heart, to replace the distress and unrest that had dwelt there for years, any the less definite or wonderful because it had stolen upon us gradually and quietly? The Spirit bore witness with our spirit. No power in existence could bring the peace that we have concerning past sins save the Holy Ghost. Jesus alone is our peace concerning the past, and the Holy Ghost alone could communicate to our hearts the experience of that peace. The fact that it is here, is proof absolute of the Spirit’s presence. Let none rob us of this conscious attestation of His incoming. We know He is in us because none but Him could work in us such fruitage as that of which we are conscious. We repented; we believed; and He came in, to “abide with us forever.” Let our hearts be at rest. Nor does it matter much that this is not what *we* mean by “the gift of the holy Ghost.” It is what *God says*. And the sooner we use God’s terms, accept God’s statements, and obey God’s commands, the sooner will the darkness that shrouds this great truth flee away and let in upon our souls the clear shining of the day.

3. *Isten Igéje állandóan hirdeti, hogy a hívők Isten lelkét bírják.* Figyeld meg, hogy milyen nyomatékosan hangsúlyozza: „Nem tudjátok, hogy ti az Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakik bennetek? (I. Kor. 3, 16.) Nem hogy majd azután leszünk, hanem hogy mi hívők most Isten temploma *vagyunk*, és hogy Isten Lelke *most* lakik bennünk (jelenidő). Figyeld meg az idő meghatározását a következő helyen: „Avagy nem tudjátok-e, hogy *a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma*, amelyet Istentől *nyertetek*?” (I. Kor. 6, 19.) Hasonlóan: „mert ti az élő Istennek templomai *vagytok*”. (II. Kor. 6, 16.) Ugyanígy: „Vizsgáljátok meg magatokat, hogy a *hitben vagytok-e*? Próbáljátok meg magatokat, *vagy nem tudjátok-e, hogy Jézus Krisztus bennetek van?* Ha ugyan nem vagytok méltatlanok.” (II. Kor. 1, 5.) Milyen világos ez az utolsó hely, különösen a felemlített pontokra vonatkozóan. Figyeld meg újra ezt az egyszerű feltételt: „Vizsgáljátok, vagy próbáljátok meg magatokat, hogy *hitben vagytok-e*?”, azaz: *hívők* vagytok? Egyszerűen az Úr Jézus Krisztusra bízátok-e megszabadításotokat? Ha megteszitek ezt, „nem ismeritek-e magatokat, hogy Jézus Krisztus *bennetek van?*” Lehet, hogy önvizsgálat után alkalmatlannak, vagy hamisnak találjátok magatokat, nem álljátok meg a próbát, mert bizalmatokat nem Krisztusba vetitek, hanem valami másba. Milyen egyszerű mindez, s mennyire összhangban van azzal, amit Péter prédikál! Ő azt mondja: „Bánjátok meg bűneiteket és *higgyetek az Úr Jézus Krisztusban!*” És Pál apostol azokhoz beszél, akik megbánták bűneiket és most hívők: „Nem tudjátok, hogy az egyetlen kérdés, amit önmagatoknak kell feltenni: Hiszek én a Jézus Krisztusban? Akkor Krisztus bennetek lakik a Szentlélek által.” Szeretteim, ha sohasem tapasztaltuk volna meg a szívben lakozó Szentlélek jelenlétét, akkor is merész dolog volna – hogy ne használjunk erősebb kifejezést – tagadni az Ő bennlakozásának csodálatos tényét, amikor tudjuk, hogy Isten Igéje állandóan és kifejezetten biztosít arról, hogy az Ő templomai *vagyunk*, hogy a Szentlélek tényleg *bennünk lakik*, és hogy mi ezt a nagy adományt *most* bírjuk.

3. *It is the constant assertion of God's Word concerning believers.* Notice how emphatic this is. “Know ye not that ye ARE the *temple of God* and the *Spirit of God* dwelleth in you” (I Cor. 3:16). Not that we *shall* be hereafter, but that *now* we believers are the temple of God, and that the Spirit *dwells* now (present tense) in us. Again (mark the tense) “What! Know ye not that *your* body is the temple of the Holy Ghost which IS in YOU, which ye HAVE of God.” (I Cor. 6:19). Again “For ye ARE the temple of the living God” (II Cor. 6:16). Also (II Cor. 13:5 R. V.). “Try your own selves *whether ye be in the faith*; prove your own selves. Or know ye not as to your own selves that Jesus Christ is in you? Unless indeed ye be reprobate.” How clear this last passage is upon the points named. Note the simple condition again: “Try your own selves *whether ye be in the faith*.” That is, “are you believers? Are you simply trusting the Lord Jesus Christ for salvation? If so, know ye not as to your own selves that Jesus Christ is in you. Unless indeed when you examine yourself you find that you are “reprobate,” that is, “not-standing-the-test,” not trusting Christ, but something else. How simple all this is, and how harmonious, with the truth as Peter preached it! He says “repent and believe in Jesus Christ.” And Paul says to these who have repented and are now believers “Don’t you know that the only questions you have to ask yourselves is: ‘Am I trusting in Christ?’ If so Jesus dwells in you, in the Holy Ghost.” Beloved, even though we had never had a single emotional experience of the indwelling presence of the Holy Ghost yet we would be bold indeed – to say nothing worse – to deny the glorious fact of His indwelling in the face of the constant, explicit assertions of God that WE ARE His temple, that HE DOES dwell in US and that we HAVE this great gift of the Spirit from God NOW.

4. *Krisztus és az apostolok mindig feltételezik ezt az igazságot, mikor a hívőkhöz szólnak.* Figyeld meg Pál csodálkozó kérdését, hogy ezt az alapvető igazságot csak egy pillanatig is

szem elöl tudták téveszteni: „Avagy! Hogyan? Hát nem tudjátok?” (I. Kor. 6, 19.) „Tudatlanok vagy feledékenyek vagytok a dicső igazságot illetően, hogy Isten Lelke bennetek lakik?” (I. Kor. 3, 16.) Kétségbe vonod jelenlétét azért, mert nem volt olyan csodálatos tapasztalatod, mint ahogy elvártad volna. Elfelejtetted, hogy az Ő bennlakozása nem érzéseidtől függ, hanem a *Krisztussal-való kapcsolatotól*, amit Isten már régen helyreállított az Őbenne való hited által. (I. Kor. 1, 30.) És Ap.Csel. 19, 2-ben így szól hozzájuk: „Vettetek-e Szentlelket, mikor hívőkké lettetek?” – ezzel bizonyítja, hogy Isten minden gyermeke *a bűnbánat és Krisztusban való hit idején kapja a Szentlelket*.

4. *Christ and the Apostles always take this truth for granted in addressing believers.* Note Paul's exclamation of surprise that they should for a moment lose sight of this fundamental truth. What! "Know ye not?" (I Cor. 6:19). Are ye ignorant or forgetful of this great and glorious truth that the Holy Ghost dwelleth in you? (I Cor. 3:16). Do you grow doubtful of His presence because you are not having any such wonderful experience of it as you expect? Do you forget that His indwelling does not depend upon your emotions, but upon your union with Christ which has been long since accomplished by God through your faith in Him? (I Cor. 1:30). And then again (Acts 19:2). He says to them not "Have ye received the Holy Ghost since ye believed?" as in the authorized version, but "Did ye receive the Holy Ghost when ye believed?" showing that he expected all the children of God to receive the gift *at the time of repentance and belief in Christ*.

Figyeld meg, hogyan használja Krisztus e gyakran említett szót: „Maradjatok!” „Maradjatok én bennem, és én is tibennetek.” „Aki én bennem marad.” „És most, fiacskáim, maradjatok Ő benne.” (I. Ján. 2, 28.) Mit tanulunk itt? Nyilván ezt: e szó: „maradni”, azt jelenti: *időzni*, helyben *vesztegelni*, ahol *már vagy*. Ha valakit arra készítetünk, hogy egy szobában *maradjon*, akkor ebből az érthető, hogy a megszólított *már ott van*. Ha Pál a hajótörés alkalmával azt mondta: „Ha ezek nem *maradnak* a hajón, akkor nem maradhattok meg”, úgy tudjuk, hogy azok az emberek a hajóban voltak. Mivel tehát a bűnös Krisztuson kívül van, azért mondja neki: „Jöjj!” De a hívőhöz így szól: „Maradj veszteg!” mert az már most és örökre Krisztusban van. De egy ember sem lehet Krisztusban anélkül, hogy nem nyerte volna el a Szentlelket. Ez lehetetlen. Ő az, aki a Szentlelket közli. Ő benne van az *élet*, és abban a pillanatban, mikor hitben összeköttetésünk van vele, meg kell kapnunk a Szentlelket. Amikor a vezető össze van kötve a dinamóval, átveszi a villamos áramot. Amíg a szőlővessző összeköttetésben marad a szőlőtőkével, átveszi a szőlőtőke életét. Így nem lehetünk összeköttetésben Krisztussal anélkül, hogy az Ő nagy feltámadási ajándékát át ne vegyük: „*Én vagyok a szőlőtőke, ti vagytok a szőlővesszők*.”

So too, notice Christ's attitude toward the same truth in His constant use of the word "*Abide*." "Abide in me and I in you." "If ye abide in me." "And now, little children, abide in Him" (I John 2:28). What is the truth here? Clearly this: The word "*abide*" means to *stay*, to *remain* in a *place in which you already are*. Thus when you request a company of people to *abide*, to *stay* in a room, we at once understand that those addressed are *already there*. When Paul said "except these *abide* in the ship ye can not be saved" we know that they were *already in the ship*. Now Christ's word to the sinner is, "Come," because he is out of Christ. But His word to the believer is, "Abide, stay," because he is already, and forever, in Christ. But no man can be in Christ and not have received the Holy Ghost. It is impossible. For He is the giver of the Spirit. In Him is *life* and the instant we are united to Him by faith we must receive the Spirit. The wire can no more be joined to the dynamo and not receive the electric fluid; the branch

can no more be joined to the vine and not receive the thrill of life, than we can be joined to Christ by faith and not receive His great resurrection gift. “*I am the vine, ye are the branches.*”

Feleletek egyes ellenvetésekre

Mondhatja azonban valaki: „Hiszem azt, hogy a Szentlélek az, aki engem újjászült, és nem szülehettem volna az Ő munkája nélkül újjá; de nem hiszem, hogy Isten ezt gondolja a Szentlélek vételén. Nincs-e még egy másik tapasztalata a hívőnek megtérése *után*, amikor nagy erőben és teljességben kapja a Szentlelket a szolgálathoz úgy, amint azt azelőtt nem tapasztalta meg soha? Nem szólt-e Pál az efézusi férfiakhoz: „Vettetek-e Szentlelket, mikor hívőkké lettetek?” (Ap.Csel. 19, 2.), és nem bizonyítja-e ez világosan azt, hogy valaki lehet keresztyén és mégsem vette a Szentlelket?

Erre kétféle a feleletünk: igen és nem. *Van* a Szentléleknek olyan teljessége, amilyenben a legtöbb keresztyén nem részesül a megtéréskor s ennél fogva az időt tekintve mintegy második tapasztalatnak jelölhető meg. De ez nem a Szentlélek ajándéka. Nem a Szentlélek vétele, nem a Szentlélek keresztsége, amint azt *Isten Igéje* tanítja. A Szentlelket egyszersmindenkorra a megtérésnél kapjuk. Ő egy *személy*. Akkor tér be Ő hozzánk egyszersmindenkorra, hogy *megmaradjon*.

THE SECRET OF HIS INCOMING

(Continued)

But some one now says: “I believe that it is the Holy Ghost who has regenerated me, and that I could not be born again except by His agency. But I do not believe this is what God means by receiving the gift of the Holy Ghost. Is there not a second experience for the believer in which, *after* his conversion, he receives the Holy Ghost for service in great power and abundance, such as he has never known before? Did not Paul say to the Ephesian converts: ‘Have ye received the Holy Ghost *since* ye believed?’ (Acts 19:2); and does this not clearly prove that one can be a Christian and yet need to receive the Holy Ghost afterward?”

To this we say both yes and no. There *is* a fullness of the Holy Ghost such as does not come to most Christians at conversion, and therefore is, in point of time, usually a second experience. But this is not the gift of the Holy Ghost, not the receiving of the Holy Ghost, not the baptism of the Holy Ghost as *God’s Word* teaches. The Holy Ghost is received once and forever at conversion. He is a *person*. He comes in *them* once and forever, and to *stay*.

Akkor nyerjük el Őt – bár talán nem *adtuk oda magunkat* egészen Neki – éspedig úgy a szolgálatra, mint az újjászületésre. Az Ő jelenlétének és erejének nagyobb megtapasztalása, amely előbb vagy utóbb *követi* a megtérést, nem a Szentlélek ajándéka, vétele vagy keresztsége, amint ezeket a kifejezéseket Isten használja, hanem a teljességre jutás, amely ama Szentléleknek való feltétlen odaadás következménye, aki *már* az újjászületésnél megadatott. Pünkösd napján jött le a Szentlélek, hogy kialakítsa a gyülekezetet, Krisztus misztikus testét. Azon a nagy napon keresztelte meg Krisztus a gyülekezetet a Szentlélekkel. Amiképpen tehát valamennyien hit által annak a testnek leszünk tagjaivá, ugyanazzal a Lélekkel keresztesztetünk meg, Aki ugyanabban a testben lakik, – vesszük a Szentlélek ajándékát. Nem foghatjuk fel eléggé világosan ezt az igazságot. Mert a mi csalárd, természetes szívünk túl hamar keres menedéket az imádságban és a Lélek elnyerésének a várásában, és ezáltal kikerüli a földolgot, t.i. a feltétlen odaadást Annak, aki már nekünk adatott. A test olyan

fortélyos, hogy inkább várakozva kér, hogy így Istenre vesse az adás felelősségét, ha ezáltal kikerülheti azt, amit tőlünk vár Isten, t.i. a feltétlen és fenntartás nélküli kiszolgáltatást Annak, akit már megkaptunk. Ugyanígy van ez a bűnössele, aki kész inkább imádkozni és Istentől áldást kérni, ahelyett, hogy magát kiszolgáltatná neki, miáltal megkapná az áldást.

We receive *then* – though we may not *yield* to him – for service, as well as for regeneration. The greater experience of His presence and power that *follows* conversion, sooner or later, is not the gift of the Holy Ghost, the receiving of the Holy Ghost, or the baptism of the Holy Ghost as God uses those terms, but a fullness, in response to consecration, of that Holy Ghost who has *already* been given at regeneration. At Pentecost the Holy Ghost came down to form the church, the mystic body of Christ. On that great day Christ baptized the church with the Holy Ghost. Wherefore, as each one of us by faith becomes a member of that body, we are baptized with the same Spirit that dwells in that body; we receive the gift of the Holy Ghost. We can not too clearly lay hold of this. For our deceitful natural heart is all too quick to take refuge in prayer, and waiting to receive, and thus dodge the real issue which is an absolute surrender to Him who has been received. So subtle is the flesh that it is glad, by waiting petition, to throw on God the burden of giving, if thereby it can evade the real issue which God has put upon us of yielding wholly to Him who has already been given. It is exactly matched by the case of the sinner who is far more willing to pray and wait on God for a blessing than to make the surrender that will bring the blessing.

De milyen volt az efézusi tanítványok helyzete, akiket arra utasítottak, hogy Szentlelket kell venniük, *miután* hívőkké lettek? Nem bizonyítja-e ez azt, hogy sokan, habár keresztyének, nem kapták a Szentlelket, s hogy éppen ez náluk az erő és győzelem hiányának a titka? – Ha ezt a körülményt Isten Igéjének világosságánál előítélet nélkül vizsgáljuk, azt fogjuk találni, hogy ez a gyakran idézett hely (AP. Csel. 19,2.) nem úgy értendő, mintha a Szentlélek vételének az újjászületés után kellene megtörténnie, hanem inkább Isten Igéjének legerősebb bizonyítékát nyújtja ez a hely arra vonatkozólag, hogy az apostolok a megtéréskor várták a Szentlélek vételét. Más szavakkal: Pál apostol e pontban teljesen megegyezik Péter apostol tanításával. Az előző rész szerint az egyszerű feltételek, amelyeket Péter a Szentlélek adományának vételével felállított, ezek voltak: ***bűnbánat, és az Úr Jézus bűnbocsánatában való hit.*** Csak e kettő volt szükséges. De ne felejtjük el, hogy mind a kettő *lényeges*. Egyik önmagában nem elégséges. Szükséges, hogy az ember megbánja bűnét és higgyen. Egyedül a bűnbánat, büntől való elfordulás, az Úr Jézus Krisztus bűnbocsánatában való hit nélkül nem hozhatja meg az embernek a Szentlélek adományát, *mert a lényeges feltételek egyike hiányozna*. Éppen így van, ha valaki megpróbálna hinni az Úr Jézus Krisztusban bűnbánat nélkül. Ez nem hozhatja és nem is hozhatná meg neki a Szentlélek adományát, mert a lényeges feltételek egyike hiányzik. Nem kell többet tennünk, mint amit Isten kíván tőlünk, de *kevesebbet se* merészeljünk tenni. Ezt Isten országának minden munkása meg fogja erősíteni. Mily sokszor találkozunk olyan üdvkeresővel, aki sohasem kaphatja meg a békességet és a Szentlélek bizonyosságát, mert egy titkos bűnét nem adta fel, tehát bűnbánata hiányos. Másrészt őszinte bűnbánó lélek nem juthat békességre, mert egyszerűen nem akarja hinni, hogy Jézus eleget tett helyette is bűnei bocsánatára. Sok ilyen eset által igazolva lesz Isten Igéjének e nagy igazsága, hogy t. i. csak két lényeges feltétel van a Szentlélek ajándékának elfogadásához: bűnbánat és hit; és hogy az egyedüli ok, amiért nem kapja meg valaki ezt az ajándékot, abban áll, hogy nem bánta meg bűnét, vagy hogy nem hisz a Jézus Krisztus bűnbocsánatában.

But how about the Ephesian converts who were taught that they must receive the Holy Ghost after they had believed? Does not this prove that many, though Christians, have not received the Holy Ghost, and that this is the secret of their lack of power and victory? Now, if we will examine this instance in the light of God's own Word and with unbiased mind, we will see that this much-quoted passage (Acts 19:2) not only does not support the view that this was a receiving of the gift of the Holy Ghost by believers after regeneration, and thus proving our need of the same, but that it is one of the strongest proofs in God's Word that the apostles expected men to receive the Holy Ghost at conversion. In other words, the teaching of Paul corresponds exactly with Peter upon this great theme. We will recall from the preceding chapter that the simple conditions, as laid down by Peter, for receiving the gift of the Holy Spirit were: Repentance, and faith in the Lord Jesus Christ for the remission of sins. These two alone were necessary. But mark this, that *both of these were essential*. One was not sufficient. Men must repent and believe. For a man simply to repent of his sins, without faith in Jesus Christ for the remission of sins, would not bring the gift of the Holy Ghost, *for one of the essential conditions would be missing*. So also for a man to attempt to believe in the Lord Jesus Christ without repenting of his sins would not, and could not, bring the gift of the Holy Ghost, for the same reason; – the absence, in this case of the necessary condition of repentance. We need not do anything *more* than God requires, but we dare not do anything *less*. Every Christian worker's experience confirms this. How often we meet with seekers after salvation who can find no witnessing peace of the Holy Ghost because there is some secret sin unsundered, some specific failure in repentance. Or again, some truly penitent one fails to find peace because he will not simply believe in Jesus Christ's atoning work for the remission of his sins. The evidence of multitudes of such cases confirms then this great truth of God's Word – that there are two conditions essential to receiving the gift of the Holy Ghost, namely repentance and faith; and that the only reason any one fails to receive Him is that he has not repented, or does not believe in Jesus Christ for the remission of his sins.

Ezt az igazságot tartva szem előtt, vegyük át az Ap. Csel. 19, 1-6. verseit: Pál Efézusba jön s talál bizonyos tanítványokat, akiket, mint láttuk, nem így kérdez: „Vettetek-e Szentlelket, *minekutána* hívőkké lettetek?“, hanem helyes fordítás szerint: „Vettetek-e Szentlelket, *mikor* hívőkké lettetek?“ (Czeglédy). Ez azt jelenti: Pál elvárja, hogy a megtéréssel egy időben a Szentlelket is elnyerték. Mikor tagadó választ adnak, Pál rögtön az okát kutatja, és pedig a *Péter által lefektetett feltételekkel teljesen megegyezőleg* jár el, ahogy ezt már idéztük: „Hát akkor mire keresztkeltek meg?“ – kérdi Pál, s ők felelik: „A János keresztségére.“ „Ó igen,“ – mintha Pál így szólna –, „de nem tudjátok, hogy János csak a *megtérésre* (bűnbánat) keresztelt, azonban a bűnbánat nem elegendő, hogy a Szentlélek adományát elnyerjük; *hinnetek kell a Jézus Krisztusban*.“ Mikor azok ezt hallották, hittek a Jézus Krisztusban, megkeresztelkedtek az Ő nevére és *vették a Szentlelket*. Ők azelőtt nem voltak olyan hívők, amilyenek mi vagyunk. Hívők voltak, de az ó-szövetség és nem az új szerint. Csak a János által megtértekhez számíthatók, akik nem vették és nem vehették a Szentlélek ajándékát, mivel csak az egyik feltételt teljesítették, t. i. a *bűnbánatot*. Semmi esetre sem voltak olyan hívők, *mint mi* vagyunk, s nem lehet őket, mint bizonyítékokat felhozni arra, hogy a hívők a Szentlelket megtérésük után, mint második tapasztalatot nyerik el; mert határozott tudomásunk van róla, hogy ezideig egyáltalán nem is hittek Jézus Krisztusban. Pál egyszerűen közölte velük a még hiányzó újtestamentumi megváltás feltételét, t. i. a Jézus Krisztusban való hitet, amelyre a bűneik megbánásánál kellett volna őket utasítani. Ugyanabban a helyzetben voltak, mint ma is az a bűnbánó, aki őszintén megbánja bűneit, de még nem jutott el odáig, hogy higgyen az Úr Jézus Krisztusban a bűnök bocsánatára. Ez akkor nem volt elégséges a Szentlélek ajándékának vételéhez, mint ahogy nem volna elégséges ma sem. Így

azonban az összefüggés pontosan megmutatja nekünk, hogyan kell ezt a sokat vitatott helyet értelmezni.

With this truth now in mind consider Acts 19:1-6. Paul comes to Ephesus and, finding certain disciples, says to them, not as we have seen, “Have ye received the Holy Ghost since ye believed” (authorized version), but “*Did ye receive the Holy Ghost when ye believed*” (revised version); thus showing that Paul expected them to receive Him at the time they turned from their sins. When they answer in the negative Paul begins at once to search for the cause, and he does so *exactly in line with the conditions laid down by Peter, as already quoted*. “Unto what then were ye baptized?” said Paul; and they said: “Unto *John’s* baptism.” “Oh, I see,” says Paul in effect, “but don’t you know that John baptized only unto REPENTANCE? Now repentance is not enough to bring the gift of the Holy Ghost; you must also BELIEVE in Jesus Christ.” And when they heard this, they believed on Jesus Christ and, baptized into His name, *received the Holy Ghost*. They were not believers at all as we are believers. They were practically believers under the old covenant, not under the new. They can be classed only with John’s converts, who did not, and could not, receive the gift of the Spirit, inasmuch as they fulfilled only one condition, that of *repentance*. So far from being believers as we are, and being cited to prove that believers must receive the Holy Ghost as a second experience after conversion, these men, we are distinctly told, had not believed in Jesus Christ at all up to this time. Paul simply supplied the missing condition of salvation under the New Testament – faith in Christ, which should have been taught them when they repented. They stood in the place a penitent stands nowadays who has honestly repented of his sins, but has not been instructed to believe in Jesus Christ for the remission of his sins. This failed to bring the gift of the Holy Ghost just as it would fail now. Then, too, the scriptural context, telling us exactly how this happened, seems to us forever to settle this mooted passage.

Ha visszamegyünk a 18. részhez, ott olyan magyarázatát találjuk ennek az eseménynek, mely egyértelműen megvilágítja. Itt olvassuk a 24. versben: „Egy Apollós nevű zsidó ... érkezett Efézusba ... lángoló lélekkel beszélt és alaposan tanította az Úrra vonatkozó dolgokat, *bár csak János keresztségét ismerte*.” (Czeglédy). Ez azt jelenti, hogy csak a „megtérésnek (bűnbánat) keresztségét” ismerte (Ap. Csel. 19, 4.). Noha Apollós otthonos volt az ótestamentumi írásokban, szemelláthatóan nem ismerte még Isten egész üdvtervét, és így vették pártfogásukba Akvila és Priscilla, mikor hallották őt. „És még *alaposabban* feltárták előtte az Úr útját.” (Ap. Csel. 28, 26.) Kétségtelenül megtanították a Jézus Krisztusban való hitre, a bűnök bocsánatára. Azután Korintusba utazott Apollós. Pál Efézusba jött, és ott találta Apollós 12 tanítványát, akik nem vették a Szentlelket, mert csak hiányos tanításban részesültek. Miért nem? Csak azért, mert nem hittek a Jézus Krisztusban. Hívők voltak abban az értelemben, ahogy a János tanítványai voltak hívők. Isten iránti bűnbánatuk volt, de nem volt hitük az Úr Jézus Krisztusban. Azért Pál felvilágosítja őket, hogy az újtestamentumi megtérés feltétele hiányzik náluk. Ők pedig veszik Isten Szentlelkét, nem mint Isten felnőtt gyermekeinek második tapasztalatát, de mint azoknak első tapasztalatát, kik még egyáltalán nem hittek Krisztusban, mint ahogy mi hiszünk benne. Tehát annak bizonyítéka helyett, hogy a keresztyén a Szentlélek ajándékát nem a megtéréskor kapja, hanem mintegy második áldásként, ez a hely éppen az ellenkezőjét erősíti meg. Ha nem vették a Szentlelket, akkor az apostolok egyszerűen arra utasítanak, hogy a két újtestamentumi üdvtapasztalat valamelyik egyszerű feltételét elmulasztották állítólagos megtérésüknél.

If we go back to the preceding chapter we find an explanation that makes the whole episode as clear as sunlight. In verse 24 we are told: “a certain Jew named Apollos, ... came to Ephesus, ... being fervent in the Spirit, he spake and taught diligently the things of the Lord, *knowing only the baptism of John*,” that is, only the baptism of REPENTANCE (chap. 19:4). While he was mighty in the Old Testament Scriptures, yet he evidently did not know of God’s full plan of salvation, and thus Aquila and Priscilla, when they heard him, “took him unto themselves and expounded unto him the way of God *more perfectly*,” (v. 26) doubtless teaching faith in Christ for remission of sins. Apollos now goes to Corinth, and Paul, coming to Ephesus, finds Apollos’ mis-instructed disciples, a dozen men who had not received the Holy Ghost. Why? Simply because they had not believed in Jesus Christ. True, they were believers in the sense that John’s disciples were believers, having “repentance toward God,” but they had not “faith toward our Lord Jesus Christ.” Paul therefore simply supplies the missing condition of New Testament conversion, and they receive the Holy Ghost, not as a second experience of full-fledged believers, but as the first experience of those who had not believed in Christ at all as we believe in Him. Instead of proving that the Christian man does not receive the gift of the Holy Ghost at conversion, but as a second enduement, this passage is one of the strongest proofs in the Word of God that the apostles expected men to receive the Holy Ghost at conversion, and, if not received, they simply proceeded to show that some one of the two simple conditions of the new covenant salvation had been neglected at the time of professed discipleship.

Lásd a samaritánusok esetét (Ap. Csel. 8, 5-25.) „Itt” – úgy vélekednek némelyek – „határozottan meg van mondva, hogy mikor Filep nekik hirdette Krisztust, hittek és megkeresztelkedtek.” (12. v.) Itt legalább az Úr Jézusban való ész szerinti hitet találunk. Miért nem vették hát a Szentlelket? Amint láttuk, Isten azt mondja, hogy a Szentlelket akkor kapják az emberek, ha megbánják bűneiket és hisznek. Csak azt a következtetést vonhatjuk le tehát, hogy ama samaritánusok nem bánták meg őszintén bűneiket. Azt hisszük, hogy ez olyan eset volt, amelyben a másik feltétel hiányzott, mégpedig az őszinte szívből jövő bűnbánat, bár bizonyára bizonytságot tettek az Úr Jézusban való hitről. Határozottan ez volt az esete közülük az egyiknek, mert Simon a varázsló hitvallást tett és meg is volt keresztelve, (13. v.) és Péter mégis kénytelen volt azt mondani neki: „A te szíved nem igaz Isten előtt.”

Again, take the case of the Samaritans recorded in Acts 8:5-25. “Here,” it is said, “we are distinctly told that they believed Philip as he preached Christ, and that they were baptized.” (v. 12.) Why then was the Holy Spirit not received? It is suggested that there may not have been an honest repentance. For to Simon the sorcerer, who had professed belief and been baptized, Peter declared “*Thy heart* is not right with God.” Another, and likely more reasonable explanation is that God desired to show His condemnation of the enmity between Jew and Samaritan by using not Philip but two Jewish apostles, Peter and John, as the human instruments through which the outpoured Spirit came to the Samaritans.

Ha ezt a két főrészt közelebbről megvizsgáljuk, amelyet annak bizonyítására idéznek, hogy a Szentlélek adománya a hívő életének megtérés utáni tapasztalata, akkor látni fogjuk, hogy azt ránk hívókra egyáltalán nem lehet alkalmazni, hanem csak azt a szabályt bizonyítják, hogy a Krisztust kereső lelkeknek mindkettőt, azaz bűneiket megbánni és hinni kell, hogy a Szentlélek ajándékát vehessék.

A careful examination of these two chief passages cited to prove that the gift of the Holy Spirit comes as an after experience in the believer's life, will show, we believe, that they have no application to us as believers, but only prove that seekers after Christ must both repent and believe, in order to receive the gift of the Holy Ghost.

Ebből azt a következtetést vonjuk le, hogy Isten minden gyermeke Szentlélekkel lett *megkeresztelve*. A Szentlélek ajándékának vételét és a Szentlélekkel való megkeresztelkedést teljesen egyértelmű kifejezésnek tekintjük, ahogy Isten felhasználja ezeket. János vízzel keresztelt és azt mondja tanítványainak, hogy higgyenek Abban, aki ő utána jönni fog, s aki a Szentlélekkel fogja őket megkeresztelni. Ez lesz a megkülönböztetője a feltámadott Krisztus által való keresztelésnek. Ha emberek János prédikációja folytán tértek Istenhez, akkor vízzel keresztelte meg őket. De ha emberek az evangéliumnak jelen korszakában térnek Jézus Krisztushoz, akkor Szentlélekkel kereszteli meg őket. Nem emlékszünk egyetlen egy esetre sem, amikor a Szentlélekkel való kereszttség a hívőnek későbbi tapasztalata lett volna. Az apostolok ismételten megteltek, mintegy megkenettek a Lélekkel, de soha többé nem kereszteltettek meg újra a Lélekkel. Egyetlen megtértről sincs feljegyezve, aki újjászületése után megkapta a Szentlelket, hogy később megkereszteltetett volna a Szentlélekkel. Ennek oka kézenfekvő. A kereszttség bevezető rítus volt. Isten országába való belépéskor ment végbe. Mindkét kereszttség az időt tekintve ugyanazon a helyen áll: úgy a János keresztsege vízzel, mint Krisztus keresztsege a Szentlélekkel, t. i. a keresztyén élet küszöbén, és nem egy későbbi mérföldkőnél. Ha azért ma azt sürgetik, hogy a *hívőknek* venniük kell a Szentlélek keresztseget, akkor nagyon is egyetérthetünk az alapgondolattal. Ugyanis a Szentlélek olyan teljességét kell venniük, amelyet eddig nem ismertek, nem is bírtak, mert ez a teljesség a mi örökségünk. Mégis szerencsétlen ez a kifejezési mód, mert tudomásunk szerint sohase használja így a Szentírás, és azért megtévesztő hatású, mivel más értelmet ad egy kifejezésnek, mint amit Isten maga helyezett bele. Ha két szónok ugyanazt a kifejezést használja, és annak mindegyik más értelmet ad, akkor hamarosan reménytelen zavarba jutnak. Ugyanígy van ezzel a nagy dologgal. Csodálatosan megvilágosítaná ezt, ha nem csak tanulmányoznánk Isten Igéjét e tárgyra vonatkozólag, de e tárgyról való beszédünkönél ugyanazokat a kifejezéseket is használnánk, t. i. a Szentlélek „ajándéka”, „vétele”, „keresztsege”, és pedig pontosan úgy, amint Ő saját ihletett Igéjében használja azokat.

It follows too from this that every child of God has also been *baptized* with the Holy Ghost. The receiving of the Holy Ghost, and the baptism of the Holy Ghost we conceive to be absolutely synonymous, as God uses these terms. John baptized with water telling his disciples to believe on Him that should come after, and that then He would baptize them with the Holy Ghost. This was to be the distinguishing characteristic that was to mark baptism by the resurrected Christ. When men turned to God under the preaching of John he baptized them with water. But when they turn to Him in this gospel age Jesus Christ baptizes them with the Holy Ghost. There is It follows too from this that every child of God has also been *baptized* with the Holy Ghost. The receiving of the Holy Ghost, and the baptism of the Holy Ghost we conceive to be absolutely synonymous, as God uses these terms. John baptized with water telling his disciples to believe on Him that should come after, and that then He would baptize them with the Holy Ghost. This was to be the distinguishing characteristic that was to mark baptism by the resurrected Christ. When men turned to God under the preaching of John he baptized them with water. But when they turn to Him in this gospel age Jesus Christ baptizes them with the Holy Ghost. There is not a single instance that we recall where “baptism” with the Holy Ghost is made a subsequent experience of the believer. The apostles were again and again “filled,” with fresh anointing, as it were, of the Spirit, but they were never baptized

again. Nor are any converts who have received the Spirit in regeneration ever said thereafter to be baptized with Him. The reason is clear. Baptism was plainly an initial rite. It was administered upon entrance into the kingdom of God. Both baptisms stand, in relation of time, at the same place, whether John's with water, or Christ's with the Holy Ghost, namely, at the threshold of the Christian life, not at any subsequent milestone. Wherefore when the baptism of the Spirit is urged now upon believers we may all agree with the thought behind it, namely, that of a fullness of the Spirit not yet known or possessed, for such a fullness is our birthright. Yet the expression itself is not a happy one in that it is never, to our knowledge, so used in the Scriptures, and therefore misleads men in attaching to a certain phrase a different meaning than God himself gives to it. Two speakers using a word to which each attached a different meaning would soon land in hopeless confusion. So has it been with this great theme, and it would clear up marvelously if we would not only study God's truth upon it, but adopt His phrases in describing it using "the gift," "the receiving," "the baptism" of the Holy Ghost exactly as He himself does in His own inspired Word.

Valóban más feltételektől függ a Szentlélek *vétele*, mint a Szentlélek *teljessége*. Mivel nem bírjuk a *teljességet*, könnyen arra a következtetésre jutunk, hogy nem is *vettük* azt. Egyszer s mindenkorra el kellene fogadni a tényt, hogy vettük Öt, és most mindent elkövetünk, hogy megtapasztaljuk az Ő teljességének titkát. Szeretteim, ne engedjétek szíveteket tovább a Szentlélek adományáért könyörögni, hanem inkább teljete meg *hálával* és *dicsérettel*, hogy *vettétek* Öt, és hogy bennetek lakik. Olvasd ismételten Isten határozott kijelentéseit e felől. Vedd ezeket gondosan fontolóra! Gondolj az örömnél és békénél saját megtapasztalására, mikor a Szentlélek betért. Figyeld az apostolok leveleiben az ismételt kijelentéseket, hogy a hívó a Szentlélek szentélye, temploma. Aztán gondolj arra, hogy aki Isten álláspontját foglalja el, az biztos alapon áll. Ne engedd, hogy valaki is ezen a ponton megingassa bizodalmodat. Ha megkísérli ezt valaki, úgy ismételd az Isten Igéjéből: „Vagy nem tudjátok-e, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, amelyet az Istentől *nyertetek*?” (I. Kor. 6, 19.) Ezt ismételd addig, míg e drága igazságban mozdíthatatlan erős alapon állsz mindörökre.

In fact the *receiving* of the Holy Ghost depends on one set of conditions, and the *fullness* of the Holy Ghost upon another. Because we have not His fullness, we leap to the conclusion that we have not *received* Him. The truth is that we should accept forever the fact that we have received Him, and press on to know the secret of His fullness. Beloved, let your heart go out no longer in petition to receive the gift of the Holy Ghost, but let it be filled with praise that you have received Him, and that He is dwelling in you. Read again and again God's positive statements concerning it. Weigh them carefully. Recall your own experience of joy and peace when the Holy Spirit entered. Notice the constant statement in the epistles that the believer is the sanctuary, the "holy place" where the Spirit indwells. Then remember that he who stands with God, stands on sure ground. Let no one shake your confidence at this point. If any would, then repeat again and again His word, "Ye are the temple of the Holy Ghost, which *is* in you, which *ye have* of God," until you are forever settled in this glorious truth.

Ha aztán annak ellenére, hogy vetted a Szentlelket, mégis a tehetetlenség, örömtelenség és gyümölcstelenség fájdalmas tudatát érzed életedben, akkor tudd meg, hogy van a benned lakozó Léleknek *olyan teljessége*, amely a túlradó béke, erő, öröm és szeretet élete, az önmagad és a bűn feletti győzelem élete; hogy Isten minden gyermeke számára létezik ez az élet, aki kész feltételeit megismerni és teljesíteni. Mindez tehát a te számodra van itt. Ha

felismered az Ő betérésének titkát, a nagyszerű tény, hogy Ő most benned van, és türelmesen vár a te cselekedetedre, akkor haladj előre, hogy megtapasztald az Ő teljességének titkát.

Ismételjük: Hisszük, mert Isten Igéje tanítja, hogy:

- Minden hívő vette a Szentlelket, a Szentlélek ajándékát és keresztségét.
- Hogy betérésének egyszerű titka: bűnbánat és hit.
- Hogy van a Szentléleknek olyan teljessége, amely nagyobb annál, amelyet rendszeren a megtérésnél tapasztalunk.
- Hogy ennek a teljességnek bizonyos feltételei vannak, amelyek különböznek az Ő betérésének feltételeitől (ez azt jelenti, hogy veheti valaki a Szentlelket anélkül, hogy bírna a teljességet.)
- Mi tehát az Ő teljességének titka?

Then, if notwithstanding you have received Him, you are painfully conscious of powerlessness, joylessness, fruitlessness in your life, know that there is a failure of the Spirit who is in you; a life of abounding peace, and power, and joy, and love; a life of liberty; a life of victory over self and sin; that this life is for every child of God who will learn, and then fulfill, its conditions; that, therefore, it is for you. Then, knowing the secret of His incoming, the glorious fact that He is now in you, patiently waiting for you to act, press on to know the secret of His fullness. To recapitulate, we believe God's Word teaches:

- That every believer has received the Holy Ghost, the gift of the Holy Ghost, the baptism of the Holy Ghost.
- That the simple secret of His thus incoming is – Repentance and Faith.
- That there is a fullness of the Holy Ghost, greater than that usually thus received at conversion.
- That there are certain conditions of this fullness, different from the conditions on which the Holy Ghost is received (that is, one may receive the Holy Ghost, yet not know His fullness); lastly:
- That the secret of His fullness is – *what?*

II. TELJESSÉGÉNEK TITKA KRISZTUSNAK VALÓ ÁTADÁS

„Adjátok magatokat Istennek.” (Róm, 6, 13.)

„Szánjátok oda testeteket áldozatul.” (Róm. 12, 1.)

„Pál, Jézus Krisztus szolgálója.” (Róm. 1, 1.)

Ha elismerjük azt, hogy vettük a Szentlélek ajándékát, hogy vele megkereszteltettünk, hogy életünkbe betért azért, hogy örökre itt maradjon, mi hát akkor az Ő *teljességének*, egy békességtől túláradó, *erővel és szeretettel teljes* életnek a titka? Azt válaszoljuk: *életünknek feltétlen, fenntartás nélküli odaadása Istennek avégből, hogy az Ő akaratát cselekedjük a magunké helyett*. Ha elhagyjuk bűneinket és hiszünk, akkor *vesszük* a Szentlelket; ha odaadjuk *életünket* és hiszünk, akkor *beteljesedünk* a Szentlélekkel. Isten felelete a bűnbánatra és hitre a Szentlélek ránk való *árasztása*. A Szentlélek *teljességével* felel Isten a mi teljes *odaadásunkra* és hitünkre. A *megtéréskor* betér a Szentlélek; *odaadásunknál* a már *betért* Lélek *teljesen birtokába* vesz bennünket. A Szentlélek emberi feltétele egy *teljesen Istennek szentelt* élet, hogy az Ő akaratát teljesítse.

II. THE SECRET OF HIS FULLNESS.

Yielding to Christ.

Yield yourselves unto God.

Rom. 6:13.

Present your bodies unto...God.

Rom. 12:1.

Paul, a bond-slave of Jesus Christ.

Rom 1:1.

The Secret of His Fullness.

Granted, then that we have received the gift of the Holy Ghost; that we have been baptized with Him; that He has come into our lives to abide forever; what then is the secret of His *fullness*, of His abundant life of Peace, Power, and Love? We answer: *THE ABSOLUTE, UNQUALIFIED SURRENDER OF OUR LIFE TO GOD, TO DO HIS WILL INSTEAD OF OUR OWN. Thus,*

1. When we *SURRENDER OUR SINS* and believe, we *RECEIVE* the Holy Spirit; when we *SURRENDER OUR LIVES* and believe, we are *FILLED* with the Holy Spirit.

2. *THE RECEIVING* of the Spirit is God's answer to repentance and faith; *THE FULLNESS* of the Spirit is God's answer to *SURRENDER* and faith.

3. At *CONVERSION* the Spirit enters; at *SURRENDER* the Spirit, *ALREADY ENTERED*, takes *FULL POSSESSION*.

The supreme, human condition of the fullness of the Spirit is a life that is WHOLLY SURRENDERED TO GOD to do His will.

1. Ezt az igazságot a kellő átgondolás, Isten Igéje, és Isten gyermekeinek tapasztalatai bizonyítják. Ha gondosan mérlegeljük *a hívő ember kettős* természetének bibliai és a tapasztalattal megegyező igazságát, eloszlik minden homály, amely ennek az igazságnak lelkünkben való felragyogását akadályozhatná.

Figyeld mindenekelőtt a bűnös állapotát: csak egy természete van: az „ó-ember”. Bűnben, vétékben teljesen *halott*. Önmagának való élete van, de nem az Istentől való élet. Testben jár és csak abban. A Lélek szeretne munkálkodni *vele* vagy *rajta* s tényleg meg is teszi, de nincs *benne*, mert csak aki a Krisztusé, abban van a Krisztus Lelke.

Egyszerre csodálatos változás áll be. Megbánja bűneit és hisz az Úr Jézus Krisztusban. Mi történik? *Újjá* születik, *felülről* születik, Istentől születik, Lélektől születik. És mit jelentenek ezek a kifejezések? – Új élet költözött belé, egy isteni. Istenből való élet. Isten maga jött el a Szentlélek személyében: *vette a Szentlelket*, s most olyan valami jut a birtokába, amije nincs a bűnösnek: *egy új természet*.

This is true:

1. IN REASON. To our mind, all the clouds that have been hindering the clear outshining of this great truth into our soul, will vanish away before him who will ponder carefully the great scriptural and experimental truth of: THE TWO-FOLD NATURE OF THE BELIEVER. Note first the situation of the sinner. He has but one nature – “the old man.” He is declared absolutely to be *dead* in trespasses and sins. He has the self-life, but not the God-life within him. He walks in the flesh, and in that only. The Spirit may and does *strive* with him, but not *in* him, for only “he who is Christ’s” hath that Spirit. But now comes a wonderful change. He repents and believes on the Lord Jesus Christ. What happens? He is born *again*, born *from above*, born of *God*, born of the *Spirit*. And what do these phrases signify? Simply that a new life, a divine life, the life of God has come into him. God Himself, in the person of the Holy Spirit, has come to dwell in him; he has *received the Holy Spirit*. He has now what the sinner does not have – *a new nature*.

De vajon amikor a Lélek betért, a régi élet, az „ó-ember” kiment-e belőle? Sajnos nem. Mert ha kiment volna, akkor a Lélek *vétele* azonnal és örökre egyértelmű lenne a Lélek teljességével, mert akkor a Szentlélek birtokában volna egészen. De nem így van. A régi élet nem megy ki, mikor betér az új. Ebben egészen megegyeznek Isten Igéje és a magunk tapasztalatai. Most azonban minden hívőnek úgyszólván kettős természete van. Benne van mind a kettő: a „test” és a „lélek”, a régi és az új élet. Mindkettő egyidőben van jelen. Mindkettő benne *lakozik*. De halálos ellenségként harcolnak az életuralomért. „A test a Lélek ellen viaskodik és a Lélek a test ellen.” Mert nemcsak lakozni akar benne mindegyik, hanem egészen birtokukba akarják venni. Mindegyik egészen be akarja tölteni.

But when the new life, the Spirit came in, did the old life, the “old man,” go out? Alas, not he! If he had, then, *TO RECEIVE the Spirit would be at once and forever TO BE FILLED WITH HIM, for HE would have FULL possession*. But this is not the case. The old life does not go out when the new comes in; upon this God’s word and our own experience are painfully clear. But now, as a believer, he has, as it were, a dual nature. In him are both “the flesh” and “the

Spirit” – the old life and the new. These two co-exist. Both *dwell* in him. But as deadly foes, they struggle for the mastership of his life. “The flesh lusteth against the Spirit, and the Spirit against the flesh.” For each wants not only to be *in* him but to *have full possession*. Each desires to *fill him*.

A kérdés most már más, többé nem az, hogyan vegyünk Szentlelket. Az megtörtént, *már* vettük. Csakhogy Ő a test *mellett* lakozik. Azért az a kérdés, hogyan *teljesedjen* be *eggyel*, miután Isten gyermekének most két természete van? Hogyan tapasztalja meg a Lélek teljességét és a valóban bővülködő életet, és hogyan szabadulhatna meg a testnek hatalmától és életétől? A felelet világosnak látszik. Hogyan telhetne meg másképp, mint egyedül azáltal, hogy magát *egészen annak adja, akivel szeretne megtelni*? Választhat, odaadhatja magát a kettő közül egynek. Nem világos-e, hogy *az fogja megtölteni, amelyiknek adja magát*? Ha egyszer a testnek adta magát szolgál, nem volt azután minden hamissággal telve? (Róm. 6, 19.); 1, 29.) Nem fog-e éppen ilyen mértékben *megtelni* Lélekkel, ha a Léleknek adja oda magát? Úgy van, mint amikor a tiszta, friss tavaszi levegő behatol egy házba, amely tele van rossz szaggal. A friss levegőnek csak *egy* szobát nyitsz meg, míg a többi elzárt szoba a régi rossz levegővel marad megtöltve. Igaz, hogy a tiszta levegő bejött a házba, de hogy *töltheti* meg az egész házat, sarkait és zugait a tiszta levegő, amíg nem nyitod meg az egész házat előtte? Vagy úgy van, mint amikor egy szökőkutat a földből előtörő két erős forrás táplál, melyek közül az egyik vizet, a másik olajat hoz felszínre. Kétség nélkül a szökőkút vizet kap, mert az állandóan folyik. De a szökőkút nem telhet meg egészen vízzel addig, amíg az életet adó folyamnak egészen nem adja oda magát, és az olajforrás elől be nem zárkozik. Éppígy van ez a Szentlélekkel. Igaz, hogy Ő minden hívő szívébe betér. Itt lakik és itt akar maradni mindig. Mégis minden hívő, akiben együtt lakik a test és a Lélek, annyira képes odaadni magát a testnek, hogy a benne lakó Lélek teljességének közléseit megakadályozza és elnyomja. Tény az, hogy még a Szentlélek vétele után is lehetséges az Én uralma az életünkben, mert elmulasztottuk magunkat a Léleknek odaadni. Ez eléggé megmagyarázza a Szentlélek teljességének hiányát. Aki ismeri az Én életének szörnyű hatalmát önmagában, ellenségeskedését Isten ellen, testi gondolkozását, a Lélek megszomorítását s megoltását, a Lélek minden nagyszerű gyümölcének megsemmisítését, és heves, kétségbeesett ellenállását minden azirányú fáradozásával szemben, hogy teljesen belemenjen a Lélek életébe, annak nincs szüksége más magyarázatra a Lélek teljességének dugába dölésére vonatkozólag, mint a maga *Én-jének teljessége*. Nem arról van szó, hogy a Szentlélek nem tért be hozzá, hanem hogy nem adta oda magát a Léleknek, akitől ezáltal megvonja az alkalmat, hogy kinyilatkoztassa az Ő teljességét úgy, ahogy azt Ő szeretné. Az út világos, logikus és kikerülhetetlen: határozottan vonakodom magam továbbra a test uralmának odaadni; és a Léleknek adom oda magam teljesen, hogy a megelevenítő Lélek törvénye a Jézus Krisztusban megszabadíthasson engem a bűn és halál törvényétől. (Róm. 8, 2.)

The problem is changed. It is no longer how shall he receive the Spirit. That is settled; he has received Him. But he finds him a *joint-tenant* with the flesh. Wherefore the question now is, having two natures within him, how shall he be *filled* with *one* of them? How shall he know the fullness and abundant life of the Spirit, and be delivered from the life and power of the flesh? The answer seems clear. How else *could* he be filled save by **YIELDING HIMSELF WHOLLY** to *that one which he would have fill him*? He has the power of choice; he can yield himself to either. Is it not clear that *whatever life he yields himself to, that will fill him*? When he once yielded himself a servant of the flesh (Rom. 6:19) was he not “*filled with all unrighteousness*”? (Rom. 1:29) Even so now just in proportion as he yields himself to the Spirit (Rom. 6:19) will he not be *filled* with that Spirit? It is as though the sweet fresh air of

spring-time should enter a ten-roomed house full of foul odors. You open up one chamber to it, but leave the rest closed and in possession of the old, fetid atmosphere. Truly the pure air has entered, but how can it *fill* the house until you yield that house wholly to it, throwing open every nook and cranny to its fragrant breath? Or, it is as though a fountain were fed by two strong springs bubbling up from the ground, one of water, the other of oil. There is no doubt that the fountain has received water, for it is constantly inflowing. Yet how can it be *filled* with water save as it yields itself wholly to its life-giving stream, and refuses to yield itself to the oil? Even so it is with the Holy Spirit. True He has come into every believer's heart, and abides there, and will abide forever. Yet every believer thus co-indwelt by the flesh and the Spirit may so continue to yield to the flesh as to thwart, choke up, and clog all manifestation of the fullness of the Spirit who is within him. This fact that, even after the Spirit has been received, there may be a mastership of Self in our lives through failure to yield to the Spirit, is a full and sufficient explanation of all lack of fullness of the Spirit. He who knows the awful power of that self-life in himself; its enmity with God; its carnality; its grieving and quenching of the Spirit; its deadly blighting of all the blessed fruits of the Spirit; its fierce and desperate resistings of his efforts to enter into the full life of the Spirit, needs no other explanation of the failure of the fullness of the Spirit than the *fullness of Self*. The trouble is not a Spirit un-entered, but a spirit un-yielded to, and thus shorn of an opportunity to manifest the very fullness He desires. The remedy is clear, logical, inescapable; a refusal to yield the life longer to the mastership of self, and a surrender to the Spirit, that "the law of the Spirit of life in Christ Jesus may make us free from the law of sin and death."

2. Pál apostol ismételen az Úr „szolgájának”, „rabszolgájának”, személyes tulajdonának mondja magát; ő magát teljességgel odaadta Krisztusnak, hogy az Ő akaratát cselekedje és ne a magáét. „Intelek tehát titeket, testvéreim, az Isten irgalmára: szánjátok oda testeiteket, élő, szent és Istennek kedves áldozatul.” (Róm. 12, 1.) Figyeld meg, Pál hogyan inti a hívőket: „Adjátok oda magatokat Istennek.” (Róm. 6, 13.) „Nem tudjátok-e, hogy *akinek magatokat szolgálakul adjátok engedelmességre*, akinek engedelmeskedtek, annak vagytok a szolgálói?” (16. v.) „*Amint* ugyanis *odaszántátok* tagjaitokat a tisztátalanságnak...*úgy szánjátok oda most tagjaitokat szolgálakul az igazságnak, hogy megszentelődjete*.” (19. v.)

Ellenben most, hogy megszabadultatok a bűntől (Isten cselekedete a Krisztusban) és *szolgáivá lettetek az Istennek*, (részéről szükséges odaadás, hogy tapasztalatilag *megvalósítsd* a Krisztusban való szabadságot), megvan a gyümölcsötök a *megszentelődésre*” (22. .v.); ez azt jelenti, hogy megtapasztaljátok a Szentlélek erejét, áldását, teljességét és gyümölcseit, kinek mostantól fogva odaadtátok magatokat.

It is true again:

2. IN REVELATION. God's Word is clear upon it. Paul again and again calls himself the "bond slave" of Christ, yielded to Him wholly to do His will, not his own. "I beseech you therefore, brethren, by the mercies of God, that ye present your bodies a living sacrifice...unto God." (Rom. 12:1.) Hear Paul thus exhorting believers, "YIELD yourselves unto GOD." "NEITHER YIELD...unto sin." – TO WHOM ye YIELD yourselves servants HIS servants ye are." (Rom. 6:16.) As ye HAVE YIELDED...servants to iniquity, *even so YIELD...servants to righteousness unto holiness.*" (v. 19.) "But now being set *free* (Greek) from sin (God's act in Christ) and *become servants* to God (your act of surrender, needful to make you *realize* that freedom which is in Christ), ye have your fruit *unto holiness*" (v. 22); i.e., ye know the power, blessing, fullness and fruitage of the Holy Spirit to whom you have now yielded.

Figyeljük meg mindkettőt, a nyomatékos ismétlést és az apostol intésének (Róm. 6., az 5. rész után következik) jelentőségteljes beállítását az Istennek való odaadást illetőleg. Rögtön, ahogy a hívő hit által megigazulva vette a Szentlelket (5, 5.), inti az Úrnak való teljes, fenntartás nélküli odaadásra. Miért? Mert Pál ismeri a hívő kétféle természetét, mert tudja, hogy akivel szeretne megtelni, annak kell teljesen odaadnia magát. Mert tudja, hogy a Léleknek oda kell adnom magam, ha vele akarok megtelni, vagy folytatom a test erejében és teljességében való életet. *Így tehát az első jelentőségteljes lépés a megtérés után, amire Isten Igéje mindig újra int: életünk feltétlen odaadása Istennek.* Minden megtértnek, aki megkapta a lelket, komoly és gyengéd módon tegyük nagyon fontossá, hogy Krisztus igényt tart a megváltott életére, és szeretetteljesen hívja, hogy feltétlen és fenntartás nélküli odaadással szentelje neki életét, éspedig addig, míg szíve izzik az első szeretettel Krisztus iránt, aki megváltotta. Sem az értelem, sem Isten Igéje, sem a gyakorlat nem mutathat nekem más utat. Intik a megtérteket, hogy olvassák a Bibliát, imádkozzanak, cselekedjenek jól, vagyonukból adjanak, legyenek hűségesek az istentisztelet látogatásában, csatlakozzanak a gyülekezethez s vegyenek részt annak különböző munkáiban. Ezek a tanácsok bizonyára jók. De ha elhagyjuk egyikét az Istentől kijelentett főfeltételeknek, elmulasztottuk a zsilipet megnyitni, miáltal Isten teljességének folyamát, mely után vágyakozunk, egyedül bocsáthatjuk az életünkbe. Az átadásnak ez a cselekedete nyitja meg a kaput a Lélek teljességének életéhez.

Notice both the impressive repetition and the significant position (Rom. 6) of his exhortation to yield ourselves to God. It follows the fifth chapter of Romans. That is, as soon as the believer, justified by faith, has received the Holy Ghost (v. 5) he is urged to yield himself to God, wholly and absolutely. Why? Because Paul knows the two-fold nature of the believer; knows that with whatsoever he would be *filled*, to that he must *yield*; knows that if he would be filled with the Spirit he must yield to Him, otherwise he will go on living in the power and fullness of the flesh. *Thus the absolute yielding of our lives to God is the first great step after conversion urged in His Word.* Upon every convert, having received the Spirit, and while his heart is glowing with the love of Christ who has saved him, should be pressed home, earnestly and tenderly, the claim of that Christ upon his redeemed life, and His loving call to him to yield it to Him in absolute, unreserved surrender. There is no other way in reason, in revelation, or in practice. Alas for our blindness! Converts are exhorted to study the Word; to be diligent in prayer; to abound in good works; to give of their substance unto the Lord; to be faithful in church services; to join her various societies, and to busy themselves in her countless round of activities. But, (woe unto us!) in omitting the one supreme condition which God reveals, we fail to lift the single flood gate which alone will let into our lives His coveted fullness. That this act of surrender is the pivot upon which the gate of His fullness swings open, is also seen in

3. *Isten gyermekeinek tapasztalata is megerősíti ezt az utat.* Nem így van ez mindnyájatoknál, kedveseim, kik e dicső, áldott élet ösvényét járjátok? Lelked legmélyén belerajzolta a Szentlélek egy Istennel való élet képét, amely minden tévedésed és hibád ellenére sem törölhető ki. Vágyakozás volt az a Krisztusban való élet gazdagsága, teljessége után, amely sohasem hagyja el a lelket. Hangok voltak, amelyek éveken keresztül hívtak a közösség, a szolgálat jogának el nem ért magaslatai felé. Sok hibát követtél el, hamis tanítás tévútra vezetett, komolyan tapogatóztál a sötétben az igazság után. Most azonban, hogy a Krisztusban gyökerezel, és béke, öröm tölti be lelkedet, nem látod, hogy áldás és teljesség csak akkor jöttek életedbe, amikor egészen kiszolgáltattad azt az Úr Jézusnak? Akár csak hosszú évek múlva jutottál el ehhez a tapasztalathoz, vagy egyszerre érted el azt, mégis tudja Isten minden gyermeke, aki átadta magát, hogy ez az Istennek való odaadás ténye volt a fölépés, amely az

Istennel való bensőbb életközösség teljességére vezetett. A te és mások tapasztalata lehetett bonyolult, zavart és érthetetlen, de azt mindenki bizonyítja, hogy ez az átadási tény mindennek a tetőpontja volt, és Isten kegyelmes felelete erre az odaadás eredményeként, a Lélek teljessége volt. Világosan mutatja ezt az igazságot olyan emberek élete, mint Torrey, Martin, Paton és Livingstone. Az erő és teljesség, ami megnyilvánult életükben, Isten felelete volt az ő életük teljes, feltétlen odaadására. Csak az hozhatja meg a Lélek teljességét.

Hogy a Lélek teljességének a titka a teljes odaadás, azt bizonyítja továbbá:

3. THE EXPERIENCE OF GOD'S CHILDREN. Is it not true of all of you, beloved, who walk the pathway of the blessed life? The Holy Spirit painted in your secret soul pictures of a walk with God which persistently refused to fade, even amid all your failures and falling short of them. There were yearnings after a richness and fullness of life in Christ which never ceased to haunt your soul. There were voices that called you for years to untrodden heights of communion, privilege, and service. You made many mistakes; you were misled by false teaching; you groped earnestly in the darkness after the truth. But now, with the peace and joy of an established life in Christ Jesus filling your soul, as you look back over the past do you not see that the pivotal point of blessing and fullness was the surrender of your life to the Lord Jesus Christ? Whether long years in coming to this crisis, or reaching it in a single bound, every consecrated child of God knows that this act of surrender to God was the supreme step that brought him into the fullness of the closer walk with God. Your experience may have been complicated, confused, difficult to interpret; but that this act of surrender was the culmination of it all, and this fullness of the Spirit, the outcome of such act, God's response of grace to that act, all will testify. The lives of such men as Carey, Martyn, Paton, and Livingstone, vividly show forth this truth. The fullness and power that marked their lives from the divine side went hand in hand on the human side with an unqualified, unwavering surrender of life in its fullest sweep, to do the will of Him that sent them. Only such can bring His fullness. Again, that surrender is the secret of fullness is proven by:-

4. *A test ellenállása.* Bizonyosak lehetünk, hogy a test éppen annak a lépésnek szegül ellen a legjobban, amelyet a Lélek vár tőlünk. Az a pont, amely ellen a test kétségbeesett ellenállást fejt ki, éppen az lesz, amelyhez leginkább törekszik a Lélek minket odavinni; ez lesz a kulcsa mindennek. Mindenekelőtt ez a lépés, ez a pont az a jól megfontolt elhatározás, hogy életemet Istennek átadom. Milyen erővel tiltakozik az ellenséges *Én*, e lépés ellen! Szabad nekünk összejöveteleket vezetnünk, fogadalmakat aláírunk, gyülekezeti szolgálatokat ellátnunk, Isten ügyére adhatjuk fél-vagyonunkat – igen, bármi mást tehetünk, de ha valaki teljes odaadással az életét Istennek akarja szentelni, akkor az *Én*, egészen határozottan fellázad ellene, és kétségbe esik. Nem tudod-e, hogy a te *Én*-ed a test fellegvára, és hogy önátadásod ténye e vár ostromlását jelenti, és ez az, amire a Lélek legerősebben ösztökél s aminek a test legjobban ellenáll? Akkor kísérelj meg most az odaadást. Mondd Istennek: „Uram, ezennel odaadom neked minden tervemet, minden kívánságomat, reménységemet, és életem végéig megadom magam akaratodnak. Amit akarsz, vedd el tőlem, küldd el, aminek akaratod szerint jönnie kell; bárhova akarod, hogy menjek, oda vezess; amivel fel kell hagynom, azt tedd nyilvánvalóvá előttem, – szívesen teszem Istenem, akaratodat!” Ez ellen az elhatározás ellen milyen erővel fog rögtön a test harcolni! Micsoda ellenségeskedés! Milyen fájdalmas harcok! Csupán a rá gondolásnál milyen halálos lelki harcok! Milyen keserű próbák a büszkeség és a tekintély számára! Olyan nagy áldozatok, amilyenekre előbb nem is gondoltál. Az Ige szolgálata, a missziói terület, kedvenc bálványok, feladott hivatás, foglalkozások, javak, ahogy mindezek kísértetként felbukkannak a csüggedő lélek előtt! Nem fog elmúlni az a nap,

amelyen Isten gyermeke elhatározza, hogy akaratát Isten akarata alá vesse, anélkül, hogy – rémületére – soha nem sejtett vonakodás nyilvánulna meg Isten akaratának teljesítésével szemben. Meglepi és módfelett megalázza az *Én*-nek ismételt és kétségbeesett küzdelme, hogy az újonnan elfoglalt álláspontot feladja. Úgy, mint az anyamadár vad kiáltása és repkedése bizonyítja, hogy háborgó kezéd a fészekhez közelít, amelyben fiókái vannak, úgy *Én*-ednek heves ellenállása életed Istennek való odaadása ellen, azt bizonyítja, hogy ezzel Isten hatalmas keze által az *Én* élete halálos zuhanás veszélyében van. Isten gyermeke, nem bizonyítja-e a testnek ez a heves ellenségeskedése, hogy ez a fellegvár le van leplezve, titka el van árulva, hogy éppen az, ami ellen a test leghevesebben fellázad, mindenekelőtt az, amit Isten tőled kíván, Megtetted? Mert:

4. THE RESISTANCE OF THE FLESH. We may be assured that a step which the self-life supremely opposes is the supreme step the Spirit would have us take. That point at which the Flesh masses its most desperate resistance must be the point to which the Spirit is most desirous of bringing us; must be the key-point of the situation. Above all else is the deliberate resolve to surrender the life to God this step, this point. How clamorously the hostile Self-life protests against it! We will lead meetings; sign pledges; fill official position; draw checks even to the half of our fortune; yea, do anything else; but how vehemently and desperately the Self-life opposes our yielding our life to God in full surrender! Does any one question that self-will is the stronghold of the Flesh, and that the act of surrender storms the stronghold and is the act which the Spirit most desires and the Flesh most resists? Then let that man or woman try to make such a surrender. Let them say to God "Here Lord I give up all my plans and purposes, all my desires and hopes, and accept Thy will for my life. Whatever Thou dost want, take; whatever Thou wouldst have come, send; wherever Thou wouldst have me go, lead; whatever Thou wouldst have me surrender, reveal. 'Lo I come to *Thy* will.'" Immediately how the powers of the Flesh will assail this decision! What clamorous protests! What fierce hostility! What agonizing struggles! What deathly swoonings of the soul at the mere thought! What bitter tests of pride and reputation! What sweeping sacrifices loom up unthought of before! The pulpit; the mission field; yielded idols; surrendered professions, or occupations or possessions; how these all start up like spectres before the trembling soul! That day on which a child of God decides to yield his will to God will scarce have passed its meridian ere he will stand appalled at the revelation of his own unwillingness to do God's will; will be astonished and humiliated beyond measure at the desperate and repeated onslaughts of the self-life, to drive him from the new stand he has taken. Just as the frantic cries and wild flutterings of the mother bird prove that your disturbing hand is near her nestlings, so does the passionate resistance of Self to the consecration of your life prove that through this act the self-life is in deadly peril of overthrow under the mighty hand of God. Child of God, does not this very shrinking, this fierce enmity of the flesh, prove that his stronghold is unmasked; that his secret is betrayed; that the very thing he most vehemently resists is that, above all others, which God wants you to do? Have you done it? For:

5. *Az odaadásodat nem pótolhatod mással.* Ha Isten egy áldáshoz feltételt szab, akkor helyébe nem tehető semmi más, ha még olyan jó is. Ez az oka, amiért nem értél el semmit sírással, várakozással, kéréssel – igen, még az Isten előtt való magad gyötrésével sem –, mint azt, hogy megszomorodtál, csalódtál és megzavar az, hogy nem találtál meghallgatásra. Imádkoztál ahelyett, hogy engedelmeskedtél volna. Helyes volna imád engedelmességgel összekötve, de nem az engedelmesség helyett. „Jobb az engedelmesség az áldozatnál.” (I. Sám. 15, 22.) Így az engedelmesség is jobb, mint az ima, ha Isten engedelmességet kíván. Kérésünk nem használ semmit, ha Isten kér minket, hogy tegyünk valamit! Hallgasd Őt Pál apostolon keresztül:

5. THERE IS NO SUBSTITUTE FOR YOUR ACT OF SURRENDER. When God states a condition of blessing, no other condition, however good elsewhere, can be substituted. This is why all your crying, and waiting, and petitioning – yea, even agonizing before God – have accomplished naught but to leave you grieved, disappointed, and dazed at lack of answer. You have been praying instead of obeying. Prayer is all right *with* obedience, but not *instead* of it. “Obedience is better than sacrifice.” So it is better than prayer *if it is the thing that God is asking*. We are not petitioning God; He is petitioning us! Hear Him through His servant Paul:

„Kérlek azért titeket atyámfiak, az Isten irgalmasságára, szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos istentiszteleteteket.” Megcselekedted ezt? Ha kérjük Istent, hogy tegyen valamit értünk, akkor elvárjuk, hogy cselekedjék. Ha Isten kér minket, hogy adjuk oda testünket mintegy élő áldozatot, akkor elvárja tőlünk, hogy cselekedjünk. De íme, mi imádkozni kezdünk, mert azt mondjuk magunkban: nem jó dolog az imádság? Bizonyára, de nincs helyén, hogyha ezzel az engedelmességet akarjuk kikerülni. Milyen furfangos is a test! Vakságunkban mennyire játszunk Isten szándékának keresztülhúzásával! Egykor azt mondta Isten Ábrahámnak: „Mivelhogy e *dolg*ot cselekedted, és nem kedveztél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: megáldván *megáldalak* téged és *bőségesen megsokasítom* a te magodat.” (I. Móz. 2, 16-17.) És mi hozott oly nagy áldást neki, mint azelőtt semmi? Fiának átadásában mindent odaadott Istennek. – Megtanultad már Istennek gyermeke ezt az egyet? Semmi más nem elégséges: állandó ima, kitartó könyörgés, fárasztó várakozás, kísérletek a hitre, sőt még a valóban megtörténtnek látszó hitrejutás sem használ semmit, ha nem tetted meg azt az egyet, hogy magadat teljességgel Istennek odaadod. Ez a meg nem szentelt élet a testnek a fellegvára. Isten nem veszi be erőszakkal. De ha az akaratot, a kulcsot önként adjuk neki, akkor áldásának teljességével elárasztja az életünket. Meg akarod-e tapasztalni Istennek: „Megáldalak téged”-jét? Akkor azt az egyet kell megtenned: magadat egészen odaadni Neki. Fenntartás nélkül, bizalomteljesen add oda magadat, életedet, mindenedet.

“I beseech you, brethren, by the mercies of God, that ye *present your bodies* a living sacrifice.” Have you done this? When we petition God to do something for us, we expect Him to act. When God petitions us to make Him a present of our bodies as a living sacrifice He expects us to act. But lo, we turn to and begin to pray, for, we say, is prayer not a good thing? Forsooth, it is, but not well spent if used to *dodge obedience*! How subtle the flesh is! How in our blindness we do play at cross-purposes with God! “Abraham,” said God, “because thou hast *done this thing*, I will bless thee” (Gen. 22:16). And what was this thing upon the doing of which the blessing of God came to him as never before? It was the yielding of his all to God in the surrender of his son. Child of God, have you *done this thing*? No other thing will avail. Constant prayer, importunate entreaty, wearisome waiting, attempts at believing, reckoning it done – all these are of no avail to you if you will not do this thing. This unyielded life is the very citadel of Self. God will not force it. But when its key, the Will, is voluntarily handed over to him, then He floods the life with His fullness of blessing. Would you know His “I will bless thee”? then “do this thing.” Absolutely, unreservedly, confidingly yield yourself, your life, your all into His hands for time and eternity.

Nem elégséges ennek a személyes átadásnak a helyébe pénzt, időt vagy munkát adni. Ezren teszik ezt, és megkísérlik lelkiismeretüket így lecsendesíteni és Istent megrabolni. *Magunkat* kell odaadnunk. Mennyire megszomorodna az igazi vőlegény, ha a jegyese ahelyett, hogy a

szívét, önmagát adná oda neki, pénzét, házát, földjét ajánlaná fel. Mennyivel inkább megszorítjuk Istent szegényes próbálkozásainkkal, hogy megvesztegessük kevesebb valamivel, mint amit Ő egyedül akar; *önmagunkat*. „Add fiam nekem a te *szívedet*.” Lehet valamit adni magunk *helyett*, és lehet *önmagunkat odaadni*. Az egyik, mikor törvényszerűséggel fizetjük vissza Isten szeretetét, a másik, hogy örömmel viszonzozzuk szeretetét szeretettel. Ha tehát kevesebbet adunk Istennek sajátmagunknál, akkor az az egy fődolog hiányzik, amit Ő kíván. Mert Isten önmagát, mindent nekünk adott. Ha önmagunk teljes odaadásánál kevesebbet adunk lelkünk Vőlegényének, akkor ezzel azt mutatjuk, hogy nem bízunk teljesen Őbenne. De a bizalmatlanságnak ilyen árnyéka, mely a meg nem szentelt szívet meglepi, akadály, amely nem engedi megtapasztalni nekünk Isten teljességét.

Mert Isten nem adhatja az Ő Lelkének teljességét annak, aki nem bízik teljesen benne, és aki nem adja oda Neki az életét. Azért szerettem, gondolatok mindig arra, hogy szívünknek Isten életteljességét semmi más, csak a teljes odaadás hozhatja meg, ezért ne mulasszuk el Isten feltételeit teljesíteni.

It will not do, in lieu of this, to give money, to give time, to give service, only. Thousands are trying thus to silence conscience and rob God. We must needs give *ourselves*. How grieved would that true lover be whose betrothed would answer his petition for her heart, herself, by proffering her purse, houses, or lands! How much more must God be grieved by our poor attempts to bribe Him by giving Him everything else except the one thing He wants – *ourselves*. “My son, give me thine *heart*.” There is a giving which is *instead* of ourselves; and there is a gift of ourselves. One is the poor bribe of legalism to Love; the other the joyful response of love to Love. So in falling short of giving ourselves to God we fall short of the one supreme gift He desires. For God gave Himself, gave all to us. If our response to the lover of our soul falls short of the true-hearted surrender of ourselves, we thereby show that we do not fully trust Him. But the shadow of such distrust haunting the unsundered heart is the barrier that keeps it from the fullness of God. For God cannot give fullness of the Spirit to him who does not have such fullness of trust as to yield his life to Him. Wherefore, beloved, knowing that naught but this can bring to your heart His fullness of life, see to it that you omit it not. Know too, that

Figyeld meg továbbá ezt az igen komoly igazságot:

6. *A te kezeden van a felelősség a Lélek teljességének elnyeréséért.* Te döntesz. Nem mintha nem minden Istentől és kegyelméből volna. Ez igazán így van. De Krisztusban a dolog kegyelmi része befejezett. Ez azt jelenti, hogy Isten az ő Fiának adományában már mindent megtett értünk, amit megtehetett. „Megáldott minket minden lelki áldással.” (Ef. 1, 3.) Akarjuk-e, hogy Isten az Ő Szentlelkének teljességét kiöntse? A Krisztusban már megcselekedte. „Mert Őbenne lakozik az istenség egész teljessége testileg.” (Kol. 2, 9.) Akarjuk, hogy Isten minket a Krisztusba behelyezzen, akiben a teljesség lakik? – Ő már megcselekedte, mert: „Tőle vagytok pedig ti a Jézus Krisztusban.” (I. Kor. 1, 30.) Csak egy marad hátra s ez a te dolgod. Ez pedig az, hogy te Krisztusnak – akivel egyesültél – úgy add oda magad, hogy alkalmat nyerjen benned és általad arra, hogy egész teljességét kiárassza rád. Ezt meg kell tenned. Ne kísérelj meg a felelősséget Istenre hárítani. Ha mégis azt teszed, akkor jogosan vissza fogja vetni rád, mert *rád tartozik*. Mindeddig ezt tette. Túl vak voltál ahhoz, hogy ezt meglássad? Ő kötelezte magát, hogy amint te életedet teljesen odaszenteled neki, megtapasztalod az Ő teljességét. De nem kötelezte magát odaadásodat elvégezni, vagy azt rád erőszakolni. Nem fogja akarodat kényszeríteni. Itt áll Ő és vár – mint már hosszú évek óta – *rád*. Ne mondd: „Imádkoztam, vártam, harcoltam és tusakodtam; próbáltam hinni, hogy ez

megtörtént” – és hasonlókat. Nem látod, hogy mindebben Istenhez kiáltasz, hogy tegyen valamit, ahelyett, hogy engedelmeskednél parancsának és magad cselekednél valamit? Odaadtad-e magad Őneki? Ez a kérdés. Magas áron vásárolt meg, és azért nem vagy a magadé; visszavontad-e kezedet a saját életedtől, és azt teljesen, visszavonhatatlanul és örökre az Úr Jézus Krisztusnak szentelted-e oda, hogy ezentúl az Ő szerető tulajdona légy? Most nem az Ő teljességének kérdéséről van szó: az *határtalan*. De arról beszélünk, hogy kész vagy-e az elfogadására és a magad odaadására? Méltó-e Ő a bizalomra, a feltétlen bizalomra? Milyen gyermeki módon fogsz akkor Őbenne bízni? Mennyire teljesen adod oda magad neki? Milyen lesz akkor ez a te neki való odaadásod? A Neki való tökéletes odaadásnak milyen magaslataira fogsz így emelkedni? Találkozni fog veled, ahol te találkozol Vele. Ha odaadásodat korlátozod, az Ő teljességének egyedüli korlátját állítod fel azzal. Mennél teljesebben, átfogóbban, visszavonhatatlanul az Úr Jézus Krisztusnak adod magadat, idődet, adományaidat, javaidat, terveidet, reménységeidet, várankozásodat, szándékaidat, igen, mindent, és mint szeretett tulajdona kezességet vállalsz akaratának teljesítésére, vagy szenvedésre, annál inkább meg fogod tapasztalni Lelkének teljességét. Minden teljességet elérhetsz, aminek helyet csinálsz magadban. Az egész dolog, mélységes komoly értelemben terajta nyugszik. Micsoda ijesztő gondolat, hogy lehetőségeiden belül, hosszú éveknek minden óráját egy boldog élet előjogában, békéjével és erejével eltölthetted volna, – és te mégsem éltél ezzel a joggal.

6. THE RESPONSIBILITY FOR THIS FULLNESS OF THE SPIRIT IS, IN A TREMENDOUS SENSE, IN YOUR OWN HANDS. The question now rests with you. Not that it is not all of God and of grace. Verily it is. But in Christ Jesus the grace phase of it is complete. That is, God has already done all He can do for us in giving Christ. He “hath blessed us with every spiritual blessing in the heavenlies in Christ Jesus.” Do we want God to pour out the fullness of the Holy Spirit? He *has* done so *in Christ*. “In Him dwelleth all the fullness of the Godhead bodily” (Col. 2:9). Do we want God then to put us “*in Christ*” where the fullness dwells? He *has done so*: – for “*of Him are ye in Christ Jesus*.” (I Cor. 1:30) There is but one thing left, and that is *yours*. It is to so yield yourself to the Christ to whom you are united as to give Him opportunity to pour out His fullness in and through you. This *you* must do. Do not attempt to throw the responsibility on God. If you do, He will throw it back upon you, and rightly too, *for that is where it belongs*. All these years He has been doing this. Have you been too blind to see it? He stands pledged to give you to know His fullness so soon as you surrender your life wholly to Him, but He does not stand pledged to surrender it for you, or to make you surrender it. He will not coerce your will. There He stops and waits – as he has been waiting all these years – for *you*. Do not say, either, “I have prayed; I have waited; I have wrestled and agonized; I have tried to believe it done,” and the like. Do you not see that in all this you are calling on God to do something instead of obeying His command to do something yourself? The question is have you YIELDED? Bought with a price, and not your own, have you taken your hands off your own life and consecrated it wholly, unflinchingly, eternally to the Lord Jesus Christ, to be His loving bond-slave forever? It is not now a question of His fullness; that is *limitless*. It is a question of your receptiveness, your surrender. Is He worthy of trust, of absolute trust? Then how child-like will you trust Him? How absolutely will you yield to Him? With what self-abandonment will you throw yourself upon Him? How far up toward the height of *His* perfect surrender will you climb? He will meet you where you meet Him. The only limit to His fullness is that which you impose in the limitation of your surrender. The more absolutely, sweepingly, irrevocably you yield yourself, time, talents, possessions, plans, hopes, aspirations, purposes, yea all to Jesus Christ, vouching yourself His loving bond-slave to do and suffer *His* will, the more you shall know the blessed fullness of His Spirit. You may have all the fullness you will make room for. In a profound sense it rests with you. What a

tremendous thought! To go through all the long years of life with the privilege, peace, and power of the blessed life within your grasp at any hour and yet to have missed it! And are you faint-hearted, timorous, slow to trust Him absolutely? Are you loath to surrender *your* will, and afraid of *His* will? Think a moment what that will is for you. The bleeding Son of God hanging between heaven and earth for you; translation from death to eternal life; sons and daughters of God; fullness of His Spirit; peace, joy, fellowship in Him; instant, jubilant glorification at His coming; triumphant sharing in His Kingship; eternal ages of unending bliss in His presence – *this* is His known will for you. And yet you fear *His will*! The soul's high treason, this, against its awful, loving Lord! Beloved, at the very core of thy spiritual life, nestles a deadly cobra of unbelief which thou would'st do well, by this one deliberate, trustful act of surrender, to crush, ere it strike its fangs deeper into thy heart. The daring cliffclimber, trusting a frail rope, swings out with dauntless heart – you do, He will throw it back upon you, and rightly too, *for that is where it belongs*. All these years He has been doing this. Have you been too blind to see it? He stands pledged to give you to know His fullness so soon as you surrender your life wholly to Him, but He does not stand pledged to surrender it for you, or to make you surrender it. He will not coerce your will. There He stops and waits – as he has been waiting all these years – for *you*. Do not say, either, “I have prayed; I have waited; I have wrestled and agonized; I have tried to believe it done,” and the like. Do you not see that in all this you are calling on God to do something instead of obeying His command to do something yourself? The question is have you YIELDED? Bought with a price, and not your own, have you taken your hands off your own life and consecrated it wholly, unflinchingly, eternally to the Lord Jesus Christ, to be His loving bond-slave forever? It is not now a question of His fullness; that is *limitless*. It is a question of your receptiveness, your surrender. Is He worthy of trust, of absolute trust? Then how child-like will you trust Him? How absolutely will you yield to Him? With what self-abandonment will you throw yourself upon Him? How far up toward the height of *His* perfect surrender will you climb? He will meet you where you meet Him. The only limit to His fullness is that which you impose in the limitation of your surrender. The more absolutely, sweepingly, irrevocably you yield yourself, time, talents, possessions, plans, hopes, aspirations, purposes, yea all to Jesus Christ, vouching yourself His loving bond-slave to do and suffer *His* will, the more you shall know the blessed fullness of His Spirit. You may have all the fullness you will make room for. In a profound sense it rests with you. What a tremendous thought! To go through all the long years of life with the privilege, peace, and power of the blessed life within your grasp at any hour and yet to have missed it!

Csüggedt, félénk vagy, és „rest szívű” arra, hogy ilyen teljesen bízzál benne? Idegenkedsz akaratodat odaadni, és félsz az Ő akaratától? Gondolkozz ezen egy pillanatig, hogy mi számodra az Ő akarata? Isten Fia vérezve függ a kereszten ég és föld között éretted. Áthelyez a halálból az életbe. Istennek gyermeke! Adni akarja neked Lelkének teljességét, békét, örömet, vele való közösséget, pillanat alatt történő átváltozást, megdicsőülést, királyi uralmában való diadalmas részvételt, jelenlétében való végtelen boldogságot. Ez az Ő ígérete. Mégis félsz az Ő akaratától? Ez a lélek felségsértése jogos és szerető Urával szemben! Szeretteim, lelkiéletetek középpontján fészkel a hitetlenség halálos kobra kígyója, és jól teszi az, ki határozott, bizalomteljes átadással megsemmisíti, mielőtt méregfoga még mélyebben a szívébe hatolna. A vakmerő hegymászó egy gyenge kötélre bízta magát, merészen lendül szédületes szakadékokon át, alatta ijesztő sziklák meredeznek, a tomboló tenger kész elnyelni őt, ha lezuhan. De ha ma egyszerű bizalommal Istenhez emelkedsz, megtapasztalod, hogy nem vár rád szörnyű sors, hiszen a téged felfogó erős kezeket éretted szegezték át, azt a kebelt, melyhez szeretettel simulsz, miattad döfték át, az a szív, amely örvend engedelmességeden,

egykor meghasadt érted. Valóban, az a Krisztus, aki téged kér: a *Szeretet*, aki arra vágyik, hogy megtöltsön az Ő szeretetével. Azért ne félj, hanem harcold meg a harcot a rejtett szentélyben, tórd készségesen a kereszt szenvedéseit. ne hagyj fel vele, amíg őszintén egész életedet az Ő lábaihoz nem tetted, s bizonyos, hogy akkor megadja neked szíved kéréseit. (Zsolt. 37, 4.)

And are you faint-hearted, timorous, slow to trust Him absolutely? Are you loath to surrender *your* will, and afraid of *His* will? Think a moment what that will is for you. The bleeding Son of God hanging between heaven and earth for you; translation from death to eternal life; sons and daughters of God; fullness of His Spirit; peace, joy, fellowship in Him; instant, jubilant glorification at His coming; triumphant sharing in His Kingship; eternal ages of unending bliss in His presence – *this* is His known will for you. And yet you fear *His will*! The soul's high treason, this, against its awful, loving Lord! Beloved, at the very core of thy spiritual life, nestles a deadly cobra of unbelief which thou would'st do well, by this one deliberate, trustful act of surrender, to crush, ere it strike its fangs deeper into thy heart. The daring cliffclimber, trusting a frail rope, swings out with dauntless heart over the dizzy abyss, while beneath him the cruel rocks and roaring, treacherous sea, eagerly await to slay him if he falls. But thou, beloved, when thou dost this day swing thyself out in blind and simple trust in Him, will find no cruel fate awaiting thee, but the strong hands that catch thee were pierced – for thee; the side to which thou art pressed in loving embrace was riven – for thee; the heart that throbs with joy at thine obedience once broke – for thee. Yet, the Christ who beseeches thee is the Christ of *love*, desiring to fill thee with His own fullness of love. Therefore fear Him not, but, entering into the secret place, fight the battle; endure the suffering of the cross; cease not until you have honestly laid your life at His feet; and verily, "He will give thee the desire of thine heart."

BIZALOM

Az Istennek odaszentelt élet csak ebben a magatartásban tapasztalhatja meg a Lélek teljességét: bizalom és engedelmesség által. Hogy az engedelmesség szükségességét felismerhessük, csak arra a tényre kell utalnunk, hogy ez képezi az odaadás tulajdonképpeni lényegét: ez pedig nem más, mint akaratunknak az engedelmességben való teljes alávetése más akaratának, és pedig a mi Urunk és Mesterünk akaratának. Ahogy a bűneset egész katasztrófája az önakarat teljesítésében állt, így az új élet egész üdvössége azon nyugszik, hogy: „Íme jövök, hogy *teljesítsem a Te akaratodat, én Istenem.*” (Zsolt. 40, 8.) Az odaadásban van az engedelmesség és az engedelmességben van az odaadás. Az odaadás, mely az engedelmességnek legmagasabb foka, meghatározza azt, és azt jelenti, hogy a Szentlélek iránti engedelmes *élet*, mint *szokás* veszi kezdetét. Azonban világosan látjuk, hogy az engedelmesség lényeges alkatrésze az odaadásnak. Helyszűke miatt nem időzhetünk itt, tovább kell mennünk, hogy az ezzel rokonságban levő igazságról beszéljünk: ez a *bizalom*.

Trust

There is but one attitude that the life surrendered to Him dare take, to know His fullness, and that is: to TRUST and OBEY. Upon the necessity for obedience we need hardly dwell here, but may simply say that it is the very essence of surrender, which is naught else but an absolute yielding of our wills to obey the will of another – even our Lord and Master. As the whole catastrophe of the fall is wrapped up in the doing of our own will, the whole blessedness of the new life is involved in "Lo I come to do *Thy* will." In surrender is obedience; in

obedience is surrender. That surrender which is a supreme act of obedience, marks and means and beginning of a *habit*, a *life* of obedience to the Holy Spirit to whom we have yielded. So clearly is obedience inwrought in the very idea of surrender that we shall not dwell long upon it in our brief limits, but pass on to some thoughts upon its mated truth of – Trust.

1. *Bízzál abban, hogy a Szentlélek benned lakik!* Láttuk a tévedést, amely a lelki gyümölcstelenségünket és sivárságunkat azzal akarja megmagyarázni, hogy nem vettem a Szentlélek adományát, hogy nem kereszteltettem meg Szentlélekkel és várnom kell a Vigasztaló kijelentésére, azután ha Ő betér, minden hiányom eltűnik. Egyszerű módon megpróbáltunk rámutatni arra, hogy ez bibliaellenes, zavaró és megtévesztő. A hívő nem azért adja az életét Istennek, hogy a Szentlélek betérjen, hanem *mert* az betért. A hívő élete nem a Szentlélek betérésével éri el a csúcspontot, de azzal kezdi. Az ilyen bentlakás nem a záróköve, hanem az alapja a belső élet s a külső szolgálat egész épületének. Mi mégis annyira rászoktunk az említett téves felfogásra, hogy miután Neki szenteltük az életünket, várjuk az Ő betérését és az ígéretet. Mindezzel ellentétben nyomatékosan figyelmeztetjük Isten gyermekeit, hogy *higgyenek* a Szentlélek tényleges bennünk lakozásában. Ne várj rá, hanem *higgy* benne. Ne várj rá, de fogadd el tényként. Ne keresd, hanem *ismerd* el. Ne építs feléje, de *építs rá*, mint biztos alapra. „Mit?” – mondod te. „A Szentlélek bentlakását ténynek tekintsem az odaadásom előtt anélkül, hogy betérése felől biztos volnék s nem tapasztaltam meg, hogy elfogadta az általam odaadott életemet?

Kétség nélkül fogadd el a Lélek bentlakásának tényét éppúgy, mint ahogy elfogadtad bűneid bocsánatának tényét, amikor hívővé lettél a Jézus Krisztusban, amely változó érzelmeidnél ezerszeresen biztosabb bizonyosságtételre, *Isten örök, változhatatlan Igéjére* van alapítva.

1. *Trust Him as Indwelling.* There is, as we have seen, an erroneous teaching which essays to meet our spiritual powerlessness and barrenness by asserting that we have not received the gift of the Holy Ghost, have not been baptized with the Holy Ghost, and that what we need is to wait for the promise of the Comforter, and then, when He comes in, all this will disappear.

We have endeavored very simply to show that this is unscriptural, confusing, and misleading; that the believer does not surrender his life in order to have the Spirit enter but because He *has* entered; that the believer's life does not climax in the incoming of the Spirit but starts with it; that such indwelling is not the cap-stone but the base-stone of the entire structure of his inner life and outward service. Yet so accustomed have we become to the former view of this subject that the first thing we do after we yield our lives in surrender to Him is to begin to look for Him to enter to wait for the promise, to expect His indwelling. Now it is as against all this that we urge the child of God to *trust* in His indwelling. Do not await it, *believe* it; do not expect it, *accept* it; do not seek for it, *recognize* it; do not build *up to* it, build *upon* it as a sure foundation. “What,” you say, “accept the indwelling of the Spirit as a fact before surrender without any conscious incoming after it, without any feeling or emotional experience of His acceptance of my yielded life?” Precisely. Accept the fact of the Spirit's indwelling exactly as you accepted the fact of the remission of your sins when you believed on Jesus Christ, by evidence a thousand fold more certain and reassuring than your shifting feelings, namely, *the eternal, immutable Word of God.*

Az Ige olyan világos, mint a nap. Isten csak egyet kíván tőled, azt, hogy vizsgálj meg magadat és lásd, hogy *hitben állsz-e*, azaz hogy valóban Isten gyermeke vagy-e. (II. Kor. 13. 5.) Ha hiszel, akkor biztosít arról, hogy tested a Szentlélek temploma, aki benned van, akit

Istentől kaptál, aki *mindig* benned marad. (I. Kor. 3, 16., 6, 19., II. Kor. 6,1 stb.) Isten nem kívánja tőled, hogy *érzéseidet* vizsgálj meg, hanem hogy *bízzál az Ő szavában*. Nem kívánja tőled, hogy érzésre várj, hanem hogy egy tényen nyugodj, és az Ő Igéjét, mint e tény bizonyágtételét elfogadd. Hogy ha te azután az Ő bentlakásának tudata nélkül is hiszel benne, elfogadod, elismered, és Ő szerinte cselekszel, akkor hamarosan, mint csodás tény fogod Őt megtapasztalni. Mikor egyszer egy idősebb nécert megkérdeztek, tulajdonképpen hogyan lett bizonyossá afelől, hogy a Szentlélek a szívében lakik, azt felelte: „Csak higgyed, hogy itt van, akkor itt *van!*” Így, testvéreim, *higgyétek*, hogy bennetek lakik! Ne tagadjátok, ne várjátok, de higgyetek benne és fogadjátok el. Az öreg Lorenc testvér azt mondta: „Gyakorold az Isten jelenlétét”, és hamarosan meg fogod tapasztalni. „Cselekedj úgy, mintha benned *volnék* és felismered, hogy benned *vagyok*. Éppen ezen a helyen, ahol arról van szó, hogy bízzunk az Ő bennünk való lakozásában, ragadjuk meg a következő fontos igazságot:”

That Word is plain. God asks of you only one thing, namely, that you examine yourself and see whether you are in *the faith*; that is, a believer (II Cor. 13:5). If so, then He assures you that He dwells in you; He reiterates again and again that your body is the temple of the Holy Spirit, who is in you, whom ye *have* of God, who *dwells* in you forever (I Cor. 3:16, etc.). He does not ask you to *inspect your emotions* for this, but to *take His word* for it. He does not ask you to wait for a feeling but to rest upon a fact, accepting His plain word as the evidence of that fact. Then, apart from any consciousness of His indwelling, as you believe in, accept, recognize, and act upon that indwelling, you soon find it to be a glorious fact. A good old colored saint when asked how he had become so conscious of the Spirit's presence in his heart, replied: “Jess you believe He's there and He is there.” And so beloved *trust* in His indwelling. Do not deny or await it, but believe and accept it. Like good old Brother Lawrence, “*practice* the presence of God” and you shall soon experience it. “Act as though I *were* in you, and you shall know that I *am* in you.” Right here it will much aid this trust in His indwelling if we will but grasp the important truth that is here in place, namely: -

Tégy különbséget a Szentlélek benned *lakozása* és a Szentléleknek az Ő teljességében való *kijelentése* között. A bentlakás alatt az Ő bennünk való *jelenléte* értendő. A kijelentés alatt pedig az Ő jelenlétének *bizonyossága*. Mármint amint azt már láttuk, a Szentlélek bennünk lakozása a *Krisztussal való hit általi összeköttetéstől* függ. De a Szentlélek *kijelentése* függ a mi engedelmességünktől az Ő parancsolataival szemben. (Ján. 14, 21.) (Ez esetben az Ő parancsa az, hogy életünket neki szenteljük.) Ezért függ a Szentléleknek bennünk lakozása a mi *állásfoglalásunktól*; az Ő kijelentése azonban a mi *állapotunktól*. Az első az egyesülés, a második a *közösség* kérdése. (Ebben az esetben az *engedelmesség* által.) Az első Isten hozza létre és maradandó tény a hívő életében, függetlenül attól, hogy érzi-e, vagy tudja-e. Ez bizonyos! „Ő tőle (Istentől) vagytok a Krisztus Jézusban.” (I. Kor. 1, 30.) Isten gyermeke, Isten az, aki a Jézus Krisztussal összekötött téged, és pedig *örökre*. Ennél az egyesülésnél azonban betért hozzád a Szentlélek, hogy nálad „maradjon mindörökké”. (Ján. 14, 16.) Hogy a Szentlélek örökre benned lakik, ez épp olyan *tény*, mint az, hogy Jézus örökre elvette a te bűneidet. Ha Isten gyermeke vagy, akkor a Lélek *megjeleníti* magát benned. A születésed nem tőled függ, te *Istentől* születted, de az életed tőled függ, és ezzel a Lélek *kijelentése* is. A benned való lakozás a gyermeki viszonyal függ össze, a *kijelentés* az *engedelmességgel* és a *közösséggel*. Nos, a gyermeki viszony Isten ajándéka és visszavonhatatlan, és így a Lélek benned való lakozása is. De mivel engedelmesség és közösség változó, mivel nagyrészt rajtunk múlik, azért a kijelentés is változó. Ez okból a legsúlyosabb tévedések egyike az, ha a kijelentést a Lélek *bennünk való lakozása próbakövévé* tesszük, helyett, hogy az iránta való engedelmesség s a vele való közösség próbakövévé tennénk, aki már bennünk lakik. A Lélek

benned való lakozásában azért ne kételkedj soha, ha nem is érzed jelenlétét, éppúgy, mint ahogy nem kételkedsz abban, hogy Jézus érted halt meg, mert nem érzed a halálát. Ha csak akkor vagyunk megmentve, ha annak érezzük magunkat, és ha csak akkor lakik bennünk a Szentlélek, ha tudatában vagyunk bennünk lakozásának, akkor jaj nekünk, mert a Lélek megszűnne bennünk lenni, amikor elesünk, vagy engedetlenek vagyunk az Istennel való járásunkban! Milyen káros és súlyos következménnyel járó tévedés ez! Ha azonban felismerjük, hogy a bennünk való lakozása egy *megváltoztathatatlan tényen* nyugszik – a mi Jézussal való hit általi örök összeköttetésünkön –, ellenben a bennünk való lakozásának *bizonyossága egy változó állapoton*, t. i. a mi Istennel való járásunkon, akkor az Ő jelenlétének hiányos bizonyossága nem vezet a bennünk való lakozásának kétségbevonására, hanem csak még ösztönöz rá, hogy megvizsgáljuk életünket, nem vagyunk-e talán olyan messze Tőle a közösség és az engedelmesség ösvényén, hogy a bennünk való lakozás áldásának bizonyosságát elvesztettük.

Distinguish between THE INDWELLING of the Holy Ghost and THE MANIFESTATION of the Holy Ghost, in His fullness. By indwelling is meant His *presence* in us; by manifestation the *consciousness* of that presence. Now the *indwelling* of the Holy Ghost depends upon our *union with Christ, through faith*, as we have seen. But the *manifestation* of the Holy Ghost depends upon our *obedience* to His commandments (John 14:21) (in this case the call to yield ourselves to Christ). Wherefore the Spirit's indwelling depends upon our *standing*, His manifestation upon our *state*. The first is a question of *union*, the second a question of *communion*, in this case through *obedience*.) The first is accomplished by *God*, and is a *permanent fact in the believer's life* independent of his feeling about it or consciousness of it. Assuredly! "Of God are ye in Christ Jesus." (I Cor. 1:30). It is *God* who united you, child of God to Jesus Christ, and united you *forever*. At that union the Holy Ghost came into you, and came to dwell *forever* (John 14:16). That the Holy Ghost indwells in you forever is as much a *fact* as that Jesus took away your sins forever. If you are a *child* of God the Spirit dwells in you; if you are an *obedient* child the Spirit *manifests* Himself in you. Your birth does not depend upon yourself; you were born of God; but your walk does depend upon yourself, and with it the Spirit's *manifestations*. *Indwelling* should be associated with *sonship*; *manifestation* with *obedience* and *communion*. Now sonship is the gift of God and *irrevocable*, and so is the indwelling of the Spirit. But obedience and communion being largely in our hands are variable, wherefore, so is manifestation. Thus one of the deadliest errors we fall into is to make manifestation the *test of indwelling*, instead of the test of obedience to, and communion with, Him who is already indwelling. Never doubt the indwelling of the Spirit because you do not feel His presence, any more than you doubt that Jesus died for you, because you do not feel that death. If we are saved only when we feel saved, and the Holy Spirit indwells only when we are conscious of His indwelling, then woe unto us, for the Spirit ceases to dwell in us, and we are lost men and women whenever we stumble or disobey in our walk with God! What a disastrous and appalling error to fall into! Whereas when we see that His indwelling depends upon an *unchangeable fact* – our eternal union with Christ by faith – but the *consciousness* of that indwelling upon a *changeable state* – namely, our walk with God – then any decline in that consciousness of His presence will never lead us to doubt His indwelling, but only stir us to scan our lives if so be that we may be following Him so far off in the path of communion and obedience as to have lost the shining of His manifested presence. We see from this also our need to:

2. *Higgyed, hogy a Szentlélek bennünk kijelenti magát.* Ne írd elő az Ő teljességének a kijelentését, ahogy te azt kívánod. Ne ragaszkodj az érzelmek rögtöni kiadásához. Ne vedd valaki másnak a tapasztalatát, amiről hallottál vagy olvastál, és ne várd, hogy ezt Isten

megismétli nálad. Mindezt engedd át neki. Úgy a megtérésnél, mint az odaadásnál, oly könnyen hajlandók vagyunk arra, hogy saját elgondolásunkkal jöjjünk az Úrhoz a megtapasztalás módjára vonatkozólag, amelyet mi szeretnénk. Nem csalattatunk-e meg legtöbbször? Miért? Mert Isten sokkal jobban tudja, hogy milyen érzelmeket kell adnia nekünk. Nem foglalja-e magába a mi odaadásunk szerető megadásunkat, hogy a mi akaratunk helyébe az Övét tesszük s elfogadjuk a kijelentés dolgában is éppúgy, mint minden másban, amennyiben megelégszünk a teljesség oly mértékével, ahogyan Ő jónak látja? Pálnak lelki dolgokban olyan csodálatos kijelentései voltak, hogy szüksége volt egy tövisre a testében, nehogy elbízza magát. Itt felvilágosítást találunk arról, hogy az Úr egészen pontosan tudja, milyen mértékét és nemét adhatja a teljességnek, hogy megőrizzen a lelki gögtől és felfuvalkodottságtól. Azért engedj át mindent Neki. Hogy ez a kijelentés hirtelen vagy fokozatosan, mély nyugalommal vagy ujjongó örömmel, nagy békeséggel vagy hatalmas erővel fog történni. Mindezt átengedheted Neki. Csak arra gondold, hogy teljesítsd a kijelentés feltételeit, és Isten mindig gondoskodni fog a *beteljesedésről*. Minél teljesebben odaadod magadat a Krisztus keresztségnek, és a teljesség megtapasztalásának kérdését egészen Istennek engeded át, annál hamarabb és gazdagabban éred el az áldást, ellentétben azzal, aki a teljesebb tanítványság feltételeit figyelmen kívül hagyja, és lángnyelvekre és hatalmas szélzúgásokra vár.

2. *Trust Him as to Manifestation.* Do not dictate to Him the kind of feeling of fullness you desire. Do not insist upon a sudden flood-tide of emotion. Do not pitch upon some other man's experience, heard or read of, and expect God to duplicate it in you. Trust all this to Him. We are prone both at conversion and consecration to come to the Lord with a previously formed conception of the exact sort of an experience we are to have. And are we not almost invariably disappointed? Why? Because God knows far better than we, just what feeling to give us. Does not our very surrender to do and receive *His* will, instead of our own, carry with it a loving submission to Him in this matter of manifestation, as in all others, accepting sweetly just such individual measure of fullness as *He* deems best? Paul had such wonderful manifestations of spiritual things as to need a thorn in the flesh "lest he should be exalted overmuch." There is a suggestion here that the Lord knows just what form and degree of fullness to give each one of us, to keep us from spiritual pride, or exaltation. Therefore, leave it all to Him. Whether sudden or gradual; quiet or jubilant; great peace or great power; it matters not. Let us be concerned to meet the *conditions* of promise, and God will always take care of the *fulfilment* of the promise. He who yields himself most fully to the cross of Christ in surrender, leaving the whole question of experience of fullness with God, will come sooner and more abundantly into its blessedness than he who, ignoring the conditions of full discipleship, spends his time awaiting tongues of fire and sound of rushing, mighty wind.

Semmi sem olyan káros, mint belső életünk állandó figyelése, hogy lássuk: vajon Isten beteljesíti-e ígéretét nálunk is. Ez épp olyan oktan és káros, mint a gyermek eljárása, aki folyton kikapálja a magot, hogy megnézzze, vajon csírázik-e már. Egyedül Isten határozza meg, hogyan lesz a miénk a Lélek teljességének *tapasztalata*. Ez kizárólag Isten kegyelmi munkája. Ő megígérte: „Én kijelentem magam, ez az én dolgom, engedd át ezt nekem.” Számunkra a fődolog a *ránk* eső feltételek teljesítése, hogy áldását megkaphassuk, és az ő részét bizalommal átengedjük neki. Minél kevesebbet törődünk és foglalkozunk az Ő teljességének megnyilatkozásával, annál hamarabb fog eljönni.

Amint már láttuk, az Istenben való teljes hit lényeges feltétele annak, hogy teljességét megtapasztalhassuk. De nincs-e benső, változó érzéseink megvizsgálása titkos hitetlenséggel összekötve? Félelem, hogy Isten, az Ő részét illetőleg, talán mégsem olyan hűséges, mint mi

vagyunk. Alapjában véve nem aggódunk-e többet a Lélek teljességének áldása, öröme és érzése miatt, mint hogy vágyakozóan, készen és engedelmesen szentelnénk életünket a Mesternek, ha nem is következne utána semmi érzés? Legyen azért odaadásod teljes, ügyelj arra, hogy ne maradjon semmi vissza, minden egyebet engedj át Isten kezének.

Nothing is more hurtful than to be constantly inspecting our own inner lives to see if God is fulfilling His promise in our experience. It is like the child constantly digging up the seed to see if it has sprouted. The question of the *experience* of fullness of the Spirit belongs to the Lord. It is His gracious work alone. He has promised “*I will manifest myself; this is My part; leave this to Me.*” The supreme thing for us to do is to fulfill the conditions placed upon us, through which God’s blessing comes, and trustfully leave His part to Him. The less we are concerned and anxious about the manifestation of His fullness, the sooner it will come. Perfect faith in God, as we have seen, is all essential to knowing His fullness. But is there not in this scanning each pulse of feeling as it comes, a subtle unbelief, a fear that perhaps God will not be faithful even though we are? And back of it all are we not perhaps more anxious for the blessing, the joy, the *feeling* of the Spirit’s fullness than eager, and willing, and quick to yield our lives to our blessed Lord even though no feeling should follow it? Wherefore, beloved, be occupied with an honest, complete, heart-searching surrender, and leave all else in God’s hands.

3. *Bízzál a Szentlélekben, mialatt benned munkálkodik.* Sehol sincs nagyobb szükség a gyermeki állhatatos bizalomra Isten iránt, mint éppen itt, mert gondold meg, hogy teljesen alkalmatlan vagy te magad az éppen Istennek odaadott életedet alakítani és megtisztítani. Mennyire telve volt az tévedésekkel és sikertelenségekkel! Mennyire távol volt attól, hogy a magad emberi, még kevésbé az isteni ideált számodra elérje. Milyen bűnös, gyenge és állhatatlan! Mikor azon igyekeztél és harcoltál, hogy azt fejleszd, milyen emberfelettinek látszott a feladat, és milyen reménytelen volt az eredmény! Nem test és vér ellen küzdöttél, hanem fejedelemségek és hatalmasságok ellen, a sötétség fejedelmei ellen, azok ellen, akik saját erőlködésedet, hogy őket legyőzzed, gúnyosan kinevették. Te nem ismered a gonosz hatalmát, nem ismered az „Én” életének erejét, de nem ismered az Isten hatalmát sem, hogy a kettőt legyőzd. Istennel való összeköttetés nélkül nem tudod, hogy milyen fegyverzetre van szükséged, hogy milyen ütközetet kell megvívnod, milyen válságot hoz a sötét jövő. Hogy kell az „ó-embert” levetni, és az „újat” felöltetni, egyáltalán, hogy hová vet sorsod, milyen munkateret készített Isten számodra. Ha leülsz és gondolkodsz rajta, milyen reménytelen dolog neked, halandó embernek, egy olyan életet kialakítani és fejleszteni, amely szolgáltatásban és rendeltetésében maradandó, és fejlődésében messze az örökkévalóság kideríthetetlen mélységeibe nyúlik, nem világosodik-e meg előtted, milyen dőre voltál, mikor csak meg is kísérelted az életedet megtartani és szabályozni, ahelyett, hogy rögtön átadtad volna a Szentléleknek, aki teremtette? Tehetsz-e különben más valamit, mint azt teljesen és egészen rábízni, tekintettel arra, hogy képtelen vagy azt, úgy a földi élet, mint az örökkévalóság feladatára alakítani?

3. *Trust the Spirit as He works IN you.* At no point is a simple, unwavering trust in Him needed more than just here. For consider first how utterly incapable you yourself are of shaping, fashioning, purifying the life you have just yielded into His hands. How full of errors and failures it has been! How far it falls short even of our own human, not to speak of His divine, ideal for it! How sinful, weak, and inconsistent! As you have striven, labored and battled in your efforts to develop it, how colossal has seemed the task, how hopeless the out-

come! You are wrestling not against flesh and blood, but against principalities and powers; against the rulers of darkness; against those who laugh in scorn at your self-efforts to overcome them. You know not the power of evil; you know not the might of the self-life; you know not God's power to cope with both. Apart from God you know not what armor you need; what weapons to wield; what battles must be fought; what crisis the unknown future will bring; how the old man shall be "put off"; how the new shall be put on; where your lot shall be cast; nor what field God has prepared for you. As you sit and ponder how hopeless it is for you, a mortal man or woman, to try and mould and shape a life that is immortal in its service, scope and destiny, sweeping far into the mystic depths of eternity in its outcome, do you not realize how foolish you have been even to attempt to possess and control that life instead of yielding it at once to the Holy Spirit who brought it into being? Can you do anything else than trust Him wholly and absolutely with it, in view of your utter failure and inability to fashion it for the ministries, not only of this life, but of eternity?

Ezzel szemben figyeld meg, milyen egyszerűen és teljesen bízatsz a Szentlélekben, hogy a te neki adott életedet megmunkálja és kialakítsa. Nem Ő szült-e újjá téged? Nem ismer-e Ő úgy téged, mint ahogy a mindentlátó Isten ismerhet? Nem ismeri-e bűneidet és gyengeségeidet, testiségedet és balfogásaidat, erődet és adományaidat, siralmas múltadat, ki nem elégítő jelenedet és ismeretlen jövődet? Nem tudja-e pontosan, mikor van szükséged rendreutasításra és fenyítésre? Mikor használja a kést, vagy mikor öntsön enyhítő olajat? Hogyan formáljon és alakítson, faragjon és vágjon, egyengessen és erősítsen, üssön, kalapáljon és fényesítsen, míg olyan leszel, amilyennek Ő akarja; a Fiúhoz hasonlatos. *Óh, bízzál Benne!* Hogyha olyan ösvényen vezet, amely a te ingadozó lábadat megsebzí, ha sötét fenyegető jövő elé állít, ha gondviselésében olyan helyzetbe juttat, ami nehéznek, megmagyarázhatatlannak látszik – mind abban légy csendes, és suttogd magadban: „Isten munkában van!” – és *bízzál Benne*. Mert a Léleknek feltétlenül előbb benned kell munkálkodnia, míg általad működhet. Előbb meg kell tisztítania az aranyat, azután adhatja ki, mint valódi pénzt. Ha nem maradsz keze alatt, amikor munkája különösnek tetszik, akkor hogyan viheti véghez az Ő mélyítő, kiterjeszkedő, gazdagító célját életedben? Azért *bízzál Benne, mialatt benned munkálkodik*. Nem az a lényeg, hogy az Ő bánásmódja veled különös, titokzatos, sőt zavarólag hat, hogy nem úgy működik benned, mint azt te szeretnéd, hogy nem nyújtja neked azt a tapasztalatot, amelyet vártál. Ha te mindezt nem is érted, de Ő érti, mert Isten az, aki benned munkálkodik. De bizonyára nem merészeled magadat kiragadni az Ő kezéből, még ha tehetnéd is. Azért *bízzál benne, mialatt benned működik*.

But on the other hand hark how simple and absolutely you can trust the Spirit to work in the life you have yielded. Did He not bring you into being? Does He not know you as only the all-seeing God can? Is He not acquainted with your sins and weaknesses; fleshliness and failures; powers and talents; regretted past, unsatisfied present, and unknown, eternal future? Does He not know just when you need chastening, and when rebuke? When to press hard with the cross, and when to comfort with His own joy? When to use the knife and when to pour in the soothing ointment? Just how to mould and fashion; chisel and cut; straighten and strengthen; pound, hammer and polish until the statue is as He would have it – like the Son? Wherefore TRUST Him. When He leads you into paths that wound your faltering feet; confronts you with a future that lowers dark and threatening; hems you in with providences that seem harsh and mysterious; – in all these stand still; whisper to yourself, "It is *God* that worketh," and – TRUST Him. For the Spirit must needs work in you ere He can work through you. He must needs purify the gold ere He can send it forth as sterling coin, the choicest of His mintage. And if you will not stay under His hand, even when He works ever so strangely

how can He accomplish His deepening, enlarging, enriching purpose in your life? Wherefore TRUST Him as He works IN you. It matters not that His dealings with you are strange, mysterious, even confusing; that this is not the way in which you would like Him to work; that He is not sending you experiences of the kind or degree you expected. You may not indeed understand all this, but *He* does, “for it is God that worketh in you.” But you would not dare take your case out of His hands even if you could, – would you? Therefore trust Him while He ‘inworks.’

4. *Végül bízzál Benne, hogy általad működik!* Lehet Istenért dolgozni; mégis egészen más az, ha Isten dolgozik általunk. Sokszor kívánjuk az előbbit, Isten azonban az utóbbit szeretné tenni. A mi életünk odaadásánál az a fontos, hogy úgy álljunk, hogy Isten ezáltal alkalmat nyerjen az Ő tökéletes akaratát általunk keresztülvinni. Mert Isten az, aki az evangéliumot akarja hozni a világnak, Ő készítette el a tervet hozzá, Neki hatalma is van azt eredményesen véghezvinni. De az Isten, akinek világuralom van a kezében, nem engedi meg, hogy tervezünk, gondoskodjunk és agyonfárasztjuk magunkat, és az Ő helyében viseljük a felelősséget. Értékeli a mi jó szándékainkat, de megtörténhet, hogy teljesen ellenkeznek az Ő terveivel. Ő nem a terveinket követeli tőlünk, de életünket, hogy Ő vihesse keresztül *terveit* általunk.

4. *Finally trust Him to work THROUGH you.* It is one thing to work for God; it is another to have God work through us. We are often eager for the former; God is always desirous of doing the latter. One of the important facts in the surrender of the life is that it is the attitude which gives God the chance to work His perfect will through us. For it is God that is working to evangelize the world; it is God who has laid the plans for it; it is God who has the power to successfully execute them. Now the God who is the ruler of the universe does not want us to plan, and worry, and work *for* Him. For while He appreciates our purposes toward Him, yet they may be all athwart His purposes for, and through us. What He wants is not our plans, but our lives, that He may work *His* plans through us.

Isten bizonyára minden neki átadott élettel megcselekszi ezt, hacsak Benne bízol, hogy Ő ezt megteszi, és követed Őt, úgy, ahogy vezet téged. Igéje efelől egészen világos: „Mert az Ő műve vagyunk a Krisztus Jézusban *ama* jó cselekedetekre teremtve, amelyek számára minket előre *elkészített* az Isten, *hogy azokban járjunk.*” (Ef. 2, 10.) Istennek megvan az előre elkészített terve a Jézus Krisztusban való jócselekedetokről, és ha Krisztus testének minden tagja egészen odaadja magát Neki, akkor az ilyen tagnak Ő kijelenti különleges munkáit úgy, hogy az, azokban „járhat” is. Ez az Ő vezetésének világos ígérete mindenki számára, aki magát Neki adta, nem csupán gyakorlati életfeladatra, hanem arra az életműre, amit Isten a világ formáltatása előtt mindegyik gyermeke részére meghatározott. Nem tudnád ezt elhinni? Várhatnánk-e valami mást Tőle? Avagy Istennek, akinek bizonyára célja van minden harmatcseppel, mely a reggeli napfényben ragyog, minden földből kinőtt fűszállal, minden nyíló virággal erdön és mezőn, nem volna-e határozott célja minden ember életével, akiknek számára mindezt teremtette? – Nem, ez lehetetlen. Talán azt feleled erre, hogy számtalan olyan gyermeke van, aki szemmel láthatóan céltalanul él. Sajnos, így van! De az oka ennek abban rejlik, hogy az Isten nem jelentheti meg, és nem teheti érthetővé terveit senkinek, aki saját akaratát és önnön életét megtartja. Az ilyen oda nem adott élet és az akaratosság elhomályosítja a szemet, hiányzik az Isten akaratának meglátása. De ha te mégis odaadod életedet az Úrnak, akkor Ő eltávolítja szemedről a fátyolt, s előbb utóbb megmutatja életed feladatát. Ez igaz, s ha utad most még olyan sötét, hogyha ellenséges viszonyok szűkítik is be, s jelenlegi helyzeted még olyan zűrzavaros is, csak várj, és gyakorold a türelmet. Isten bizonyára meg-

szabadít minden zűrzavarból, és általad keresztülviszi szent akaratát, ha csak bízol Benne, vársz és követed, ahogy vezet. Isten sok gyermekének, akik most sötét országokban tesznek bizonyosságot Krisztusról, volt egykor így beszűkítve az élete, úgyhogy nem volt kilátás a szabadulásra.

Now God will certainly do this through every life that is yielded to Him, if we simply trust Him so to, do, and follow Him as He leads us on. His word upon this is clear. "For we are ... created in Christ Jesus UNTO GOOD WORKS which God hath BEFORE ORDAINED that we should WALK IN THEM." (Eph. 2:10.) God hath an ordained plan of good works in Christ Jesus, and as each member of the body of Christ yields himself or herself to Him absolutely to do *His* ordained works, He will give to, and reveal to, that individual member his or her particular works, so that they may *walk in them*. This is a plain promise of guidance, not only into a practical life-work for each one yielded to him, but the life-work which God has ordained for each one of His children "from before the foundation of the world." Is this incredible to you, beloved? Nay, *anything else* is incredible! For that God should have a purpose for every drop of dew glittering in the morning sunlight; for every blade of grass that upsprings from the earth; for every flower that blooms on hill or heath; and yet not have a plan for the lives of the men and women for whom these were created, is indeed in the last degree incredible! And do you reply that there are myriads of lives of His children apparently afloat upon the stream of a purposeless existence? Alas, yes. But it is because God can not reveal His will to an unrenounced Selfwill; cannot make clear His plans to a life full of Self-plans. Such unyielded Self-plans and Self-will become the fleshly cataract that veils the spiritual vision to God's plan and God's will. But when you yield your life wholly to Him, God will take away that veil and sooner or later show you your lifework. This is true, it matters not how dark the way is now, now hedged in by adverse circumstances, how trying or complicated your present position. You may have to wait; you must needs be patient; but God will assuredly extricate you from all entanglements, and work out His blessed will through you, if you will but trust, wait, and obey as He guides. Many a life once so hemmed in as to seem beyond hope of freedom, is now witnessing for Christ in the distant dark lands.

Volt egy hű barátunk, aki megtérése után hamarosan felismerte az odaszentelt élet igazságát és csodálatos előjogát. Egyszerű bizalomteljes módon odaadta magát Istennek. Nagyon elfoglalt ember volt, egész nap a pult mögött, olyan állásban, mely úgy látszott, teljesen és egészen visszatartja attól, hogy olyan életfeladatnak szentelje magát, amit Isten határozott meg számára. Figyeld csak meg az eredményt. Mikor egyszer egy evangéliumi lapban egy érdekes cikket olvasott, belső indíttatásra írt a cikk írójának, hogy engedje meg azt traktátus alakban kinyomtatni és terjeszteni. Ezt szívesen engedélyezték és barátunk kis kézi nyomdájából nagy számban küldte széjjel a kis röpiratokat, és sok áldást szerzett vele. A következő hónapok folyamán más traktátusokat is kiadott. A munkára önkéntes adományok jöttek s a néhány száz röpirat ezrekre gyarapodott. Isten gyermekei áldásban részesültek általa, és Michiganban a favágótelepről és a wisconsini börtönökből, sőt az ország minden részéből, még a távoli missziói területekről is jöttek levelek, amelyek megtérésekről, a traktátus által nyert áldásról beszéltek. E kicsinyben elkezdett munka óta két vagy három év alatt már egymillió traktátust küldtek szét ingyen. Isten Igéjét olyan terjedelemben és olyan eredménnyel terjesztették, hogy az csak az örökkévalóságban lesz nyilvánvalóvá. Elfoglalt barátunk, nagy Királyunk egyik legboldogabb szolgálója, tudatában van annak, hogy olyan munkában áll, amit Isten szánt és adott neki, mikor átadta Neki életét. Isten bizonyára minden alázas gyermekét ugyanígy kivezeti a sötétségből és a bizonytalanságból az Isten által tervezett és felhatalma-

zott szolgálat világosságára és örömeire, amely életének feladata kell, hogy legyen. Rávezet minket erre, hogyha Őbenne *bízunk*, aki *bennünk* működik, és aki azután munkálkodni szeretne *általunk*.

We have a dear friend who, soon after being saved, was led to see the truth and glorious privilege of the surrendered life, and gave that life simply and trustfully to God. He was a busy man, shut in all day behind a counter, in a position that seemed to bar him absolutely from being led into any life work God might have planned for him. Yet mark the result. Reading one day an interesting item in a religious journal, he was led to write the author, and ask permission to print and circulate it free, in tract form. This was willingly granted, and the little leaflet began to go out on its errand of blessing from the hand-press of our friend, who was an amateur printer. As the months went by, other leaflets were added; voluntary offerings began to come in for the work; the few hundred tracts crept up into thousands, and hundreds of thousands; stories of conversion of sinners, and blessing to God's children, poured in from the logging camps of Michigan, the prisons of Wisconsin, the country at large, and the mission fields of distant lands. In the two or three years since this work began one million tracts have been sent out free; the Word of God has been circulated to an extent, and with results, that eternity alone will reveal; and our busy friend is one of the happiest of the great King's servants, in the consciousness of being in a work which God has planned for him, and gave to him when he yielded his life to Him. Even so will God assuredly lead every surrendered child of His out from the place of darkness, inquiry, and uncertainty, into the light and joy of that God-planned, and God-empowered service which is to be his glad life-work, if he will only TRUST Him who works *in us*, and desires to work mightily *through us*.

A SZENTLÉLEK KIJELENTÉSE BENNÜNK

A bennünk való lakozás alatt, amint már láttuk, a Szentlélek jelenlétét értjük, bennünk hívőkben, a kijelentés alatt az Ő *tudatos* jelenlétét: a Lélek belső kijelentését a mi lelkünk számára.

Vegyük sorra: 1. *Bizonyossága*. Bekövetkezik-e a Lélek teljességének ilyen kijelentése, ha mi odaadjuk az életünket? Észrevehetjük-e a nagy belső változást az ilyen életben? Bekövetkezik-e a *tudatos* átalakulás, a keresztyén tapasztalatnak *tudatos* új állapota?

Vajon a lustán veszteglő folyam tudatában van-e a tenger behatoló vizének, amikor tisztító áradatának zúgását megtapasztalja? Tudatában van-e a sötét, komor vár, ha megnyílt helyiségeit megtölti a friss, tiszta levegő? Tudatában van-e a vak, akit a reménytelenség sötét fátyola borított éveken át, annak, amikor szemébe a fényes napvilág először hatol be? Éppen ilyen biztos, hogy van tudatos kijelentés a lélek számára, ha teljesen odaadta magát az Istennek. Változásnak kell beállnia. Isten jelenlétét olyan mértékben tapasztaljuk meg, mint még soha. Tudatában vagyunk annak, hogy a lelki életünk nagy válsága hátunk mögött van.

Manifestation.

By indwelling is meant, as we have seen the presence of the Spirit in us as believers; by Manifestation is meant the consciousness of His presence; the inner revelation of the Spirit to our spirit. Concerning this, notice: 1. *Its Certainty*. Will there be such manifestation of the fullness of the Spirit when we yield our lives to Him? Will we be aware of a great inner change in those lives? Will there be a conscious transformation, a conscious new estate of Christian experience? To this we answer: – Is the sluggish, stagnant river conscious of the

inrushing waters of the sea, as it feels the throb and rush of her cleansing tides? Is the dark, gloomy castle conscious of the fresh, sweet air that fills its windswept chambers, as they are flung wide open to it? Are the sightless eyes, that have been veiled for years in hopeless darkness, conscious of the bright light of day, when it first breaks upon their enraptured vision? So, assuredly, is there a conscious manifestation to the soul that has given itself, for all time and all things, to God. There must be, there will be a change; a realization of His presence to a degree never known before; a consciousness that the greatest crisis in the spiritual life has been passed.

Lényegtelen, hogy az Ő teljességének kijelentése úgy tör ránk, mint a sötét felhők mögül a hirtelen előragyogó nap, vagy lassan lopódzik be, mint a növekvő hajnalpír, fokozatosan, de biztosan. Elég nekünk azt tudnunk, hogy van ilyen kijelentés, Isten maga jelenti ki magát az Ő teljességében, erejében és áldásában úgy, ahogy azt soha azelőtt nem tapasztaltuk meg. Az Ő hozzánk intézett kérése, hogy tagjainkat szánjuk oda Neki áldozatul, nem üres felszólítás, nem hiú kísérlet a Neki való odaadásra.

Ő teljesíti ígérte: „Kijelentem magam neki, mint ahogy a világnak nem jelentem ki magam.” Ezentúl vannak magaslatok és mélységek, béke és erő, öröm és áldás, közösség és szolgálat, ima és dicséret, ahogy azt azelőtt nem ismertük. Annak a léleknek az élete, aki teljesen odaadja magát, várakozáson felül átváltozik; a tovasiető idővel a túlradó élet áldásai gazdagabbak és mélyebbek lesznek. Isten kérésen és megértésen felül cselekszik. Erőt kap „a belső emberben, a Lélek által, megtelik Isten minden teljességével.” Ebből a teljességből folyik át a szolgálat, bizonyágtétel és áldás mindazokra, akik körülveszik.

Nor does it matter whether such manifestation of His fullness bursts upon us like the sudden outflashing of the sun from behind dark clouds, or steals upon us like the slow increasing glow of the morning twilight, gradual, but sure. Enough for us to know that such manifestation does come; that He does reveal Himself in fullness, power, and blessing never known before. His beseeching us to present our bodies to Him was not idle entreaty; our yielding to Him was not vain experiment. He fulfills His promise, “I *will* manifest myself, as I do not unto the world.” Henceforth there is height and depth, peace and power, joy and blessing, communion and service, prayer and praise, such as the past has never possessed. To the soul who gives himself wholly to God, life is transformed beyond his fondest hopes; the blessings of the Abundant Life become richer and fuller as the days go by; God does exceedingly abundantly above all he can ask or think. He is “strengthened with might by His Spirit in the inner man”; “filled with all the fullness of God”; made to “abound more and more”; and out of this abundance overflow ministry, testimony, and blessing to those about him.

2. *Egyénisége. A kijelentés különféle az egyesek szükséglete szerint.* Két férfi élénk beszélgetésbe merülve áll a síneken s nem veszi észre a sebesen közeledő vonatot. Baráti kezek még idejében kiragadják mindkettőt a biztos halálból. Mind a kettőnek, mikor sápadt arccal elfordulnak, ugyanaz az élményük: menekülés a szörnyű halálból, a gyorsan robogó vonat kerekei alól. De milyen különbözően érinti ez őket! Az egyiknek szeme könnyel telik meg, hangja remeg a visszafojtott belső megindultságtól, és szíve csendben az Úrhoz emelkedik buzgó hálával. A másik, érzelmeitől egészen elragadtatva, ugrál örömeiben, megöleli megmentőjét, és mindenkinek elmondja megmentésének történetét, akivel csak találkozik. Ugyanabban az áldásban részesültek mindketten, de tapasztalatuk különböző módon nyilvánul meg, mert vérmérsékletük nem egyforma.

Éppen így van ez itt is. Istennek két gyermeke odaadja életét egészen az Úrnak. Az odaadást illetően mindkettő ugyanabban az élményben részesül. A Lélek olyan teljessége árad rájuk, amelyet azelőtt nem is tartottak lehetségesnek. Mégis a kijelentés, a teljesség eme tapasztalata nem lesz ugyanaz. Feltétlenül mindegyiknél a vérmérséklet szerint alakul. Mert Isten nemcsak a teljességet adja, de az edényt is elkészítette, amely befogadja azt, és minden edényt különbözőképpen alkotott. A csésze, a váza és az aranyserleg mind meg van töltve, de a víz mindegyikben más alakot vesz fel, az edény formája szerint. A fény, amely a villanydróton keresztül áramlik, egy és ugyanaz, mégis árnyalatait a sokszínű fénytartótól veszi, amelyen átizzik.

2. Its Individuality: Manifestation will vary with the individual. Two men, absorbed in conversation, stand upon a railroad track, not noting the approach of a train swiftly bearing down upon them. Just in time both are snatched by friendly hands, from the awful death impending. To both, as they turn away with blanched faces, the same event has come, namely, rescue from a terrible death under the wheels of the rushing, roaring train. But mark how differently it affects them. One's eyes fill with tears; his voice trembles with suppressed emotion; and his heart is quietly uplifted, in profound gratitude to God. The other, fairly ecstatic in his emotion, leaps for joy, embraces his rescuers, and exultantly recounts the story of his deliverance to all whom he meets. The same blessing has come to both, but the experience manifests itself diversely, because their individual temperament is different. Just so it is here. Two of God's children yield their lives to Him in entire surrender. In response to that surrender the same event will come to them both – a fullness of the Spirit never known, never thought possible, before. But the manifestation, the experience of that fullness, will not be the same in both; it will necessarily vary with the individual temperament. For God not only gives the fullness, but He also made the vessels which contain that fullness, and has made them all slightly different. The cup, vase, and goblet of gold, are all full, but the water within them takes the shape from the fashioning form of the vessel. The light which streams through the electric wires is all the same, but it takes the tints from the many-colored globes through which it glows.

Pál és János mindketten telítve voltak Szentlélekkel, mégis annak kinyilatkozását mily feltűnően befolyásolja egyéni vérmérsékletük. Pál diadalmas, tüzes, magávalragadó. Újra és újra kitör belőle a dicséret, a hála és öröm kiáltása. Az ő élete úgy égett és lángolt a Krisztus iránti szeretettől, hogy úgy látszott, mintha minden pillanatban elemésztené őt. Mintha élete, lángoló lelkének túlrovid lett volna arra, hogy belekényszerítse a továtűnő pillanatokba túláradó életének minden komolyságát, buzgóságát, lelkesedését. Pál bizonyára telve volt Szentlélekkel, és a mártírok és misszió-hősök ezrei hozzá hasonlóan meg voltak áldva ugyanazzal az erővel, és a Lélekben teljes élet kijelentésének indításával. Mint óhajtott eszményképüket állították maguk elé a keresztyén tapasztalat páli típusát, és mivel Istennek odaadták magukat, csodálatos módon ugyanazt érték el, és szemlélhették a Mesterért való szolgálatban és feláldozásban. És mégis lehetséges, hogy valaki, aki azt hiszi, hogy nincs a Szentlélekkel megtelve, hacsak nem örvend a kijelentés ugyanolyan mértékének és módjának, mint Pál, igen távol van az igazságtól.

Paul and John were both men mightily filled with the Holy Ghost; yet how strikingly His manifestation was modified by their individual temperaments. Paul is exultant, fiery, and vehement. He breaks forth, time and again, into shouts of triumph, praise, and joy. His wondrous life burned, and flamed, with love for Christ, with an intensity that seemed about to consume it at any moment. Life seemed all too short for his eager soul to compress into its fleeting moments all the devotion, zeal, and enthusiasm, of the highest-keyed, wide-stranged

life the Holy Ghost has pictured in the early church. Paul was assuredly full of the Holy Ghost, and thousands of martyrs and missionary heroes, gifted with that same intensity of temperament, and inspired by the vision of that Spirit-filled life, have set before them the Pauline type of Christian experience as their own desired ideal, and, yielded to God, have marvelously attained to, and exemplified it, in service and sacrifice for the same Master. And yet the man who thinks he is not filled with the Holy Spirit unless enjoying the same kind, and degree, of manifestation as Paul, may be far astray from the truth.

Pál mellett látjuk Jánost. Egy ember sem állt közelebb Krisztus szívéhez, mint ő. Keblén feküdt s úgy érezte Mesterének szíve dobogását, mint senki más. Legmélyebben tekintett bele lelkének legbensőbb titkaiba. Írásaiból árad Krisztus Szent Szelleme, és a szent Isten jelenlétébe helyez minket. Nyugodt, elgondolkozó, áhítatos lelke nem látszik ujjongó örömben kitörni, mint a Pálé, de egészen elmélyült és a Krisztus kijelentésébe elmerült. Jézus kedvenc tanítványa, János, az Úr bizalmasa, mégis éppúgy meg volt telve a Szentlélekkel, mint Pál, a pogányok nagy apostola. János élete a szent, csendes, bensőséges Istennel való járásban a Lélek kijelentésének egy módját mutatja, amely Isten sokezer gyermekének életében ismétlődik, kiknek állandó közösségük, buzgó imaéletük és a szolgálatuk nyugodt formája Isten szemében kimondhatatlanul drága, és az Ő teljességének letagadhatatlan ismertető jelét hordja magán. Isten népe között az olyanok, mint János, Bengel és Rutherford, éppoly bizonyosan megtelnek Szentlélekkel, mint Pál, Judson és Penton.

For, on the other hand, turn to John. No man was closer to the heart of Jesus Christ than he. He leaned upon His bosom; he felt the throb of his Master's heart-life as none other; he interpreted the inmost secrets of His soul. His writings breathe out the very spirit of Christ, and bring us into the very presence chamber of a holy God. Quiet, contemplative, devotional, his soul does not seem to break forth into exultant shout, like Paul's but to be rapt, absorbed, lost in the vision of the Christ. Yet John, the beloved disciple, the confidant of Christ, was as surely full of the Holy Ghost as was Paul, the great apostle to the Gentiles. In the holy, quiet, close walk with God of John's life, is given for us a type of manifestation of the Spirit which has reproduced itself in thousands of godly lives, whose constant communion, ministry of prayer, and quieter forms of service, are unspeakably precious in God's sight, and bear the assured mark of His fullness. The Johns, the Rutherfords, the Bengels of God's fold, are as surely filled with the Spirit as the Pauls, the Judsons, and the Patons.

Hogyha életünket Istennek szenteljük, legyünk nagyon hálásak éppen azért a kijelentésért, amit kegyelmében nekünk ad. Ha Isten egy másik gyermekének tapasztalatát kívánjuk, mert az felfogásunk szerint inkább megfelel a Lélek teljességéről való kijelentés igazi módjának, annak a veszélynek tesszük ki magunkat, hogy azt, amit Isten nekünk adományozott, kevésre becsüljük és megvetjük. Ha csodálatos hitbeli meglátásokat ad nekünk az Úr, ha felemel a harmadik égisz – akkor jól van. De ha nyugodtabb tapasztalatot ad, kitölti ránk az imádság lelkét, megtölt mély békével, ha szónoki erő helyett felken az ima erejével – akkor így is jól van. Mert Ő tudja legjobban, és a Lélek adja „mindenkinek a magáét, amint Ő akarja.”

Let us therefore, when we have yielded our lives, be grateful to God for just such individual manifestation as He may, in His grace, vouchsafe us. In coveting some other man's type of experience, because it comports more with our idea of what the manifestation of the Spirit's fullness should be, let us beware lest we disparage, and dishonor, what God has bestowed

upon us. If He grants us wondrous visions, fills us with spiritual ecstasies, catches us up into the third heaven; – it is well. But if He apports to us a quieter experience; pours out upon us a spirit of supplication; Fills us with a peace as profound as other men’s joy is rapturous; anoints us with power in prayer, instead of power in the pulpit; – this too is well. For *He* knows, and “the Spirit divideth asunder severally as *He* will.”

3. *Kísérő jele: – a szenvedés.* I. Pét. 4, 1-2. emeli ki ezt az igazságot: „Mivel tehát Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolattal, hogy aki testileg szenved, felhagy a bűnnel, hogy többé ne emberi kívánságok, hanem az Isten akarata szerint éljétek le a testben hátralevő időt.” A test – a testi természet –, ami Krisztusban büntelen volt, bennünk bűnös; ez az a terület, amiben a bűn hat, mintegy „a bűn teste”. Ha mi azért életünket egészen átadtuk Istennek, hogy az Ő akaratát cselekedjük, akkor akaratosságunknak, testi életünknek meg kell éreznie Krisztus keresztyének érintését. Mert csak azután, ha teljes átadással és hit által a keresztre feszítjük a testet, szűnünk meg saját akaratunkat cselekedni, és kezdjük Isten tökéletes akaratát szeretni és tenni. Ez szenvedést jelent, és az Ige világosan mondja, hogy fel kell fegyverkeznünk azzal a gondolattal, és *várnunk* kell arra, hogy testben szenvedjünk, „hogy a hátralevő időt többé ne emberi kívánságok, hanem Isten akarata szerint éljük.” Ha a Lélek teljességét keressük, akkor várunk kell az ilyen megtapasztalást. Ha életünket Istennek adtuk át, gyakran fájdalmasan csalódunk, hogy a várt Szentlélek hatalmas béke- és örömkijelentései helyett egészen másfajta tapasztalatot élünk át. Csatatérre vezettetünk, lelki szenvedésbe, erős ellenállást érzünk, érzékeny fájdalom, nyugtalanság, bizonytalanság és szükség lesz osztályrészünk. Világosság helyett sötétséget találunk, béke helyett nagy nyugtalanságot, teljesség helyett úgy látszik teljes úrt és kietlenséget a lélekben, előrehaladás helyett látszólagos visszaesést. Mély, rettenetes belső szenvedést érzünk, amit pontosan megjelölni, megmagyarázni vagy megérteni nem tudunk. Mindez annyira különbözik attól, amit vártunk, hogy csaknem reménytelenül megzavar bennünket.

3. *Its Accompaniment: – Suffering.* In I Peter 4:1, 2, this truth is stated: “Forasmuch then as Christ hath suffered for us in the flesh, arm yourselves likewise with the same mind; for he that hath suffered in the flesh hath ceased from sin; that he no longer should live the rest of his time in the flesh to the lusts of men, but to the will of God.” The flesh – the carnal nature – which in Christ was sinless is in us sinful; is the sphere in which sin works, “the body of sin,” as it were. Wherefore, in yielding our lives wholly to God to do His will, the old self-will, the fleshlife, must feel the touch of the cross of Christ, for it is only as it is put in the place of crucifixion with Christ, through surrender and faith, that we can cease to do our own will, and come to do the perfect will of God. This means suffering, and the Word tells us plainly that we are to “arm ourselves likewise with the same mind,” and *expect* to suffer in the flesh, in order to “no longer live the rest of our time in the flesh to the lusts of men, but to the will of God.” Now, in seeking to know the fullness of the Spirit, we meet just such an experience. When yielding our lives to God, instead of the great manifestation of peace and joy of the Spirit we anticipated, we are troubled at finding one totally different. We come instead into a place of struggle, and of soul-agony; a consciousness of fierce resistance, and of keenest suffering; of turmoil, uncertainty, and distress. Instead of light is darkness; instead of peace, a dire unrest; instead of fullness, a seemingly utter spiritual void, and barrenness in our souls; instead of advance, an apparently backward step. All the while continues this sense of intense, awful, inward suffering, which we can neither define, describe, nor understand, save that it is so utterly diverse from our expectation as to throw us into almost helpless confusion.

És mégis, ez a tapasztalat feltétlenül szabályszerű, megmagyarázható, és minden Istennek átadott életben várható. Azért tévelygünk, mert nem ismerjük az Írást. Ha tudtuk volna, akkor „azzal a gondolattal fegyverkeztünk volna fel”, előre várva pontosan ezt a tapasztalatot. Bár ne hagyná magát megzavarni és elkedvetleníteni az a hívő, aki e válságban van, *mert ez biztos jele, hogy Isten a Lélek teljességébe fogja vezetni, ami után vágyik a szíve!* A pünkösdi tapasztalat felső termébe az út szükségképpen átvezet a Golgotán. Isten is ezt az utat jelölte ki az „Én” és a bűn részére: – a Krisztus keresztjét. Az, aki felkiáltott: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”, először így szólt: „Krisztussal megfeszíttettem.” De Krisztussal megfeszíttetni: fáj! Azért van sötétség, harc, félelem és szenvedés. És mégis: „Ne félj, csak higgy!” „Mert ha az Ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk”, és akkor Isten nyugalma, békéje és ereje belénk fog áradni.

And yet this experience is absolutely normal, explainable, and to be expected in every yielded life. “We do err not knowing the Scriptures.” If we had known them we would “arm ourselves with the same mind,” we would expect, in advance, exactly this experience. Let any believer who come into this crisis be not confounded, or discouraged thereby, for it is *sure evidence that God is going to bring him into the place of fullness for which his heart yearns.* The journey to the upper room of Pentecost must needs be by a place called Calvary; God has the self-same place for self as for sins – the cross of Christ; the man who cried, “It is no longer I but Christ that liveth in me,” first cried, “I have been crucified with Christ.” But it hurts to be crucified even with Christ! And so there is darkness, and struggle, and agony, and suffering. Nevertheless, “fear not, only believe,” for “if we have been united with Him by the likeness of His death, we shall be also by the likeness of His resurrection,” and out of it all will come God’s own rest, peace and power.

4. *Az ideje: az odaadás ideje.* Mint már említettük, ne vizsgáljuk meg rögtön belső tapasztalatunkat avégből, hogy láthassuk: vajon Isten a kijelentésének ígérését teljesítette-e? Mert az állítólagos átadás pillanata nem mindig azonos a valóságos átadás pillanatával. Lehet valami az életünkben, amit öntudatlanul visszatartunk, ami azonban azután a Lélek kijelentését akadályozza a látszólagos átadás pillanatában. Ha azonban visszatekintünk életünkre, világosan felismerjük, hogy Isten Lelke teljességének a tapasztalata határozott felelet volt a mi odaadásunkra, és lelki életünk időszámításában összekötjük a kettőt. Ez világosságot vet arra a kérdésre, hogy a Krisztus teljességének kijelentése, a megtérés utáni tapasztalat úgynevezett második áldás-e vagy sem. Ha a Lélek teljességének tapasztalata tényleg és idő szerint egybeesett az életünk odaadásával, akkor csak az a kérdés marad: mikor történt az odaadás? Ha a megtéréskor nemcsak megtérésünket illetőleg bízunk az Úrban, de életünket egészen odaadtuk, akkor nemcsak a Lelket kaptuk meg, de megtapasztaltuk a teljességét is. Azonban, ha rövidebb vagy hosszabb időszak van a mi üdvtapasztalatunk és az Istennek való teljes átadásunk között, akkor a Lélek teljességének szükségképpen a megtérést követő tapasztalatnak kell lennie. *Ésszerűen* mindig szükséges ilyen időköz. *Gyakorlatban* lehet ez olyan rövid, hogy a két tapasztalat egybeesik. *Rendszerint* hosszú, fáradságos és fölösleges időköz van, melyben a lélek az ismeretlen igazságot keresi, vagy pedig a megismert igazságnak ellenáll.

4. *Its Time: – The time of surrender.* As has been stated, we are not, the instant we have yielded to God, to begin to scrutinize our inner experience to see if He has fulfilled His promise of manifestation. For the moment of professed surrender is not always the moment of real surrender to God, since there may be something in our lives concerning which there is conscious failure to yield, and which will thus hinder the Spirit’s manifestation at the moment

of apparent surrender. Yet, as we look back over our lives, we clearly see the general truth that the experience of the Spirit's fullness was God's response to our surrender, and we definitely link the two together in the time-records of our spiritual life. This clears up the mooted point whether the manifestation of the fullness of Christ is, or is not, an after-conversion experience, a so-called "second blessing." If, as has been seen, the experience of the Spirit's fullness is linked in fact, and in time, with the surrender of our life to God, then the only question is, when did we so surrender? If, at conversion, we not only trusted Christ for salvation, but also yielded our lives to Him in entire surrender, then we have not only received the Spirit, but came also to know His fullness. But, if an interval of greater or less length occurs between our salvation and our consecration to God, then of necessity the fullness of the Spirit must be, as it usually is, an experience subsequent to conversion. *Logically*, such an interval is always necessary; *practically*, it may be so short as to make the two experiences almost simultaneous; *usually* there is such an interval, long, weary, and needless, in which the soul gropes after the unknown, or resists the known, truth.

Logikailag szükséges az ilyen időköz, mert a teljes odaadásra való felszólítás a megváltást feltételezi, és azon nyugszik. „Intelek tehát testvéreim, az Isten irgalmára.” (Róm. 12, 1.) Mert Krisztus megváltott minket, ezért olyan szeretet fakad a szívünkől, amely arra unszol, hogy életünket Neki szenteljük. A megszentelt élet a megváltottak válasza Megváltójukhoz. Csak miután megtapasztaltuk Annak szeretetét, aki előbb szeretett minket, lángolhat fel szívünk olyan szeretetben, mely teljes odaadásra ösztökél. Azért szükségképpen a megtérésnek meg kell előznie az odaadást s megszentelést. *Gyakorlatban* az időköz olyan rövid lehet, hogy csaknem észrevétlen marad. A kegyelemnek ugyanaz az áradata, mely a lelket Isten országába beviszi, egyidejűleg megtölti a szívet olyan viszonszeretettel, mely csak az élet rögtöni odaadásával elégszik meg. Boldogok az ilyenek. Pál alighogy megmenekült, mikor a lélek teljes odaadásával felkiáltott: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Charles Finney bizonyoságot tesz róla, hogy miután megtalálta Megváltóját, az erdőből kijövet útban irodája felé többször felkiáltott: „Prédikálnom kell az evangéliumot!” Megtérésének pillanatában szinte öntudatlanul egész életét az Úrnak szentelte. Ahelyett, hogy mint ügyvéd tovább gyakorolta volna hivatását, beállt Ura szolgálatába, aki érette meghalt. Az eredmény az volt, hogy még az éjszaka, mikor egyedül volt irodájában, Isten teljességének olyan kijelentését tapasztalta meg, amilyenben az őskeresztyénség ideje óta kevesen részesültek. Már tapasztalatainak olvasásakor nagy tisztelet tölti meg a szívet, ha azt nézzük, hogy Isten mit cselekedett a neki teljesen átadott élettel.

Logically, such an interval is needful because the appeal to consecration presumes salvation, and is grounded upon it. "I beseech you, brethren, by the *mercies of God*." (Rom. 12:1.) It is the love which springs up in our heart because Christ has saved us, that prompts us to yield our life to Him. The yielded life is the response of the redeemed to their Redeemer, and it is not until after they have experienced the love of "Him who first loved them," that their own hearts can be kindled with the love that prompts to surrender. Therefore, conversion must of necessity precede consecration. *Practically* the interval may be so short as to be almost unnoted. The same flood of grace that bears a soul into the kingdom of God, simultaneously fills his heart with such responsiveness of love as can find vent only in the instant surrender of the life. Happy are such! Paul seemed hardly saved until, in the attitude of consecration, he was crying out "Lord what wilt thou have me do?" Charles G. Finney, after he had found Christ as his Saviour, testifies that as he emerged from the depths of the woods, and walked toward his law-office, he found himself repeating aloud: "I must preach the gospel." Almost unconsciously he had, in the very hour of his conversion, surrendered his life to God, and the

vision of clients, briefs, and professional ambitions had fled away, before the vision of Him who died for him. The result was that the same night, while alone in his office, there came to him such a manifestation of the fullness of God as has been given to few men since the days of the early church, the mere reading of which fills the heart with reverential awe at the vision of what God can do with the wholly yielded life.

Általában jelentékeny idő telik el a megtérés és az Istennek való teljes odaadás között. Ez azonban gyümölcstelen és szerencsétlen idő. Nem azért, mert Isten így akarja, vagy így tervezné, de mert ezt az igazságot nem ismerjük, vagy ha ismerjük, nem vagyunk készek mindent Istennek szentelni s ellenállunk Krisztus hívásának. Végre a sötétség és engedetlenség évei után megadjuk magunkat és kikötünk a nyugalom és béke kikötőjében, amelybe már évekkel azelőtt bemehettünk volna, ahelyett, hogy kint olyan sokáig ide-oda hanyatttunk a bizonytalanság vad hullámainál.

Usually, there is a considerable interval between conversion and entire surrender to God. Yet, it is a needless, and unhappy one. It exists not because God desires or plans it, but because we are ignorant of this great heart-truth, or knowing, keep resisting Christ's call. Finally, after years of darkness or disobedience, we yield, and come to a haven of rest which we might just as well have entered years before, instead of long tossing on the troubled sea without.

5. *Kifejlődése*: – *a Lélek teljességének kinyilatkozása lehet előrehaladó*. Nem azt gondoljuk ezzel, hogy az odaadásra való akarat, folytatólagos állapot. Ez egy bizonyos cselekmény, mely egyszersmindenkorra megtörtént, és Istennek jótetszését bírja. Mégis kevés hívó ismeri fel idejében nagy jelentőségét, és az Istennek való tökéletes odaadás egész terjedelmét. Ezért ennek az odaadásnak a tökéletesedése bizonyos mértékben folytatólagos, és ezzel össze van kötve a kinyilatkoztatás előhaladása. Ez egyeseknél többé, másoknál kevésbé észrevehető. Van, aki egy pillanat alatt odaadja életét Istennek, és pedig olyan bizonyossággal és az élet minden területére kiterjedően és határozottan, hogy a megfontolt és tétovázó kedélyeket bámulatba ejti. Isten ugyanilyen gyorsan és hathatósan felel az Ő áldásának nyilvánvaló teljességével. Mások lassabban, fokként adják oda magukat Istennek, és tapasztalatuk eszerint lesz haladó jellegűvé.

5. *Its Progressiveness*: – *Manifestation of the Spirit's fullness may be progressive*. Not that the will to surrender is a process. It is a definite act, done once and for all, and it is well-pleasing to God as such. Yet few believers realize at the time the significance and sweep of a complete surrender to God. Wherefore the perfecting of this surrender is measurably a process, and there is a progressiveness of manifestation with it. In some lives this is less, in others, more marked. Some men and women give up their lives to God in an instant, with a sweep, absoluteness, and intensity of consecration that takes the breath of cautious, tardier souls, and God's seal of manifested fullness is as immediate, and impressive, in its response. Others yield slowly, and by degrees, to God, and their experience takes a like more gradual and progressive cast.

Ezt a következő módon szemléltethetjük: Értékes földbirtoknak vagy a tulajdonosa. Alapos meggondolás után elhatározod, hogy eladod azt; jóhiszeműen cselekedtél így, és most át akarod íratni. De az átíratás előtt egy napon végigjárod a földet, és csodálkozva fedezel fel

rajta egy üde folyóvizet, melyről eddig mit sem tudtál, s amely a földbirtok értékét lényegesen emeli. Meglehetősen harcba kerül a földdel a folyóvizet is odaadni, mivel az eladás idején még ismeretlen volt előtted. Mégis becsületes ember vagy és engedsz, mert birtokodat minden hozzátartozóval eladtad. Röviddel azután szén jeleit is felfedezed a birtokon, benne lévő értékes szénbányára találsz. De most már késő. Nehéz harc után elhatározod, hogy a szénbányát is oda kell adni, mert az eladás feltétlen, fenntartás nélküli volt. Még mielőtt az átadás napja eljönne, a folyam medrében arany nyomait találod, és meglep a hír, hogy veszni induló tulajdonod valószínű aranybánya. És most nehéz harc következik, a legnagyobb próba. Megkíséreléd rábeszélni magad, hogy az aranybánya nem volt a vételbe belefoglalva, hogy a vételár nyomorúságosan csekély, hogy nem köthet meg a becsület az átadás véghezvitelében. Mégis, mélyen bensődben tudatában vagy annak, hogy az eladás megtörtént, feltétel és kikötés nélkül, hogy minden benne foglaltatik, még a birtok fölötti levegő és az alatta levő föld is. Lelkiismereted szüntelenül hadakozik veled, míg végre egy szörnyű harc után engedsz. Az okiratot aláírásoddal és pecséteddal látod el, és így egy vonással sokkal többet feladsz, mint amit valaha is előre láttál volna.

We may illustrate somewhat like this: You own a valuable landed estate. Deciding, after due deliberation, to sell it, you did so in good faith, and are now about to transfer it. Strolling over it some day before the transfer, you discover, to your surprise, a fine, living stream of water of whose existence you had not known before, and which much enhances the value of your estate. It costs you considerable of a struggle to let this go with the land, for it was not in your knowledge when sold. But you are an honorable man, and finally yield, for the estate was sold "with all its appurtenances." Soon after this you discover out-croppings of coal upon the same farm, and wake up to the realization of the presence of a valuable coal mine. But it is now too late, and after a severe struggle you decide that the coal mine must go too, inasmuch as the sale was absolute and without reserve. As the day for the transfer comes, you one day discover traces of gold in the river bottom, and are soon astonished with the tidings that your vanishing estate is one of the richest goldbearing tracts on the continent. And now comes a mighty struggle, a supreme test. You try to persuade yourself that gold mines were not included in the sale; that the price is wretchedly inadequate; that you are not in honor bound to complete the transfer. But in your heart you know that the sale was without reserve; that it included everything, even to the air above and the earth beneath that farm; and your God-given conscience pleads without ceasing until, at last, after a terrific struggle, you yield, and set your hand and seal to the deed which sweeps away so much more Than you had ever foreseen.

Éppen így van némely életben. Megadjuk magunkat Istennek egészen határozottan és fenntartás nélkül. Isten ezt az odaadást elfogadja, és ez a léleknek nyilvánvaló áldást hoz. De távolról sem ismerjük még e Krisztusnak való odaadásnak egész terjedelmét és mély jelentőségét; visszarettenénk, hogyha rögtön kezdetben teljes fogalmunk volna az odaadás jelentőségéről. Az Úr tudja ezt, és mily türelmesen és gyengéden jár el velünk! Örül annak, hogy akaratunkat odaadtuk Neki, de rövidesen felfedi kedvenc bálványunkat és megmutatja, hogy a Neki való odaadásunkban ez is benne van. Talán harcolunk és ellenállunk, de odaadásunk becsületes és őszinte volt, azért engedünk, és eleresztjük a bálványt. Lépésről lépésre vezet tovább, és olyan gyorsan, ahogy el tudjuk viselni, megmutatja nekünk, hogy az odaadás ténye magába foglal mindent, amit értékelünk. Végül, miután e tapasztalat által hitünk az Ő szeretetében megerősödik, odaállít minket aranybányánk elé, Izsákunk, önakaratumk, büszkeségünk kincse elé, olyan dologhoz, mely a szívemhez nőtt, és amitől nem szívesen válok meg. De az átadás okirata meg van írva, nincs visszalépés, mindent oda kell adni. És így jön létre a harcból az

odaadás tökéletesítése, amely szívünknek a kijelentés sóvárgott teljességét adja meg. Mély örömmel töltsön el minket az, hogy vannak merész lelkek, kiknek kiáltására: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”, az Úr azzal válaszol, hogy az odaadás terjedelmének és jelentőségének olyan megismerését ajándékozza, amelynek rögtöni, félelemnélküli elfogadása az Ő teljességének azonnali megérzésére vezet. Mégis, mily szép, hogy Ő szeretettel és türelemmel vezeti a megszentelt életre a félénk és csüggedő lelkeket is, és így ők is eljutnak fokozatosan arra a magaslatra, amit mások egy ugrással érnek el.

Even so it is in many lives. We yield ourselves absolutely and without reserve to God, and this, acceptable to Him, brings manifest blessings into our souls. But we do not begin to know the full scope and significance of such consecration to Christ, and, if we did, would perhaps shrink back appalled from a full-orbed vision of its meaning at the outset. Our blessed Lord knows this, and how compassionately and tenderly He meets it! Well pleased with our yielded wills He soon reveals some cherished idol, and shows it to be involved in our surrender in blank, as it were, to Him. Perhaps we struggle and resist, but our act of surrender was honest and sincere, so we yield it. Step by step He now leads on, showing us, as rapidly as we are able to bear it, how this act of surrender includes everything we hold dear. Finally, with added faith in His love from these experiences, He brings us face to face with our gold-mine, our Isaac, some treasure of self-will, affection, or pride, than which we would rather yield up all else in life, yea, our very life itself. But the deed has been drawn; there is no reserve; all must go. And so, out of the struggle, comes that perfecting of surrender which brings into our hearts His coveted fullness of manifestation. It should rejoice us much that there are intrepid souls whose challenge of, “Lord what wilt thou have me do,” He answers by a revelation of the sweep and scope of surrender, whose instant, fearless acceptance brings instant manifestation of His fullness. Yet how beautiful that He should thus lovingly and patiently, lead the more timorous and shrinking souls up the golden staircase of the yielded life, until, step by step, they too have attained to that glad height, which others conquer at a bound.

AZ ÉN ODAADÁSOM

Tudod, hogy mi a legnagyobb önkéntes áldozat, amit az Úr Jézusnak hozhatsz az Ő érted hozott mérhetetlen nagy áldozatáért? *Önmagad!* Ennek az időnek és az örökkévalóságnak legnagyobb tragédiája, *ha egy lélek elvész.* Egy elveszett élet azonban majdnem ugyanilyen tragédia. Ez alatt annak a keresztyénnek az életét értem, akinek lelke ugyan meg van mentve, de a világ szolgálatában áll és önmagának él a Jézusnak való szolgálat helyett. Isten minden ember számára, aki Jézus Krisztusban van, megjelölt egy célt, tervet és helyet. Ezt a helyet, tervet és célt csak akkor fogod megtalálni, ha életedet Neki szenteled. Mily határtalan nagy lesz a veszteséged most és az örökkévalóságban, ha csak e világ számára éltél!

Vonulj vissza egy csendes helyre, ahol Isteneddel egyedül lehetsz. Gondolkozzál mindezekről és imában keress találkozást Istennel. És azután határozzál, hogy mint megvásárolt tulajdon, Isten gyermeke, magadra veheted-e, hogy múltó földi életedet Isten akaratán és tervén kívül éled le. Az odaadás alapértelme ez: szánd oda testedet Jézus Krisztusnak élő áldozatul, hogy az Ő szent akaratát cselekedd a magad önző akarata helyett. Mit fogsz Neki felelni Róm. 12, 1-re, ha előtte a dicsőségben megjelenysz?

„Hiszem, hogy Jézus Krisztus én bennem lakik az Ő Szentlelke által, mert Isten Igéje mondja. (II. Kor. 13, 5., I. Kor. 6, 19.)

Hiszem, hogy a Szentlélek bennem dolgozik, hogy szándékait bennem és általam véghezvigye. (Ef. 2, 10., Ján. 15, 16.)

Meg vagyok győződve, hogy életemet Őneki kell kiszolgáltatnom, hogy Ő véghezvihesse tervét. (Róm. 12, 1.)

Isten e hívásának most eleget teszek:

Ma egész életemet döntően és határozottan az én Uram Jézus kezébe teszem, és teljesen Reá bízom magam, hogy Neki engedelmeskedjem, minden erőmből Neki szolgáljak – életem végéig. És kérem, hogy Ő adjon erőt nekem, ez órától kezdve hitben, szeretetben és engedelmisségben élni, mint ahogy óhajtanám, hogy találjon engem az Úr, mikor előtte állok s az Ő arcát nézem.

Kelt....

Aláírás.....

MY CONSECRATION.

I believe Jesus Christ is dwelling in me by His Spirit because God's Word says so. (II Cor. 13:5) – (I Cor. 6:19.)

I believe He is seeking to work out His purpose through me. (Eph. 2:10) – (John 15:16.)

I realize that my life must be yielded to Him in order that He may accomplish this purpose. (Rom. 6:13.)

*I hear His call to me, "I beseech you * * * present your body a living sacrifice * * * to God." (Rom. 12:1.)*

I now heed that call.

This day I definitely consecrate my life to the Lord Jesus to trust, obey and serve Him the best I know while life shall last. And I pray that He may enable me henceforth to live such a life of faith, love and devotion to Him down here as I will wish to have lived when I see Him face to face up there.

Date:

Signed:

This is not a pledge. It is a free-will offering. Do you know the supreme free-will offering you can bring to Jesus Christ in response to His unspeakable sacrifice for you? It is YOURSELF. The greatest tragedy of time and eternity is a LOST SOUL. The next greatest is a LOST LIFE. I mean that of a Christian whose soul is saved but whose life is being lived for the world and for self instead of for Christ. For every man in Christ Jesus, God has a purpose, a plan and a place. You will find them all when you consecrate your life to Him. And O, what you will miss both for time and eternity by living that life for the world. Do not sign this card unless you mean it. Get alone with God in the quiet place. Think it over and pray it through. And then decide deliberately whether you, a redeemed child of God, can afford to live this one fleeting life of yours down here OUT OF THE WILL AND PURPOSE OF GOD FOR IT. That is supremely what consecration means. It is presenting your body a living sacrifice to Jesus Christ to live His glorious will for it instead of your own selfish and self-centered one. What will you say to Him about Romans 12:1, when you meet Him in the glory?

III. ÁLLANDÓ KIJELENTÉSÉNEK TITKA KRISZTUSBAN VALÓ MARADÁS

„Maradjatok bennem és én is tibennetek.
Mint a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőkén,
úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.”

(Ján. 15, 4.)

„Aki én bennem marad és én ő benne, az
terem sok gyümölcsöt.” (Ján. 15, 5.)

Most a Szentlélek hármaskörének utolsó részéhez érünk. Jelentősége a tapasztalatnak következő fajtájából azonnal felismerhető, mely a hívők között nem szokatlan. Isten gyermeke a Szentlélek befolyása révén látja Isten jogos igényét az ő életére s azt, mint élő áldozatot, lábai elé teszi. Feleletül erre az odaadásra következik az erőnek, áldásnak és a lelki életnek teljessége. Olyan válasz ez Istentől, mely minden várakozását messze felülmúlja, és lelke mélyebb tapasztalatának gazdagságában örvend. A Szentlélek jelenléte szívében olyan nyilvánvaló, annyira tudatában van annak, hogy megtelt a Lélek életével, úgy érzi, mintha a lelki erő új állapotát érte volna el, amely soha többé nem fog elmúlni. Azonban lassan-lassan változás történik. A tapasztalat fénye elhalványul, ereje tűnni kezd, közlése gyengül. Mégis a hívő a kegyelmi állapotot, amivel már nem bír, továbbra is „igényli”, és tulajdonának nevezi azt, ami már nincs birtokában. Teszi ezt abban a reményben, hogy ez visszahozza az „áldást”. Végül mégis kétségbeesik és azontúl mindenről, mint egy „elvesztett tapasztalatról”, áldásról beszél, aminek egykor örvendett, de amely most eltűnt.

III. THE SECRET OF HIS CONSTANT MANIFESTATION:

Abiding in Christ.

Abiding. We come now to the last phase of the threefold secret of the Holy Spirit. Its importance will be recognized in the following type of experience, not uncommon among believers. A child of God, brought by the Spirit under conviction as to this truth, sees God's claim upon his life, and lays it at His feet, a living sacrifice. In answer to that surrender there comes to him from God a fullness of power, blessing, and spiritual life, beyond his fondest imaginings, and his spirit rejoices in the riches of his fuller experience. So manifest is the Spirit's presence in his heart; so consciously is he filled with His life, that he feels as though he had reached a new state of spiritual power and experience which will never leave or diminish. But, by and by, there comes a change. The brightness of the experience seems to dim; its power begins to wane; its manifestation to diminish. He still continues to "claim" what he feels is gone; to profess what he does not possess, in the hope that this may bring back the "blessing." But at last he breaks down in despair, and henceforth refers to all this as a "lost experience," a blessing which he once enjoyed, but which now has fled away.

Mi történt ebben a nagyon is általános esetben? Nem mintha Isten Lelke megszűnt volna az ilyen hívőben lakni; de megszűnt megnyilatkozni régi teljességében. Nem a benne való lakozás elvesztésének kérdése ez, hanem a *kijelentésnek* vagy közlésnek elvesztése. Nem az áldástadó, de az áldás maradt el. A Lélek kijelentésének teljessége tökéletesen kielégítő volt a *mód* és *mérték* tekintetében, de nem volt maradandó. Hiányzott *szakadatlan folytatása*; lassan eltűnt, mint az alkonypír naplemente után. De miért? Hogyan magyarázható meg a kijelentés folytatásának hiánya?

In such a case – only too common – what has happened? It is not that the Spirit has ceased to reside in such a believer; but He has ceased to reveal Himself in his former fullness. It is not a question of lost indwelling, but lost *manifestation*. The Blesser has not left, but perfectly satisfactory to him in *kind*, and *degree*, but not in *permanence*. It failed in *continuousness*, slowly fading away like the flush of the twilight in a sunset sky. And why? What is the explanation of this default in continuance of manifestation?

1. Ján. 14, 21-ben adja az Úr Jézus általános feltételét a Lélek kijelentésének. Azt mondja: „*Aki birtokában van az én parancsolataimnak és megtartja azokat, kijelentem magam neki.*” Itt érthetően utal saját kijelentésére a Lélek által, és közli, hogy e kijelentés feltétele az Ő parancsainak megtartása. Nem a törvény parancsait érti ez alatt, amint azután látni fogjuk, hanem a kegyelmet, a hitet és a szeretetet, amely a törvény betöltése. Más szóval: Krisztus egyszerűen megmagyarázza, hogy *Isten kijelentésében az részesül, aki Isten akaratát cselekszi*. Aki nem tért még meg Istenhez, annak részére Isten akarata az, hogy megbánja bűneit és higgyen az Úr Jézus Krisztusban, mint lelkének megmentőjében. Ha megteszi, akkor a megtérésben Isten rögtön kinyilatkoztatja magát. Amint láttuk, megkapja a Lelket, betér hozzá, hogy mindig ott maradjon. De egy idő múlva meglátja önmagában saját „Én”-jének életét, amely hadilábon áll az isteni étellel, a saját akaratát, amely Isten akaratának ellenáll. Látja, hogy Isten azt akarja, hogy saját akaratát és akaratosságát feladja és teljesen odaadja magát Istennek, hogy cselekedje az Ő akaratát. Ezt is megteszi, és rögtön az odaadás és odaszentelés után Isten hatalmas kijelentésében részesül, a Lélek teljességében, aki már megtérése óta benne lakik. Amint azt Isten megígérte, Önmaga kijelentésével felel a hívőnek az Ő akarata cselekvésének e két tényére.

1. In John 14:21 Christ states the general conditions of the manifestations of the Spirit, when He says: “He that *hath my commandments and keepeth them ...I will manifest myself to him.*” Plainly referring here to the manifestation of Himself through the Spirit, He declares, as a great, universal truth, that the conditions of that manifestation are the keeping of His commandments, meaning by these, as we shall hereafter see, not the commandments of the Law, but those of Grace – Faith and Love – which fulfill the Law. In other words, Christ simply asserts that the *manifestation of God comes to him who does the will of God*. Thus, when the individual in the case cited was a sinner, the will of God for him as an unsaved man was to repent, and believe in the Lord Jesus Christ, unto the salvation of his soul. This he did, and at once there came the manifestation of God at conversion; the Spirit, as we have seen, was received, and entered to dwell forever. And now, as time passes on, he sees that there is within him a self-life which is enmity with the God-life, a self-will which opposes the divine will, and that God’s will for him is the giving up of all self-will, and the yielding himself wholly to God to do His will. This too he does, and straightaway there comes, at consecration, a mighty manifestation of God, in the fullness of that Spirit who was already received. To both these acts of doing God’s will, God responded by manifesting Himself to the believer, just as He had promised.

De ahelyett, hogy itt most az áldást igényelve *megállna*, és élete hátralevő részén a tapasztalatból próbálkozna a hívő élni, előre kellett volna haladnia, nevezetesen: *Mivel a Lélek kijelentésében az részesül, aki Isten akaratát cselekszi, azért a folytonos kijelentésben csak az részesül, aki folytonosan cselekszi Isten akaratát.* Más szóval a folytonosság attól függ, hogy állandóan az Isten akaratának adjuk oda magunkat, és naponta akarata szerint élünk. Így az *életünk odaadása csak kezdete az odaadott életnek.* A megszentelés tényének az odaszentelt életben kell megtestesülnie, hogy a megkezdett áldás folytonossá legyen, mert az odaszentelés inkább a kezdete, mint tetőpontja a Lélek teljességének. Nem annyira állócsillag, amely egyszer s mindenkorra a hit egén áll és életünket örökre megvilágítja fényével anélkül, hogy fáradságunkba kerülne, de sokkal inkább az a kapu, mely állandóan nyitva van, hogy a világosság, mely annak megnyitásakor beözönlik, tovább sugározzon. És éppen itt jutott *tévére* az a hívő, aki az „elvesztett tapasztalatot” gyászolja. Megismerte a Szentlélek első és második titkát, de a harmadikat, az *utolsót* még nem. *Elnyerte* a Szentlelket a Krisztussal való egyesülés által, *megtelt* Szentlélekkel, mivel odaadta magát Krisztusnak, de nem ismeri még a Szentlélek *állandó kijelentését a Krisztusban való megmaradás által.* Keresztyéni tapasztalatának tetőpontját az odaadásban kereste a Krisztusban való *megmaradása* helyett. Megkapta a „teljességet”, igényelte az „áldást”, „tökéletessé” tétetett. De aztán elkövette azt a hibát, amit senkinek sem szabad: állva maradt, hogy egy úgynevezett elért tapasztalaton megnyugodjék. Kívánta megtartani az áldást, amit kapott, de nem jut megőriztetésének utolsó és legmagasabb titkáig, t. i. a *Krisztusban való megmaradás* titkáig. Ez megzavarta és csalódást jelentett számára, mert nem értette meg, hogy az ember elnyerheti a Lelket, meg van telve vele, és mégis meg kell tanulnia „*Lélekben járni.*”

But now, instead of halting there, and claiming “the blessing,” and trying to live the rest of his life on his experience, the believer should have pressed on to this kindred truth, that *since the manifestation of the Spirit comes to him who does God’s will, the continual manifestation of the Spirit can come only to him who continually does God’s will.* That is, though these times of manifestation have come from these acts of doing God’s will, *constancy* of manifestation can come only from a *continual* doing, a *daily living* in the will of God. Thus, the *surrender of the life is only the beginning of a life of surrender.* The *act* of consecration must be incarnated into a *life* of consecration, if begun blessing is to be continued blessing. For consecration is rather the threshold, than the climax of the Spirit’s fullness. It is not so much a star, which, once fixed, will forever illumine our lives with its radiance, without any further care from us, as it is a gateway, which needs to constantly kept open, if the light which came in at its unbarring is to continue. And it is just here that the believer who is mourning over a “lost experience,” has failed. He has learned the first and second secret of the Holy Spirit, but not the third and final one. He has RECEIVED the Holy Spirit, through UNION WITH Christ; has been FILLED with the Holy Spirit, through SURRENDER TO Christ; but does not yet know the CONSTANT MANIFESTATION of that Spirit, through ABIDING IN CHRIST. He has place the climax of his Christian experience at *Consecration*, instead of at *Abiding.* He has received “the fullness”; claimed the “second blessing”; been made “perfect”; and then has done what no mortal man or woman dare do – has halted, and rested upon a so-called attained experience. Desiring solely to retain “the blessing” that has come to him, he stops short of the final and supreme secret of its intention – the secret of ABIDING IN CHRIST. He is misled, confused, and disappointed, because he has failed to see that a man may have received the Spirit, been filled with the Spirit, and yet need to learn how to walk in the Spirit.

2. A *megmaradásnak szükségessége* a hívő kétféle természetéből ered, amiről már szó volt. Ha a test régi élete akkor eltűnt volna, mikor a hívő odaadásakor megtelt a Lélek új életével, nem kellene a megmaradás titkát megtanulnia. Az eset azonban nem igaz. Igaz, hogy az ember megfeszített, de *Krisztussal* feszített meg, és csak amennyiben *Krisztusban maradunk*, valósítjuk meg a megfeszítést és a feltámadás életét magunkban. A hívőnél jelen van még a „test”. Ha nem így volna, mire való az állandó figyelmeztetés, hogy „Lélekben járjunk és nem testben”? Nem *kell*, nem *szükséges* „testben” járnunk, de az a tény, hogy mégis benne járhatunk, és hogy néha tényleg benne is járunk, annak a bizonyítéka, hogy ez létezik. Így világos, hogy a hívő ahányszor enged a „testnek” és „testben” jár, megakadályozza és visszaszorítja a Lélek kijelentését. Ennek szükségszerűen így kell lennie, mert Isten nem jelentheti meg magát a „test” által. A „test” gondolata „halál” és „ellenségeskedés” Isten iránt, a Léleknek legelkeseredettebb ellensége. Ha tehát a hívő „testben” jár, sőt minden cselekedetét „testben” viszi véghez, meg kell szűnnie a Lélek kijelentésének. Ha a Lélek nem így járna el, Isten akkor az Ő isteni helyeslését adná olyan cselekedethez, amelyet az általa gyűlölt és halálra ítélt „test” vitt véghez. Ez által nem csak meg volna engedve a „testnek”, hogy dicsekedjék előtte, de alkalma nyílnék arra, hogy az Ő szent jelenlétében dicsekedjék. Épp olyan volna, mintha Schechinah dicsőségét a pogány istenség beszennyezett templomába vinnék, mintha Dágot a glóriafényével tisztelnék ahelyett, hogy az ítélet egy csapásával földhöz sújtanák. Még ha egy ember az odaadás idején megtelt is Szentlélekkel, Isten mégsem nyomhatja rá pecsétjét az engedelmisség régmúlt *cselekménye* alapján azáltal, hogy a Lélek kijelentését folytatólagosan adja egy életre, amely nem egyezik az Ő akaratával.

2. *The need of Abiding* arises from the two-fold nature of the believers: – a truth already considered in another connection. If, when the new life of the Spirit filled the believer at surrender of the old life of the flesh vanished away, then there would be no need for the believer to learn the secret of Abiding. But this is not the case. True, “our old man has been crucified.” But he is crucified IN CHRIST, and it is only as we ABIDE in Christ that we realize this crucifixion and this resurrection life. The flesh still abides in the believer. Otherwise, why is he constantly exhorted to walk in the Spirit and not to walk in the flesh? He should not walk in it, and need not walk in it, but the fact that he may walk in it, and often does walk in it, proves that it is there. And being there, it must be evident that every time he yields to the flesh, and walks in the flesh, he that far frustrates, and checks the manifestation of the Spirit. Of very necessity this is true, for God cannot manifest Himself through the flesh. The mind of that flesh is “death”; is “enmity with God”; is the bitterest foe of the Spirit. Therefore, just so far as the believer walks in the flesh, yea in every act which he does in the flesh, the manifestation of the Spirit must so far cease. For the Spirit to do anything else would be for God to set His divine approval upon acts done by that which He hates, and has condemned to death – the flesh. It would be not only to let the flesh “glory in His presence,” but it would be giving the very glory of His own holy presence to the flesh. It would be like bringing the Shekinah glory into the polluted temple of a heathen deity; like glorifying Dagon with the halo of divinity, instead of smiting him with the blow of divine judgment. Even though a man has been filled with the Spirit at surrender, yet God cannot set His seal to a life of non-conformity to His will, by continuing through it a manifestation of the Spirit due to a past act of obedience.

A hívőnek ezt egészen tisztán meg kellene ismernie. Legyen világos előtte, hogy csak az, aki Isten akaratát cselekszi, részesül kijelentésben, s ezért mindenkor, ha e helyett a test akaratát cselekszi, a kijelentés elhomályosul. Saját szíve kárhoztatja, ha enged a testnek. Tudatos belső elsötétülés jön létre, mintha egy felhő jött volna ő és Isten közé, és mintha a világosság ki lenne zárva lelkének legbensőbb kamrájából. Isten tudatos jelenléte és a hívő közt a test fátyol, és mindenkor, ha testben jár, lehúzza ezt a fátyolt. Éppen a megismerés, hogy ez a testi életbe való visszaesés eltakarja Isten arcát, kellene, hogy éberségre ösztökélje a hívőt, a naponkénti meghalásra, az ó-ember levetkezésére, hogy szorosabban simuljon Jézushoz. Pál ezt mindig újra nyomatékosan kiemeli, mint a legmagasabb feltételét egy valóban boldog életnek. A testi életbe való visszaesés nem kerül a lelkünkbe, mert itt nem a Krisztus *általi megváltás*, de a Krisztussal *való közösség* kérdéséről van szó. Ha egy fiú engedetlen, ezáltal nem veszíti el a fiúságot, de a családi életben bizonyos feszültség, bánat, a közösség megszakadása jön létre általa. A fiúság biztos a Krisztus vére és az Atya mindenható keze által, de az Istennel való közösség olyan, mint egy finom tükör: a testi életnek már a lehellete annyira elhomályosíthatja, hogy elsötétíti a belőle sugárzó arcot. Mily oktalanság Isten gyermekétől, ha valamely elmúlt „tapasztalatra”, vagy a Lélek kijelentésére bízta magát, habár látja, hogy az első lépés, amit testben tesz, elfedi Isten arcát. És milyen szükséges, hogy előretörtessen, hogy a Krisztusban maradás utolsó titkát megismerje! Egyedül ez mutatja neki, hogyan kerülheti el a közösség ilyen megszakadását, és mindig kevesebb lesz, míg végre megtanul Lélekben járni, hol a „Lélek törvénye”, a Krisztusban való élet megszabadította a „bűn és halál törvényétől”.

The believer needs clearly to see this. He needs to understand that since manifestation comes to him who does the will of God, therefore every time he does the will of the flesh instead that manifestation must be clouded. There is conscious condemnation in the believer heart whenever he yields to the flesh; a conscious sense of darkening within, as though a cloud had passed between him and God, and shut out the light from the innermost chamber of his soul. The flesh is just such a veil between the believer and the conscious presence of God, and every time he walks in it he hangs up that veil. It is this very knowledge that these relapses into the flesh bring the hiding of God's countenance, which begets in the believer that watchfulness to die daily, to put off the old man, to press closer and closer to the side of Christ, that is so emphasized by Paul as the final condition of the blessed life. Not that such an act done in the flesh, such a relapse into the flesh-walk, costs him his soul. The question at issue here is not that of *salvation by Christ*, but of *communion with Christ*. The son who has yielded to an act of disobedience does not lose his sonship. But there is strain, and grief, and broken communion, in the home-circle. Sonship is as sure as the blood of Christ and the omnipotent hand-grasp of the Father can, make it. But communion with God is like the face of a delicate mirror; even the breath of flesh-life on it will condense cloud enough to shadow the outshining presence. How foolish then for a child of God to rely upon any past "experience," or manifestation of the Spirit, when he sees that the first step he may take in the flesh will cloud that manifestation! And how needful that he should press on to learn that final secret of abiding in Christ, which alone can teach him how these "breaks" in communion shall become fewer and fewer, until at last he has learned to walk in the Spirit, and reaches the glad consummation, where "the law of the spirit of life in Christ Jesus hath made me free from the law of sin and death."

Isten Igéjében sehol sincs jobb tanítás a Szentlélek igazságairól, mint az Úr Jézusnak a szőlőtő és a szőlővesszőkről szóló példázatában. Ez a rész nemcsak csodálatosan világos és egyszerű, de magába foglalja a Szentlélek egész hármastitkát. Képzeld el egy vesszőt, amit tavasszal beoltottak a szőlőtőbe. Mihelyt az összeköttetés tökéletesen helyreáll, a vessző *átveszi* a szőlőtő életét, ami most már belé árad. Ugyanígy kapja a hívő is a Szentlelket a Krisztussal való egyesülésben hit által a megtérésben. Képzeld el, hogy a vessző csatornáiban eldugulás akadályozza a nedv keringését, úgyhogy bár kap nedvet, de mégsem telik meg vele. Mihelyt az akadály el lesz távolítva, a vessző *megtelik* a szőlőtő életével. Ez a hívő képe, aki valóságban elnyerte a Szentlelket, de aki meg nem szentelt akarattal és nem teljes odaadással akadályozza meg az élet teljességét, amit biztosan megkapott. Amint mármost teljesen odaadja magát Istennek, *megtelik* a már kapott Szentlélekkel. Itt igen sokszor megáll. Megpróbál az elmúlt tapasztalatból élni. De a vessző nem képes rá, sőt nem is *szabad* ezt tennie. Mert nem elégséges, hogy a venyige a beoltáskor vette a szőlőtő nedvét, vagy hogy azzal megtelt azon a napon, amikor teljesen odaadta magát. Az életet naponta, óránként a tápláló tőkéből kell vennie. Nemcsak életre van szüksége, de szakadatlan erőt kell nyernie a levelek, rügyek, szálak, fa, virágok, és végül a gyümölcsök részére. A szőlőtőn kell *maradnia*. Nem támaszkodhat a tegnapi teljességre; nem szabad, hogy ma vegyen a szőlőtő nedvéből s holnap anélkül akarjon működni. Ha ezt tenné, nem volna gyümölcse a szüret idején. Feltétlenül a szőlőtőkén kell *maradnia*. A keresztyénre való alkalmazás világos. Meg kell tanulni a titkot: „Maradjatok bennem és én is tibennetek. Mint a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőkén, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.”

Nothing within the pages of God's Word gives more helpful teaching concerning the truths of the Holy Spirit than the parable of the Vine and the Branches. It is not only marvelously clear, and simple, but comprises the whole of the three-fold secret of the Spirit. Picture a branch grafted into the vine, in the springtime. As soon as the union is complete, the branch *receives* the life of the vine, which begins to pulsate through it. This illustrates the believer's receiving the Holy Ghost, through union with Christ by faith, at the time of his conversion. Suppose now some obstruction in the channels of the branch, which checked the flow of sap, so that although the branch had received, yet it was not filled. The moment this is removed the branch is *filled* with the life of the vine. This pictures the believer who has in truth received the Holy Ghost, but, by an unyielded will and life, is surely hindering the fullness of that life which he has as surely received. As soon as he gives himself wholly to God, he is *filled* with the Spirit already received. Now here he too often halts. He tries to live upon a past experience. But the branch does not, yea, *dare* not. For it is not enough that the branch received the sap of the vine at grafting; or that it was filled with it the day it wholly yielded itself to it. But, every day and hour of its existence, it must continue to draw, moment by moment, upon the life of its nourishing vine. It must not only draw on that vine for birth, and bud, but for leaf, fibre, wood, bloom, and final fruitage. It must *ABIDE* in the vine. It dare not rely to-day on yesterday's fullness. It dare not draw on the vine one day, and fail to draw on it the next. If it did, then, when the vintage came, there would be no fruit. It must *ABIDE* in the vine. The application to the believer is evident. He must learn this final secret. For "*As the branch cannot bear fruit of itself except it abide in the vine; no more can YE except ye ABIDE in Me.*"

3. *A bennmaradás természete.* Mit jelent a Krisztusban maradás? Mit ért az Úr Jézus ezen, amikor a Szentlélek utolsó titkának leírásakor ezt a szót használja? Hogyan maradjunk meg benne, hogy az Ő ígéretének örömét megtapasztaljuk? – „és én tibennetek”? Ha ez által a keresztyén élet tetőpontját elérjük – aminthogy ez valóban így is van –, milyen fontos számunkra, hogy ne legyen efelől ködös és határozatlan fogalmunk, hanem világosan és érthe-

tően ismerjük fel, hogy mi is az értelme ennek a kifejezésnek. Az igaz, írtak szép cikkeket a Krisztusban maradásról. Vallásos költemények tele vannak ennek leírásával; mély és nagyszerű gondolatokban nyilatkoztak róla. Mégis ezek legtöbbször homályosak, ködösek; nem elégítik ki azt, aki komolyan szeretné tudni, mi valóban a Krisztusban való maradás, hogy ezt az igen fontos igazságot saját életünkben gyakorlatilag megvalósítsuk. A nehézség mindig onnan származik, hogy *Isten* gondolatai helyett az *emberek* gondolatait keressük. A bibliatanulmányozás legfontosabb szabályát figyelmen kívül hagyjuk; ugyanis ha olyan kifejezéshez jutunk, amelyet nem értünk, akkor kérdezzük meg Istent, aki a Könyvet írta, hogy mit ért Ő alatta, ahelyett, hogy az emberek véleményét kutassuk efelől. Ez azt jelenti, hogy ha az Igében olyan helyre jutunk, amely homályos előttünk, akkor keressünk egy másik igehelyet, amely világosságot derít rá.

3. *The nature of Abiding.* And now what is it to *Abide in Christ*? Exactly what does Christ mean, when He uses these words to describe the final secret of the Holy Ghost? *How* shall we abide in Him that we may know the joy of His promise – “and *I in you*”? If the climax of the Christian life is reached here – as it assuredly is – how important it is for us to have not vague, and indefinite notions, but clear and well-defined knowledge of just what is meant by this term. Men, it is true, have written beautiful essays on Abiding; religious poetry is full of descriptions of it; rich and beautiful thoughts have been uttered concerning it. Yet somehow they have all been vague, shadowy, and mystic, in the face of our earnest desire to know just what Abiding is, that we may practically incarnate its supremely important truth into our own every day lives. The difficulty here, as always, is that we seek men’s thought, instead of *God’s* thoughts, about the truth. We ignore the greatest rule of Bible-study, namely:- when we come upon a phrase of unknown meaning let us ask God, who wrote the Book, what *He* means by it, instead of seeking man’s opinion about it. That is, concerning some obscurity in one part of the Word, seek to find some other portion of that Word which clears it up.

Hogy mennyire elhanyagolták e tekintetben Isten Igéjét, az e kifejezés által, amelyről most szó van, lesz nyilvánvalóvá. Az emberek teljes bizonytalanságban vannak a Krisztusban maradás drága igazságát illetően, ezt elvont lelki térre vitték át, elméletet állítottak fel róla. De Isten magyarázata olyan világosan, egyszerűen és gyakorlatiasan áll szemünk előtt, ahogy azt csak Ő adhatja meg. Megtaláljuk I. Ján. 3, 24-ben: „*És aki az Ő parancsolatait megtartja, az Őbenne marad és Ő is abban.*” Milyen különös, hogy ezt oly sokáig figyelmen kívül hagytuk! Ez ugyanaz az egyszerű igazság, mint a kijelentés vagy közlés igazsága (Ján. 14, 21.) És miért? Mert ez a közösség, és nem a megmentés kérdése. Nem a mi megmentésünkről van szó, de a Krisztusban való életünkről. Aki nem hisz Krisztusban, elveszíti a lelkét. Aki nem marad hit által Őbenne, az elveszíti a Vele való tudatos közösséget, és elfátyolozza az Ő jelenlétének kijelentését. Egyszóval a Krisztusban maradás kifejezi a kijelentés feltételét, amint azt az előbbi fejezetben kifejtettük. Mert: „aki ismeri az én parancsaimat és megtartja azokat kijelentem magam annak” (Ján. 14, 21.), de: „aki az Ő parancsolatait megtartja, az Őbenne marad.” (I. Ján. 3, 24.). Ebből következik, hogy annak jelentheti ki magát, aki Ő benne marad. Ez világos. Az Őbenne való megmaradás tehát az *Ő parancsolatainak megfigyelése, ami alapján gyermekeinek állandó közösségben kijelentheti magát.*

How much we have slighted God’s Word, in this respect, is well illustrated by the very term we are considering. For all the while men have been groping, and spiritualizing and theorizing concerning the beautiful truth of Abiding, there has been staring in our very faces God’s own definition of it, as clear, simple, and practical as He alone could make it. We find it in I John

3:24. “And *he that keepeth His commandments ABIDETH in Him and He in him.*” (R. V.) How strange that we have so long missed it! It is the same simple truth as that of manifestation. (John 14:21.) And why? Because it is a question not of salvation but of communion. It affects not our safety but our walk in Christ. Failure to *believe* in Christ costs us our souls; but failure to *abide* in Him, after belief, costs us our conscious communion with Him, veils the manifestation of His presence. Abiding expresses in a single word the conditions of Manifestation, treated in a previous chapter. For, to “him that keepeth my commandments I will manifest myself”(John 14:21); but “he that keepeth my commandments *abideth* in me” (I John 3:24); therefore “it is to him that *abideth* that I manifest myself.” The logic of this is clear. *ABIDING is thus the constant keeping of His commandments, in response to which He manifests Himself in constant communion with His children.*

Valaki azonban azt mondja: „Ha az én Krisztusban való maradásom az Isten Igéjében levő sok parancsolat megtartásától függ, akkor sohasem érhetem el azt, mert még csak az emlékezetemben se tarthatom meg, még kevésbé tudom mind megfigyelni, és így sohasem ismerhetem meg a Szentlélek eme utolsó titkát.” Nem, barátom! Üsd fel az I. Ján. 3, 23-at: „Ez pedig az Ő parancsolata, hogy *higgyünk* az Ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és *szeressük egymást*, amint megparancsolta nekünk.” Mindazok számára, akik kegyelem alatt vannak, beteljesednek a parancsolatok a *hit és szeretet* e kettős nagy parancsában; *a szeretetben munkálkodó hit.*

Most pedig végére jutottunk annak, amit a könyv két utolsó fejezetében tárgyaltunk, és ami teljes, imádságtól hordozott figyelmünket igényli. Befejezésül vizsgáljuk meg ezt együtt még alaposan.

But some one says: “If my abiding in Christ depends upon my keeping the multitude of commandment in His Word, then I can never reach it, for I cannot even remember them all much less keep them, and so must despair of ever learning this final secret of the Holy Spirit.” Not so, beloved. Turn again to His Word in I John 3:23: “And *this* is His commandment, that we should BELIEVE on the name of His Son Jesus Christ, and LOVE *one another*, as He gave us commandment.” To us, who are under grace, all the commandments are fulfilled in this great twofold commandment of FAITH *and* LOVE; “*faith working through love.*” So important a truth have we now reached that it merits all the prayerful consideration we are capable of giving it, in the two remaining chapters of this series, and to it alone we shall, in conclusion, yield their full limits.

A HIT

Láttuk, hogy Krisztus annak jelenti ki magát a Szentlélek által, aki akaratát cselekszi, vagyis annak, aki megtartja parancsolatait. Azt is láttuk, hogy a „Krisztusban való maradáson” az Ő parancsolatainak állandó megfigyelését értjük, és hogy nem ez idézi elő az Ő betérését és bennünk való lakozását – mindkettő már való tényé vált a hívőben –, de ez saját magának állandó kijelentése a Lélek által, ami után minden hívő szív vágyakozik. Továbbá láttuk, hogy mindezek a parancsolatok, melyeknek figyelembevétel a maradandó élet feltétele, a nagy kettős parancsban, a hitben és szeretetben benne foglaltatik. Vizsgáljuk meg most már a Krisztusban maradandó élet hitbeli oldalát I. Ján. 3, 23-ban a nagy parancsolat első felét, melynek állandó megfigyelése megadja szívünk legnagyobb kívánságát, a Benne való maradást munkálja, és az Ő bennünk maradását eredményezi.

ABIDING

(Continued)

We have seen that Christ manifests Himself, through the Holy Spirit, to him who does His will, that is, to him that keepeth His commandments. We have seen also that the constant keeping of His commandments is what He calls abiding in Him, and that it brings not His incoming, or indwelling – both of which are already effected in the believer – but that constant revelation of Himself through the Spirit, for which every believing heart longs. We have seen, too, that all these commandments, whose keeping constitutes the Abiding Life, are embodied in the great twofold commandment of Faith and Love. We take up at this point, then, the Faith side of the Abiding Life; the first half of the great commandment of I John 3:23, the continual keeping of which is to give us the final desire of our heart; is to constitute that abiding in Him which brings His abiding in us.

Miben áll ez a hit, amely oly lényeges és fontos részét képezi a Jézusban való maradásnak? Különbözik-e attól a hittől, amely által megigazultunk, amely által bűnbocsánatot nyertünk és a Lélek ajándékát vettük? Miben áll ez a különbség? Azt feleljük, hogy a lényege minden hit lényege, ugyanis a *Jézusra való feltekintés*. A különbség csak abban van, hogy ez a hit állandó felnézés Jézusra, ami által a Szentlélek tartósan kijelenti magát bennünk, ugyanúgy, ahogy a kezdet a Jézusra való felnézés *cselekménye* volt, hogy a Szentlélek hozzánk betérjen. Két pontot emelünk ki, hogy ezt a gondolatot érthetőbbé tegyük:

What then is this Faith which comprises so integral and important a part of the Abiding Life? Does it differ from the faith through which we are justified, through which we receive forgiveness of sins, and the gift of the Holy Ghost? If so, how? We answer that its essence is the essence of all faith, a *LOOKING TO JESUS*. But it's not so much difference from, but enlargement upon, our first knowledge of faith is, that is a *CONSTANT LOOKING TO Jesus* for the continuous manifestation of the Spirit; even as, at the beginning, it was an *ACT* of looking to Jesus for the incoming of that Spirit. To make plain this thought, let us notice two points:

Először: a hívő önmagában lelkileg halott. „Nem lakik énbennem, azaz a testemben jó.” (Róm. 7, 18.) „Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.” (Kol. 3, 3.) Így a hívőnek Jézustól elválasztva nincs önmagában lelki élete. Van testi élete, lelkies érzelmi élete, de Krisztus nélkül nincs isteni élete. Az újjászületés ténye bizonyítja ezt. Olyan reménytelen ez a belső lelki halál, hogy *újjászületésnek* kell történnie. Régi élete nem javítható meg. Isten azt semmiképpen nem használhatja. Nincs olyan eljárás még az Isten vegyészetében sem, ami által a test rossz féme a lélek finom aranyára változhatna át. *Újjá kell születnie, Istentől születnie, újonnan születni fentről, Lélektől születni.* Az élet, amit újjászületés által kap, az új élet, nem a sajátja, de Isten élete öbenne. Nem olyan ember, kinek teste jobb lesz, hanem olyan ember, akiben Isten lakik. Nincs *jobb régi* élete, mint a meg nem tért embernek, de van olyan *más új élete*, amiye annak egyáltalán nincs. Nem arra szólítják fel, hogy az ó-embert javítsa meg, hanem hogy „levetkőzzé”, vagy letegye. Isten ugyanazt az ítéletet mondja ki az ő régi életére, mint a hitetlenére: „kárhozat”.

1. THE BELIEVER IN HIMSELF IS SPIRITUALLY DEAD

“In ME, that is in my flesh, dwelleth no good thing.” “FOR YE ARE DEAD, and YOUR LIFE is hid with Christ in God.” (Col. 3:3.) The believer has thus no spiritual life in himself, apart from Christ Jesus. He has physical life, soul-life, but no divine life, apart from Christ. The simple fact of the new birth is a crushing proof of this. So hopeless is this spiritual deadness within that there must be a new birth. His old life cannot be reformed, or improved, or in any way utilized by God. There is no process, even of divine alchemy, by which the base metal of “the flesh” can be transformed into the fine gold of “the Spirit.” He must be born again, born of God, born anew, born from above, born of the Spirit. The life which comes into him then is a new life; it is not his own, but the life of God in him. He is not a flesh-improved man, but a God-indwelt man. It is not that he has a better old life than the sinner possesses, but another new life, which the sinner does not possess at all. He is not called upon to try to amend, but to put off the “old man.” God has the same sentence for the old life in him as in the sinner, namely, condemnation.

Másodszor: a lelki élet Jézus Krisztus: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” (Ján. 14, 6.) „Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik” (Kol. 3, 4.) „És ez az a bizonyágtétel, hogy örökéletet adott nekünk az Isten és ez az élet az Ő Fiában van.” (I. Ján. 5, 11.) „Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” (I. Ján. 5, 12.) „Őbenne volt az élet.” (Ján. 1, 4.) „Én vagyok az életnek kenyere.” (Ján. 6, 48.) Mialatt tehát a hívő önmagában lelkileg halott, Krisztus az ő lelki élete. És a hívő nem úgy kapja az életet, mint egy ajándékot Krisztustól elválasztva, de az ajándék által magát Krisztust. Krisztus nemcsak életet közöl, sőt inkább magával hozza azt. Más szóval a lelki élet Krisztus bevonulásával tér be a hívőbe, aki az élet. Így tehát a hívőben a lelki élet nem a sajátja: Krisztus lakik benne. A keresztyén a lelki élet ajándékát nem kapja Krisztustól függetlenül és elválasztva; magát Krisztust kapja, hogy a Lélek erejében lakjon őbenne.

2. JESUS CHRIST IS SPIRITUAL LIFE

“I am the way, the truth, and THE LIFE.” “When Christ, who is YOUR LIFE, shall appear.” “God hath given us eternal life, and this life is in His Son. ‘He that hath the Son hath life; and he that hath not the Son of God hath not life.’ ‘IN HIM was life;’ ‘I am that bread of life;’ ‘I give unto them eternal life.’ Thus, though the believer is spiritually dead in himself, yet Christ is spiritual life.” And the believer receives life, not as a gift apart from Christ, but by the gift of Christ. Jesus Christ does not so much impart life as He INBRINGS life. That is, spiritual life comes to the believing one by the incoming of Christ, WHO IS life. Thus the spiritual life in the believer is not his own; it is Christ dwelling in him. The believer never receives a gift of spiritual life which is now his own possession, independent of, and separate from Christ; he receives Christ Himself to indwell in the power of the Spirit.

Azért a hívőt, mint olyan embert ábrázolják nekünk, aki önmagában lelkileg halott, de a Szentlélek által Jézus Krisztus lakik benne, aki az ő lelki élete. Az ó-természet a hívőben épp olyan kárhozatos megtérése után, mint előtte. Teljesen értéktelennek kell tekinteni. A test gondolata halál és ellenségeskedés „Isten ellen”. Semmiképpen sem veti alá magát Istennek, és nem képes a Lélek szerinti megjavulásra, a hívőben éppoly kevéssé, mint a hitetlenben. Ennek következtében a hívő egyedüli reménysége abban van, hogy a maga tulajdon életét feladja, mint teljesen reménytelent, s egyedül a benne lévő krisztusi étellel számol. Mivel természetünk bűnös, csak Őreá tekinthetünk, Aki büntelen. A gyengének arra kell tekinteni,

aki az Erő; aki üres, annak arra kell nézni, aki a teljesség; a halottnak arra, aki az élet. Így tehát az Ő új élete nem lehet egy jobb „Én”, hanem: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem.” (Gal. 2, 20.) Pál megismerte, hogy hit által nemcsak megigazult, de hogy az igaz hitből él. (Róm. 1, 17.) Hogy nemcsak elnyerte a Lelket, de Lélekben kell járnia. Megragadta a hitnek mindent magába záró fogalmát, amivel egy hívő csak rendelkezhet. Nem csak eljutott ahhoz a hithez, amely által Istentől *születünk*, de azon hithez is, amely által *élünk* Istenben – ez a Krisztusban maradás hite. Mi tehát ez a hit?

Therefore the believer is portrayed as a man in himself spiritually dead, indwelt through the Spirit by Jesus Christ, who is his spiritual life. That old nature is just as dead a thing in the believer after conversion as it was before. It must be regarded as utterly worthless. Its carnal mind is “death,” is “enmity with God,” and in no way subject to God or susceptible of spiritual improvement in the believer, any more than in the sinner. Hence the believer’s only hope is to give up his own self-life, as utterly hopeless, and begin to look solely to the Christ-life within him. He whose nature is sinful can only look to Him who is sinless; he who is weakness must look to Him who is strength; he who is empty must look to Him who is all fullness; he who is dead must look to Him who is life. So his new life must not be improved “I” but it is “no longer I, but CHRIST THAT LIVETH IN ME, and that life which I now live in the flesh I live in faith.” (Gal. 2:20, R. V.) Paul finds out that he is not only justified by faith, but that “the just must LIVE by faith,” not only that he has received the Spirit, but that he must walk in the Spirit. He has reached the broadest conception of faith the believer can grasp, in reaching the faith through which we are not only born of God, but the faith through which we live in God – the faith of Abiding. What then is this Faith?

Ez szokás szerint állásfoglalása annak, aki önmagában lelki halott, aki folytonosan *Jézusra néz, naponta és óránként életet vesz valaki mástól – a Jézus Krisztus életteljességéből, aki őbenne lakik*. Ez a hit *élete*; ez a Lélekben való járás; ez a „maradás” a hit szempontjából tekintve. Isten Igéjének a hitről ilyen szélesebb körű értelmében sok mondanivalója van, s szakadatlanul hangsúlyozza annak fontos jelentőségét. „Azért amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok *Őbenne*.” (Kol. 2, 6.) Ez egyike annak az igazságnak, amit Pál komolyan lelkére köt a hívőknek. És hogyan fogadtuk el Őt? Lemondtunk-e mellette az önigazság minden cselekedetéről? Nem jutottunk-e kétségbeesetten minden igyekezetünknek a végére, és tehetetlenségünknek érzetében nem vetettük-e oda magunkat hitben Jézus Krisztusra, és egyedül Őreá? Megvalósíthattuk volna valamiféle más igyekezettel bűneink bocsánatát, az Istennel való megbékélésünket? Kiirhattunk-e csak egyetlen egyet is bűnös életünknek számtalan bűnfoltjai közül? – Nem. Mert „*vérontás nélkül* nincs bűnbocsánat.” (Zsid. 9, 22.) Azért voltunk kénytelenek tehetetlenségünkben hittel Jézus Krisztusra vetnünk magunkat, hogy Ő véghez vigye azt, amit nekünk lehetetlenség volt elvégezni. Így fogadtuk el Jézus Krisztust.

It is that habitual attitude by which one who, in himself is spiritually dead, is constantly looking to, and daily and hourly drawing upon, the life of another – the fullness of life of Jesus Christ within him. This is the life of faith; this is the walk of the Spirit; this is abiding, on the Faith side of it. With Faith in this broad sweep of the term the word of God has much to say, and seems never weary of emphasizing its supreme importance. “After the same manner in which ye have received Christ Jesus, so walk ye in Him,” is one of the truths which Paul seeks most earnestly to press upon his hearers. And how did we thus receive Him? Was

it not by ceasing from all self-righteous works of our own? Was it not by coming, in despair, to the end of self-effort, and self-justification, and throwing ourselves, in most helpless trust upon Jesus Christ, and upon Him alone? Could we, by any possible effort of our own, accomplish forgiveness of sins, and reconciliation with God? Could we blot out a single stain of the multitude that crimsoned our sinful lives? Nay; for “without shedding of blood there is no remission of sins,” wherefore we had, perforce, to cast ourselves, in utter helpless faith, upon Jesus Christ to accomplish that which we could not possibly compass ourselves. It was thus that we received Christ Jesus.

Így kell benne járunk is. A *járás* egyszerűen *lépések ismétlése*. Úgy, ahogy mi a Szentlélek vételére a tehetetlen hitnek első lépését megtettük, éppígy kell *vándorutunk minden lépését* Ővele tenni, ha az Ő Lelkének *állandó kijelentésében* részesülni akarunk. Erő után vágyakozunk? Tőle kell vennünk mindig, amikor szükségünk van rá. Vágyakozunk szeretet után? Őreá kell feltekintenünk az Ő szeretetéért, mert a miénk hideg és önző. Vágyakozunk a szolgálat kenete után? Mindig újra fel kell néznünk Őreá minden szolgálatnál. Szükségünk van vezetésre, bölcsességre, tapintatra, szelídségre, hosszútűrésre, békére, örömrre? – Őreá kell feltekintenünk.

Now after the same manner we are to walk in Him. But a walk is simply a reiterated step. Wherefore, just as we took the first step of helpless faith in Christ alone for the receiving of the Spirit, so must we take each step in our walk, our life with Him, for the constant manifestation of that Spirit. Do we desire power? We must look to Him for it each time it is needed. Do we long for Love? We must look to Him for His, for ours is cold and selfish. Do we desire anointing for service? We must look to Him renewedly, at each recurrence of such service. Do we need guidance, wisdom, tact, gentleness, longsuffering, peace, joy? We must look to Him for it all.

Ugyanez az igazság szolgál alapjául a Róm. 6, 4-nek is. „Eltemettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba, hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.” Pál itt azt mondja, hogy a mi új életünkben a keresztyén életmódunknak Jézus feltámadási életéhez kell hasonlítania. Egy halott ember tehetetlenségénél tudunk-e valami nagyobb tehetetlenséget elképzelni? Test szerint Jézus halott volt. Ez a halott test önmagától nem kelhetett fel, nem mozoghatott, nem bírt lélegezni. Önmagában teljesen erő nélkül volt és a sírboltban feküdt a halál hatalmában, tehetetlenül ahhoz, hogy önmagától feltámadjon, – várt Isten, az Atya erőteljes érintésére. Azután jött a hatalmas megelevenítő feltámadás, amely által *Isten Őt* halottaiból *feltámasztotta*. Krisztus nem önmagát támasztotta fel, nem így volt elhatározva. Más *támasztotta fel – az Atya*. Ugyanilyen módon kell a hívőnek is az új életben járnia, meg kell ismernie önmagát, hogy halott és tehetetlen, és naponta és óránként fel kell tekintenie és rábízni magát valaki másra, Jézus Krisztusra, a benne levő Szentlélekre, új *életútjának minden lépésénél* éppígy, mint ahogy az elindulás első lépésénél tette.

Note this same truth beneath the surface of Rom. 6:4. “That like as Christ was raised from the dead by the glory of the Father, even so we also should walk in newness of life.” The statement is here made that our Christian walk in the new life should be like as Christ was raised from the dead. Can we conceive of a more perfect picture of helplessness than a dead man? Christ was, as to the body, dead. That dead body could not of itself rise, move, breathe,

or stir; it was in itself utterly powerless. Hour after hour passed and it lay in the tomb, in the grasp of death, with no power in itself to rise, but awaiting the touch of God the Father. Then came the mighty quickening of the resurrection, by which "God raised Him from the dead." Christ did not raise Himself; it was not so appointed; He was raised by another – the Father. Now in this same manner is the believer to walk in the new life. He is to realize himself as dead, and helpless, and is to be daily and hourly looking to, and depending upon another, even Jesus Christ, even the Holy Spirit within, for every step of his walk "in newness of life," even as he did for the first step into the same.

Szeretteim, tudatában vagyunk-e, hogy a mi Lélekben való vándorlásunknak hitbeli *életnek* kell lennie, óránként és oly igazán, mint ahogy a mi megváltásunk a hit *cselekménye* által történt? Hogy nemcsak újjászületnünk, de hit által élnünk is kell? Hisszük-e, hogy Jézus ezt így is értette, amikor azt mondta: „*Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek?*” Merhetünk-e *valamit is* tenni anélkül, hogy hittel feltekintsünk arra, akiben egyedül van az élet? Állandó tudatára jöttünk-e annak a ténynek, hogy a mindennapi keresztyén életben, magunkban, milyen tehetetlenek vagyunk? Felismerjük-e, hogy ez nemcsak a bibliaórák, hit- és ima-összejövételek tárgya, hanem egyike Krisztusnak számunkra adott legfontosabb gyakorlati igazságának, amelyet minden tettbe, minden szóba, minden gondolatba be kell szőni? Számolunk-e állandóan a Krisztus bennünk való lakozásával? Saját énünkkel szemben csak bizalmatlankodhatunk, de Krisztus méltó minden bizalomra, ezt tudjuk. De élünk-e eszerint? Életünknek s bizonyágtételünknek egy részévé lett-e az, hogy: „*Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek?*” „*A Lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit.*” (Ján. 6, 63.) Csak a *Lélek eleveníthet meg*; csak a Lélek hozhat ki a lelki halálból az életre. Ő egyedül. Az „*Én*” tettejében véghezvitt szavaknak, imáknak, cselekedeteknek magukban nincs erejük lelki élet létrehozására. Tetteink közül mennyi azután a „holt cselekedet”? Ha miáltalunk nem a Lélek beszél, imádkozik, dolgozik, akkor nem jutnak *ébredésre* azok, akik körülöttünk vannak. Az a prédikáció, amit büszke értelmi erővel, vagy csupán emberi ékesszólással tartanak, felkeltheti az érdeklődést, támaszthat csodálatot, felkavarhat érzéseket, *de nem közölhet életet*. „Csak élet hozhat lelki életet.” „*A Lélek az, ami megelevenít.*” Isten országának egy ismert munkása mondta: „Nem igen kell magamat azzal vádolnom, hogy elhanyagolom szolgálatomat, de sokkal inkább azzal, hogy szolgálatomat kenet nélkül végzem.” Micsoda értéke van a Lélek-nélküli szolgálatnak? A felelet erre mindig ugyanaz marad: „*A test nem használ semmit.*” Milyen komoly azért a felelősségünk, hogy a Lélek maradandó életében éljünk, a saját „*Én*”-ünkkel szemben állandóan bizalmatlanok legyünk, de rendíthetetlenül bízzunk a bennünk lakó Szentlélekben, hogy életet és erőt vegyünk tőle!

Beloved, do we realize that our walk in the Spirit is to be a constant, momentary life of faith, as surely as our salvation was by an act of faith? That we must not only be regenerated by faith, but live by faith? Do we believe that Christ meant exactly this when He said, "Apart from Me ye can do nothing?" Dare we lead that meeting; write that paper or letter; make that address; hand out that tract; speak to that soul about Christ; make that decision; take that next step; – dare we do anything without that swift uplift of faith to Him in whom alone dwelleth spiritual life? Have we incarnated this fact of our own insufficiency into our every day Christian walk? Do we realize that this is not simply a theme for religious essays, or a rather mystic subject for prayer-meeting talks, but is meant to be the most intensely practical truth Christ can give to us, and to be inwrought into every act, every word, every thought? Are we constantly looking to the indwelling of Christ? That self is worthy of all distrust, and Christ worthy of all trust, we know. But are we living it? Has "Apart from Me ye can do nothing" become a part of our life as of our creed? "It is the Spirit that quickeneth (maketh alive), the

flesh profiteth nothing.” Only the Spirit can make alive; only the Spirit can beget men and women from the dead. Words spoken, prayers uttered, acts done in the energy of self alone, have no power of spiritual germination. If this is true, how many of our works are “dead works?” Except the Spirit speak through us, pray through us, work through us, there will be no quickening in those about us. The sermon delivered in pride of intellect, or rush of mere human eloquence may excite the intellect, arouse admiration or stir emotion, but it cannot transmit life. And naught but life beget life, for “It is THE SPIRIT THAT QUICKENETH.” “I do not often have to reproach myself for failure to serve, but I do often for serving without anointing,” said a noted Christian worker. Ministry without the Spirit, of what value is it? The answer is ever the same, – “the flesh profiteth nothing,” and proves how solemn is our responsibility to live the abiding life; the life of constant distrust of self, and constant dependence upon, and drawing from, the indwelling Spirit.

Ilyen maradandó élet szükségét magyarázza meg a mindennapi életből vett példa. A villamos árammal hajtott kocsiknak két rendszere van. Egyik az akkumulátoros autó. A kocsiban levő telepben elegendő erő van felhalmozva, hogy azt néhány óráig vagy mérföldre továbbvigye. Az ilyen telep ha meg van töltve villamos erővel, bizonyos ideig az erő és világosság független forrását képezi. A kocsi magában rejt a működő, továbbmozgató erőt, és nincs szüksége kívülről ható és mozgató erőre, kívülről való segítségre. A másik az úgynevezett „Trolley”-rendszer, egészen különböző az előbbitől. Itt a kocsi halott, tehetetlen tárgy, minden üzemerő nélkül való. De fölötte erős dróthuzal vezet, amely át van hatva azzal az étellel, amely állandóan lüktet benne a távoleső erőállomásból. Ahogy a tehetetlen kocsi felér és érinti a villamos-drótot, élet, erő és mozgás árad belé. Ez tehát nem *saját* élete és ereje, hanem egy más valamié. Amint azonban megszűnik az élő dróttal való érintkezés, abban a pillanatban tehetetlen, mozdulatlan tömeg. Tehát az erő birtokában való megmaradás egészen az érintkezés állandóságától függ. A tanulság érthető. Isten gyermekeinek ugyanúgy szakadatlan érintkezésben kell maradniuk Jézus Krisztussal, ha a Szentlélek szakadatlan kijelentésében akarnak részesülni. Mert Isten nem az akkumulátor, hanem a Trolley-rendszer alapelve szerint tölti meg őket. Nem független erővel tölt meg, de függő hit által egyesít a Krisztussal, akiben az erő teljessége van. Krisztus az, aki az Atyától a Szentlélek ígéretét vette (Ap. 2, 33.) „...és Krisztus kitöltötte ezt, amit ti most láttok és hallottok.”

The necessity of such an abiding life may be illustrated in an object-lesson of every-day observation. There are two systems of running electric cars today. By one, power is laid up in storage batteries, of amount sufficient to run the cars a definite number of hours, or miles. Such batteries, when once charged, become for the while independent sources of power and light, and the car is itself a potential self-propelling agent, needing no aid from without. But there is another, the trolley system, which differs wholly from the first named. In this the car is a dead, helpless thing, with no power whatever of self-propulsion. But above it runs the slender copper cable thrilling with the life that constantly pulsates through it from the distant power-house. The instant the helpless car reaches up and touches that overhead current, it becomes instinct with life, power, and motion. Now, not its own life and power, but another's, and the moment it ceases to touch upon the “live” wire, that moment it becomes the same helpless, motionless mass. Its continuance in the place of power depends wholly upon its constancy of contact. The lesson is obvious. Even so must the children of God keep in constant, momentary, unceasing touch with Jesus Christ, if they would know the continuous manifestation of the Holy Spirit. For God does not fill them on the storage-battery, but on the trolley principle. He does not charge them with independent power, but unites them in dependent

faith to Jesus Christ who is so charged. It is Christ (Acts 2:33) who received of the Father the promise of the Holy Ghost; and it is Christ who "hath poured forth this which ye see and hear."

A mi Krisztussal való benső egyesülésünk által kaptuk a Szentlélek ajándékát. És csak amennyiben benne megmaradunk, hozzá mindig közelebb jutunk, naponta tőle vesszük életünket a közösség által, ima által, s a Reá való feltekintésben tapasztaljuk meg a Lélek állandó kijelentését. Isten nem úgy tölt meg, mint ahogy mi megtöltünk egy vedret, függetlenül és elválasztva a forrástól; Ő úgy tölt meg, mint ahogy a venyigét megtölti a szőlőtő, ugyanis a vele való összeköttetés által, a szőlőtőke életének és erejének mindennapi, óránkénti beleáradásával. Így, aki állandóan Jézusra néz, az nem lát szükségét lelki és kegyelmi ajándékokban, de aki csupán csak ezen kegyelmi ajándékok után tekintget, gyakran elveszíti Jézusban való biztos támasztát.

It is by virtue of our union with Christ, then, that we have received the gift of the Holy Ghost. And it is only as we abide in Him; as we press closer and closer to Him; as we daily draw our life from Him by communion, and prayer, and continuous looking to Him, that we know the constant manifestation of the Spirit. God thus does not fill us as we might fill a pail, with a supply independent of, and separate from, the fountain. He fills us as the branch is filled from the vine, by union with it, and daily, hourly, drawing upon it, for every whit of its supply. And so he who looks to Jesus constantly will not lack blessings and baptisms, but he who looks to blessings and baptisms will often lose hold upon Jesus.

Isten ebben a függő helyzetben akar minket megtartani. Isten nem akar úgy megtölteni bennünket, hogy akár egy évig, egy hónapig, vagy csak egy napig is egyedül elkészüljünk. Ha ezt tenné, akkor Krisztustól függetlenek volnánk. Ez önbizalommal töltene el, és büszkén felfuvalkodnánk. Ez megrendítené a hitet, a maradandó élet alapját, és elpusztítaná életünk gyümölcstermését. Nem, szeretteim, a mi lelki életünk nem a magunké, hanem úgy kapjuk azt. Önbizalom sivárságot jelent; a Krisztusban való bízás hozza a teljességet. „Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.” (Kol. 3, 3.) Ugyanúgy, ahogy a villamosművek csodálatos erőt fejtenek ki, amit azután a százával várakozó tehetetlen villamos kocsikba küldenek szét, éppígy van elrendezve Istenben az isteni élet, amit az Atya a Fiú által közöl. Aki Őbenne marad, mindig termékeny lesz, és birtokosa lesz a teljességnek. Aki azonban az elmúlt áldásokból és tapasztalatokból próbál megélni, az csakhamar ürességről, sivárságról fog panaszkodni.

The Lord wills to keep us in this place of dependence. He will not so fill us with the Spirit as that we may run for a year, a month, or a day alone. To do so would be to make us independent of Christ; fill us with self-reliance; puff us up with pride; shatter faith, the very foundation of the abiding life; and wreck our life of fruit-bearing in Him. Nay, beloved, our spiritual life is not our own, but drawn from another. Self-dependence means barrenness; Christ-dependence brings fullness. "YE ARE DEAD AND YOUR LIFE IS HID WITH CHRIST IN GOD." Just as, hid in the heart of the city, there are great dynamos throbbing with a wondrous life which they send forth to hundreds of helpless, waiting cars, so, hid in God, is divine life which He, the Father, pours out through the Son. He who abideth in Him will always be fruitful and full; he who essays to live in his own past blessings, and experiences, will soon deplore his barrenness and emptiness.

Figyeld meg jól, hogy ez a megmaradás nem állásfoglalás, hanem az állapot kifejezése. A megváltást nem előzi meg, hanem feltételezi. A Krisztusban hívőnek birtokában van a Lélek, a Vele való egyesülés ereje. Azonban némelyik hívő elveszíti a Lélek kijelentését a Krisztussal való közösség hiányában. Van olyan keresztyén, akinek helyes az állásfoglalása, de az állapota fonák: biztos az üdve felől, de elhanyagolja az Istennel való járást és közösséget. Az ilyeneknél az élet terméketlensége és a szolgálatban való tehetetlenség nem jelenti az üdvösség elvesztését, hanem az elvesztett közösséget Krisztussal; nem elvesztett megigazulást, hanem elvesztett kijelentést, nem a megmentő hit vesztét, hanem a maradandó hit vesztét, a már említett értelemben.

Note well here that this Abiding is not a term of standing, but of state. It does not precede salvation, it presumes it. A man in Christ has the Spirit in virtue of his union; but many a man in Christ loses the manifestation of the Spirit through failure of communion. Many a Christian is right in standing, but wrong in state; sure of salvation, but slack in walk, and communion. In such, barrenness of life and powerlessness in service indicate not lost salvation in Christ, but lost fellowship with Christ; not lost justification, but lost manifestation; not loss of saving faith, but loss of abiding faith in the sense already used.

Szükséges tehát állandóan felnézni Jézusra, hogy életünk legyen, és ez a feltekintés a hívő megmaradás Őbenne. Nem csekélység életünk minden mozzanatánál Jézussal számolni és Őreá nézni. Elhallgattatni a testi hangok hívását, a test szerint való felfogást nem követni, a testi buzgóság hajtóerejét elnyomni, bizalmatlansággal fogadni minden tervet, amely nem imádságból született. Minden kezdeményezésre erős visszatartó kezet tenni, imádkozva várni, hogy Istentől valónak bizonyul-e; nemcsak beszélni a testben való bizakodás ellen, hanem ehhez mértén élni is, – ez olyan szívbeli állapot, amelyet nem lehet egykönnyen egy ugrással elérni; de amely mégis a sajátunk kell, hogy legyen. Jézus megparancsolta. (Ján. 15, 4-5.) És minden parancsának véghezviteléhez az erőt is megadja. Miután a Krisztusban való megmaradás nem sikerült kísérletei által a megmaradás mély szükségességét mindinkább meglátjuk, végül el fogunk jutni oda, hogy a megmaradáshoz szükséges erőért Hozzá feltekintünk. Milyen fenséges, dicső azután egy ilyen Jézusban maradó életnek eredménye; habár megismertük saját tehetetlenségünket és aszerint cselekszünk, egyedül Jézusra nézünk és erőt nyerünk; ha vezetést Tőle várunk, és saját szemünkkel látjuk, milyen csodálatosan vezeti Ővéit; ha Őrá nézünk, hogy felkenjen, és azután a Szentlélek kegyelemteljes jelenlétének éppúgy tudatában vagyunk, mint saját létezésünknek; ha ránézünk, hogy termékennyé tegyen, és azután csodálkozunk a gyümölcsön, amit Ő ilyen szőlővessző által hozhat, amilyenek mi vagyunk.

The simple thought then of this faith of Abiding is that of a constant LOOKING TO Jesus for our spiritual life. These three words, LOOKING TO Jesus, picture perfectly the posture of the soul that is abiding in Christ. The moon keeps looking to the sun, for every gleam of her reflected radiance; the branch keeps looking to the vine, for every whit of its life and fruitage; the drinking fountain keeps looking to the supplying reservoir, for every drop of water it is to pour to its thirsting visitors; the arc light keeps looking to the great dynamo, for every ray of the stream of light with which it floods the midnight darkness. Even so the child of God who would master the final secret of the Holy Ghost, the secret of His constant manifestation, must keep looking to Jesus, moment by moment, until such abiding in faith becomes the constant attitude of his soul. It may be, yea, it will be difficult, at first. To incarnate this principle of looking to Christ alone in every detail of our lives means much to us all. To silence the clamor of fleshly voices; to lean not upon the fleshly understanding; to quell the energy of fleshly haste; to distrust all plans not born in or of prayer; to lay the hand of strong restraint

upon every impulse, until it has been proven, by prayerful waiting, to be of God; to not only say “no confidence” in the flesh, but to live “no confidence” is an attitude not attained with ease, and at a single bound. But it shall be ours; Jesus has commanded it (John 15:4), and all His commands are enabling. And as out of our very failures to abide, the deep need of abiding becomes more manifest, we shall, even as we look to Him for the power to abide, come at length to it. And then, really accepting and practicing our own helplessness, to look to Jesus for strength and find it; to look to Him for guidance, and see with our own eyes the wondrous ways in which He leads; to look to Him for anointing, and to be as conscious of the Spirit’s gracious presence as we are of our own identity; to look to Him for fruit-bearing, and be astonished at the fruitage He can bear through such branches as we are – how precious is all this fruitage of Abiding life!

Szeretteim, olyan elégedetlenek vagyunk-e önmagunkkal, hogy érezzük: Krisztusra van egyedül leginkább szükségünk? Felismerjük-e, hogy már magában az újjászületés szükségének a ténye legjobban bizonyítja természetes önéletünknek teljesen értéktelen voltát? Megismertük-e az újjászületés logikus következményét egy szent élettel való összeköttetésében? Felismertük-e szükségét úgy annak, hogy Istenben éljünk, mint annak, hogy Istentől kell újjászületnünk? Tudatában vagyunk-e az Őbenne való megmaradás szükségének? Igyekszünk-e ilyen megmaradásra? A következménye: gazdag jutalom. Mert Jézus azt mondta: „Maradjatok énbennem és én is tibennetek.”

Beloved, are we so dissatisfied with self as to feel the supreme need of Christ alone? Do we realize that in ourselves we are dead men and women? The very fact that a man must be born again, do we realize this to be in itself the most tremendous indictment against, and proof of the utter worthlessness of our own natural self-life, that a holy God could ever array against us? Have we accepted the logical consequences of regeneration, in their bearing on holy living? Do we realize our need of living in God, as well as being born of God? Are we conscious of our need of Abiding? Are we “following after,” Abiding? Surely its reward is rich, for He Himself hath said, “abide in Me and I in you!”

A SZERETET

A hitről elméltünk, amely nélkül nem maradhatunk meg a Krisztusban. Láttuk a hívőt, aki, hogy lelki életet éljen, napról-napra Jézusra kell néznie, állandóan, óráról-óra Vele összeköttetésben kell maradnia. Erőt kell vennie a közösség, a bizalom és imaélet által Attól, akiben „lakik az istenség egész teljessége testileg”. De azt is láttuk, hogy csak az, aki „birtokában van az Ő parancsolatainak és megtartja azokat”, marad Őbenne. A benne maradás, parancsainak a megtartásából áll. Ilyen több is van. Nemcsak, hogy hiszünk az Ő Fiának, Jézus Krisztusnak nevében, de: „Szeressétek egymást”, tehát nemcsak a *hitnek*, de a *szeretetnek* parancsa is. (I. Ján. 3, 23.) Így a benne maradás nemcsak közösség, hanem szolgálat is, nemcsak befogadás, hanem továbbadás is; nemcsak állásfoglalás Istennel szemben, hanem az emberekkel szemben is; nemcsak *Jézusra való feltekintés*, hanem mások *szeretése*. Aki tehát szeretné megtapasztalni a maradandó életet, minden teljességével és összhangjával, és a Krisztusnak ezzel összekötött kijelentéseivel, annak nemcsak hogy vennie kell állandóan a Jézus teljességéből a mindennapi élet számára, hanem *maga helyett állhatatosan másokat kell szeretnie*. Isten Lelkének maradandó kijelentésében csak azok részesülhetnek, akik nemcsak hitéletet élnek, hanem életük folytonos szeretet is. Ez *Isten természetéből* következik.

ABIDING (Continued)

We have seen the truth of abiding, on the faith side of it. We have seen how the believer must keep on looking to Christ, day by day, for his spiritual life; must keep in constant hourly, touch with Him; must by a life of prayer, communion, and trust keep momentarily drawing upon Him “in whom dwelleth all the fullness of the Godhead bodily.” But, as we have seen, “he that keepeth His commandments,” he it is that abideth in Him. Abiding is the keeping of His commandments. There is more than one. There is not only “believing in the name of His Son Jesus Christ,” but “love one another;” not only FAITH but LOVE. (I John 3:23.) Hence abiding is not only communion, but ministry; not only inflow, but outflow; not only an attitude toward God, but also toward men; not only looking to Jesus, but loving others. He, therefore, who would live the abiding life in all its fullness and symmetry, and know the manifestation of Christ which attaches to it, needs not only to be constantly drawing by faith upon the fullness of Jesus, for his daily walk and life, but needs also to be **CONSTANTLY LOVING OTHERS INSTEAD OF LOVING SELF**. That the abiding manifestation of the Spirit of God can be only to those who not only live the life of faith, but the life of constant love, is founded on the very **NATURE OF GOD**. For

1. *Isten, aki a szeretet – mások iránti szeretet –, csak olyanoknak jelenti ki magát, akik ugyan-így képesek másokat szeretni. Isten szeretet, – a Biblia mondja: „Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az az Istenben marad és az Isten is őbenne.” „Aki nem szeret, az nem ismeri Istent.” „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged.” „Mivelhogy szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket.” „Amint az Atya szeretett engem, én is úgy szeretlek titeket.” „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta.” Meglátjuk Istenben, az Atyában a szeretetet, amint öröktől fogva tervezi az ember megváltását. Látjuk Istenben, a Fiúban, ahogy fáradhatatlan szolgálatban életét adja oda az emberekért. Lelkükért és testükért, részvételt teljes fájdalommal a sokaságért, akik olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok; milyen fenséges türelemmel viselte el az emberi ítéletnél a gúnyt és gyalázatot, milyen fájdalommal tűrte a véres korbácsütéseket, és hogyan imádkozott utolsó leheletével még ellenségeiért, mikor bűneiket testében a fára vitte. Azért is látjuk, hogy a Szentlélek-Isten: szeretet. Milyen szeretettel megy utána az embernek! Milyen enyhén büntet! Milyen türelmes azokkal szemben, akik ellenállnak Neki, vagy megvetik Őt! Milyen gyorsan kész megbocsátani a vérvörös bűnöket és az eltékozolt élet esztelenségeit! Úgy van, az Atya, aki üdvösségünkért ideadta az Ő egyszülött Fiát, aki gonosztevéként az átokfán, a kereszten vérezett, hogy véghez vigye az üdvösséget, és a Szentlélek, aki munkálkodik az emberi szívben és évezredek óta az a vágya, hogy az ember üdvösségre jusson – ez a három, az egy, örök, önfeláldozó, kiolthatatlan szeretetnek Istene –, *szeretet másokért!**

1. LOVING OTHERS

God who is love – love of others – can manifest Himself only to those who are also willing to love others. God is Love. We see Him as Love in the declaration of His Word. “God is Love and he that dwelleth in love dwelleth in God.” “He that loveth not, knoweth not God.” “I have loved thee with an everlasting love.” “Having loved His own, He loved them unto the end.” “As the Father hath loved me, even so have I loved you.” “God so loved the world that He gave His only begotten Son.” We see it in God the Father, planning from the eternal ages for the salvation of men. We see it in God the Son, as He poured out His life in unwearying ministry for the souls and bodies of men; as His heart agonized in compassion for the

multitudes, like sheep without a shepherd; as He endured with majestic patience the taunts and gibes of the judgment scene; as He bowed in agony under the bloody bows of the scourge; as, at the last, in His own body bearing our sins on the tree, His dying breath was spent in plaintive prayer for His murderers. We see, too, God the Spirit to be Love. How tender in pleading with men! How gentle in rebuke! How tireless and patient under resistance! How loath to leave, though flouted and scorned! How quick to forgive the crimson sins and remorseful follies of the vanished years of a wasted life! Yea, the Father, who gave His only begotten, to send salvation; the Son, who bled upon a felon's cross to bring salvation; and the Spirit, who for thousands of years, has yearned over, and wrought with men to apply salvation – these three are one God of eternal, self-sacrificing, changeless, quenchless LOVE – LOVE OF OTHERS.

Azért követel Isten természete – aki a szeretet – másokkal szemben szeretetet; az Ő kijelentéséért olyan életet, amely kész szeretni, ahogy Ő szeret, nem magát, hanem másokat. A villamos áram továbbvezetésére az egyedüli lehetőség a vas- vagy rézdrót, vagy valami más jó vezető, amelyet a villamos áram természete kíván. Isten ugyanis csak akkor jelentheti ki magát általunk maradandóan, ha mi a szükséges összeköttetést, amelyet az Ő lénye megkövetel, olyan élettel tesszük lehetővé, amely a mások iránti szeretetnek van szentelve, úgy, ahogy Ő szereti őket. Isten gyermekének élete, amely olyan megszentelt, hogy ama nagy parancsolat szerint él: „Szeressétek egymást”, éppoly bizonyosan vezeték a szeretet Istenének kijelentése számára, mint a fémdrót a villamos erő részére. Mert ez a Lélek tevékenységének a törvénye. Ez az egyedüli lehetősége és módja működésének. Ki várná azt, hogy Isten Lelke gyilkos, vagy érzéki életben nyilatkozzék meg? Nem jelentheti ki magát olyan életben sem, amelynek vezető alapelve az önszeretet, mert Ő teljesen önzetlen. Ha tehát Jézus világosan megmagyarázza, hogy Isten csak annak jelenti ki magát, „aki megtartja parancsolatát”, és azután azt mondja: „ez az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, mint ahogy én szeretlek titeket”, akkor ezzel Isten kijelentését a Lélek által logikus szükségességgé teszi annak, aki kész élete központját az önszeretetről a mások szeretetére áttenni, de logikai lehetetlenséggé is annak, aki erre nem hajlandó.

Hence the very nature of God, which is Love – love of others – requires for it as manifestation a life which is willing to love as He loves – love not self, but others. The only way to secure the manifestation of the electric current, is to supply the steel, or copper wire, or other conductor which its nature demands. Even so, the only way to secure an abiding manifestation of God in us is to supply the conductor which His nature demands, in a life which is yielded forever to love others even as He loves. The life of a child of God, so yielded to live out the great command “Love one another,” is as much a conductor for the manifestation of the God of Love, as the metal wire is for the manifestation of electric force. For this is the law of the Spirit's activity; it is the only line along which He will operate. Who would expect that Spirit to manifest Himself through a murderous, or a sensual, life? Neither can He manifest Himself through a life whose ruling principle is love of self, for He is utterly unselfish. Therefore, when Jesus Christ states clearly that the manifestation of God is to “him who keepeth His commandments,” and then says, “This is my commandment, that ye love one another even as I have loved you,” He makes the manifestation of God in the Spirit a logical necessity to him who is willing to shift the center of his life from love of self, to love of others, and a logical impossibility to him who is not willing so to do.

2. Következésképpen Isten gyermeke a Szentlélek legteljesebb kijelentését fogja megtapasztalni, amely az önszeretet helyett a felebaráti szeretetet életének határozott céljává és vezérelvévé teszi. Ez az a törvény, amely szerint cselekszik a Szentlélek, és aki szeretné megtapasztalni, hogy Isten Lelke kijelenti magát általa, az fontolja meg ezt, és tegye új életének törvényévé. Igaz, a szeretetnek ez a törvénye pont az ellenkezője annak a törvénynek, amely eddig egész életét uralta. De épp ezen fordul meg a dolog. A cselekvés más törvényére van szükség („új parancsolatot adok nektek”), mert most más életre szánja oda magát, új életre, lelki életre. Ha tehát Jézus Krisztus új természetet ad nekünk, akkor új törvényt is ad. Ha új életet ad nekünk, akkor a kijelentésnek új törvényét is adja, mely megfelel ennek az életnek. És mert az új természet épp ellentéte és halálos ellensége a réginek, akkor elvárhatjuk, hogy kijelentésének törvénye éppen ellenkezője lesz a régi természet törvényének. Azért annak a keresztyénnek, aki a Lélek kijelentése után kívánczik, új törvényt kell várnia élete kormányzásához és irányításához, amely teljesen különbözik attól, amely eddigi élete majdnem minden cselekedetét meghatározta: a mások iránti szeretetnek alapelvét az önszeretet helyett.

2. LOVING OTHERS INSTEAD OF SELF

Hence that child of God will have the fullest manifestation of God in the Spirit, who adopts as the deliberate purpose and principle of his life, THE LOVE OF OTHERS instead of THE LOVE OF SELF. This is the law through which the Spirit acts, and if he would have the manifestation of that Spirit he must deliberately accept this law as the law of his new life. True, this law of love is the exact opposite of the law that all his lifetime has been controlling him. But that is the very point. He needs a different law of action (“a NEW commandment I give unto you”) because he is now yielding himself to a different life, a new life, the life of the Spirit. And so when Christ gives us a new nature, He gives us a new commandment. When He gives us a new life, He gives us a new law of manifestation adapted to that life. And since the new nature is the deadly foe and the exact opposite of the old, we would expect that the law of its manifestation would be the exact opposite of the law of the old. Hence the believer who desires the manifestation of the Spirit must expect for the government and regulation of his new life a new principle, totally different from that which has shaped almost every act of his past life; the principle of loving others instead of loving Self.

Ez az átváltozás egészen a legbensőbb valónkig hatol, és átvilágítja a szívünket. Megszűnik mindent a maga részére kaparintani, és kezd mindent adni; megszűnik önnön törekvése, és elkezdődik az odaadás. Megszűnik azt mondani: „Először én jövök”, és a hangsúlyt a mások javára helyezi; nem keresi többé az első helyet, hanem az utolsót; arra törekszik, hogy ne ő szolgálják ki, de ő szolgáljon; nem keresi az emberek dicséretét, inkább kerüli azt; önnön életét nem kíméli, de elveszti másokért; nem magának halmoz kincseket, hogy élvezze, de szenved, tűr és veszít a Krisztusért. Mindez épp az ellentéte a természetes emberi szívbe mélyen begyökerezett, mindent uraló alapelvnek, az önszeretet alapelvének.

And what a far-reaching, heart-searching, breath-taking change this is! To cease to grasp all, and begin to give all; to cease to seek all, and begin to surrender all; to cease accenting “take care of number one,” and begin to accent “let every man care for the things of others”; to no longer seek the high place, but the lowly one; to aim now to minister, instead of to be ministered unto; to no longer seek, but to shun the praise of men; to no longer save the life, but lose it for others; to no longer lay up, enjoy, and be at ease, but to suffer, and spend and be spent for Christ Himself – all this is a complete reversal of the deep-rooted, all-controlling principle of the natural human heart, the principle of self-love.

A világ az ilyen dolgok pusztá említésén is bámul. Hogy határozottan lemondjon az ember öndicséretéről, minden önzéséről, feladjon minden nyereséget, kapkodást, törekvést és saját részére való tervezetést, és éppoly valóságosan arra szánja magát, hogy másokért keressen; törekszik, dolgozik, szenved, áldozatot hoz, tervez, imádkozik és él mindig másokért, – ez olyasmi, amit a természetes ember nem tud megérteni. Ez neki élhetetlenség, öngyilkosság, esztelenség. Mégis szerettem, épp ez az, amit az Úr Jézus tett, és amit neked is és nekem is tenni kell, hogyha meg akarjuk tapasztalni az Ő életének kijelentését önmagunkban. Amilyen bizonyos, hogy a természet első törvénye az önszeretet, olyan bizonyos, hogy Isten első törvénye a mások iránti szeretet. Bármilyen bámulatos, mindenre kiterjedő s minden önérdeket elpusztító a szeretet parancsa, csak aki neki adja magát, az ismeri meg Istent úgy, mint ahogy az különben lehetetlen volna számára. Az új élettel leginkább az lesz megtöltve, aki az új parancsolatnak a legteljesebben odaadja magát. Ebben az új parancsban földi életünk részére Isten legjobban fejezi ki akaratát. Annak számára, aki odaadja magát ennek, saját lényével teljesen ellenkező vezérelvet jelent. Ezzel azonban élete is egészen meg fog változni. Ez az ember, aki egykor csak magának élt, most megtelik Jézus életével az isteni teljességig úgy, mint még soha azelőtt!

To the world the mere suggestion of such a thing is astounding! That a man should deliberately renounce all self-seeking; self-praise; renounce his gaining, grasping, dreaming, striving, toiling and scheming for self; and as deliberately give himself to seek, strive, toil, suffer, sacrifice, plan, plead, pray and live for others – this is something the natural man will not receive. It is monstrous, impracticable, incredible, suicidal! But, beloved, this is exactly what Jesus Christ did, and exactly what you and I must do to know the manifestation of His life within us. As surely as love of self is the first law of nature, is love of others the first law of God. Astonishing, sweeping, and destructive of every self-interest as the law of Love is, yet he who yields to it will know God as he never else can know Him. He will be most filled with the New Life who yields most fully to the New Commandment. This New Commandment is the supreme expression of God's will for our earthly walk. Whoso yields to it reverses the motive principle of his being. But he also reverses the whole current of manifestation. He who once knew the self-life in its fullness, comes to know, as never before, the fullness of the Christ-life.

3. *Aki meg akarja tapasztalni Isten maradandó kijelentését, annak a szeretetben kell megmaradnia.* Nekünk ezt a nagy parancsolatot nemcsak életünk szabályául kell elfogadni, hanem a mindennapi életünkben tényleg meg is kell valósítani. Hogy Isten akaratát cselekedjük a szeretetre vonatkozólag, nem elegendő az odaadás, ha csak nem követi naponta, óránként a nagy parancs betartása. És nem lesz állandó az Ő jelenlétének és szeretetének a kijelentése, amely az odaadásra következik, ha naponta nem élünk a mi odaadásunknak megfelelő életet, vagyis az Isten szeretetének megfelelő életet. Azért szükséges *a szeretetben való megmaradás*. Mert „aki a szeretetben marad, az Istenben marad és az Isten is őbenne.” (I. Ján. 4, 16.) *A szeretetben megmaradni azt jelenti: a mások iránti szeretet nagy parancsolatát mindennapi életünk legapróbb részleteiben megvalósítani.* Nemcsak lemondani kell az önző életről, hanem a szeretet szokásának kell az önzés szokása helyébe lépni. Az új parancsolatot gyakorolnunk kell minden dologban, és követni a szeretetet, ahogy Pál mondja (I. Kor. 14, 1.), amíg az minden egyes részletében bennünk lényünk állandó törvényévé lesz.

3. ABIDING IN LOVE

He who would know the abiding manifestation of God, needs to ABIDE in Love. We need not only to accept this great commandment as the rule of our life, but need to carry it into our daily life in actual practice. The act of surrender to do God's will of Love is not enough, unless it is followed by a daily, hourly doing of that greatest command. And the manifestation of His presence and love, which accompanies surrender, will fail of continuousness, if we do not daily live that which we yield ourselves to live – the love-life of God. Hence, the need of abiding in Love. For "he that abideth in love, abideth in God, and God abideth in him." (I John 4:16, R. V.) To abide in Love is to incarnate the great law of Love of others into every detail of our daily life. Not only must the self-life be renounced, by a solemn definite act but the habit of selfishness must be replaced by the habit of Love. We are to practice the new commandment in everything, "following after Love," as Paul says, until it becomes the steadfast law of our being, in all its details.

Tegyük az „Egymást szeressétek” parancsát mindennapi életünk minden gondolata, szava és tette próbakövévé, amíg minden egyezik a törvénnyel, amely a Jézus Krisztus életét is egyedül uralta. Ahogy tegnap megdorgáltad egy Krisztusban való testvéredet, szeretetben történt-e, vagy haraggal? Szeretetben tanácsoltál-e, vagy gőgösen saját véleményedet adtad le? Az összejövetel, amit vezettél, az előadás, amit tartottál, szeretetből fakadt-e, azért, hogy másoknak segíts, vagy hogy saját tekintélyedet növeld? Adományod szereteted kifejezése volt-e, vagy büszke, öntetszelgő szívből jött? Másokra vonatkozó megjegyzésed szeretetből fakadt-e? Szíved mélyén embertársadról táplált gondolatod szeretettől van áthatva? Adományod, szolgálatod, imád és terveid a szeretetben gyökereznek mind? Ez mindennapi életünknek legmagasabb próbaköve, amiről megismerhetjük, hogy vajon Isten az, aki „bennünk működik”, vagy a mi „Én”-ünk? A szeretetben való megmaradás mily gyorsan lesz a Lélek kijelentésének feltétele! Tölts el egy napot úgy, hogy az önszeretet helyett a mások iránt való szeretet álláspontjára helyezkedsz! Kedves, szelíd szóval, segíteni kész, önzetlen és figyelmes cselekedettel. Az órákat szeretetteljes, önzetlen szolgálat tölti ki. A szív együtt érző, nyájas gondolatokat hordoz. Egy ilyen nap áldás, a Szentlélek jelenlétének boldog tudata van a szívedben. Ha azonban a szavak nyersegek, a gondolatok irigyek és rosszindulatúak, a cselekedetek önzők, ha az órák önzetlen fáradozások helyett haszonleső törekvésekkel vannak kitöltve, ki ne tudná azt, hogy az ilyen órákban és napokban Isten jelenléte elhomályosodik, és a Szentlélek megszomorodik?

We are to make "LOVE ONE ANOTHER" the touchstone by which to test every thought, word, and deed of our daily lives, until all are brought into conformity to the law which was supreme in the life of Jesus Christ Himself. The rebuke you administered yesterday to a brother in Christ, was it done in love, or vexation? The counsel you gave, was it proffered in love, or pride of opinion? The meeting you led, the address you made, were they in love – to help others – or to add to your own reputation? The money you gave, was it in love to the lost – or in pride, and self-esteem? The remarks you make about others, are they in love? The thoughts you cherish in your secret heart concerning them – are they, too, full of love? Your giving, spending, ministering; your praying, and purposing, are they all in love? This is the supreme test of every detail of your life, by which you may know whether it is "God that worketh in you," or Self. And how quickly that abiding in love becomes a condition of the manifestation of the Spirit! Let a day be spent in this attitude of love to others, instead of love of self. Let the words be kind and gentle; the acts helpful, unselfish, and considerate; the hours filled with loving, unselfish ministry; and the heart the abode of sympathetic, kindly

thought. That day is a day of blessing, and the consciousness of the Spirit's blessed presence in the heart. But let the words be harsh; the thoughts envious or spiteful; the acts selfish; the hours filled with self-seeking instead of self-forgetfulness; and who does not know the conscious shadowing of God's presence, the conscious grieving of the Spirit in such days and hours?

Nyugat-Amerikában a nagy gabonaraktárakban különböző osztályok vannak a különböző gabonafajták szerint. Ha az egyik csövet megnyitják, aranyárga búza ömlik ki; nyiss meg más csövet, és zab, árpa vagy rozs kerül elő. Mibennünk lakik a Lélek és a test. Az isteni természet, amely a szeretet, és az ó-természet, amely az önzés. Abban a pillanatban, amikor szeretetben viszünk véghez valamit, szólunk vagy gondolunk, megnyilatkozik Isten, aki a szeretet. De azon pillanatban, amikor keményen szólunk, önzően cselekszünk, irigyen, gyűlölettel, haragosan gondolkozunk, megnyilatkozik a test. A törvény olyan egyszerű, olyan határozott és olyan megváltoztathatatlan, mint az a törvény, amely szerint egy bizonyos gabonafajta azon a csövön árad, amelyet megnyitnak. Ha a szeretetnek kiszolgáltatjuk magunkat, kívánjuk, megtestesítjük magunkban, és megmaradunk a szeretetben, akkor bizonyosan részesülünk Isten kijelentésének áldásában, aki maga a szeretet, mert megnyitottuk azt a csatornát, amelyen a szeretet Lelkének kell kiáradnia. De ha szavaink keserűek, gondolataink és céljaink állandóan önmagunkra irányulnak, tetteink önzőek, életünk csak a saját „Én”-ünk körül forog, szeretet nincs bennünk, akkor a testnek, az „Én”-em életének megnyilvánulása éppoly bizonyosan és kikerülhetetlenül előtérbe lép, mint a Léleknek kijelentése annál, aki szeretetben jár. Magától értetődik, hogy Krisztus nem jelentheti meg magát egy életben, amely tele van gyilkossággal vagy tolvajlással. Ugyanilyen biztos, hogy Krisztus nem jelentheti ki magát önző és szeretetlen cselekedet által.

In the grain elevators of the West are different compartments for the various grains. Open one spout, and the golden corn manifests itself in a rich outflowing stream. Open another, leading to a different chamber, and the amber wheat pours forth in like unceasing stream. Open others, and the oats, or barley, or rye will severally flow forth according as the respective channels to each are tapped. Now, within us dwell the Spirit and the flesh; the God-nature which is Love, and the old nature, which is selfish. The moment we do an act, speak a word, think a thought in love, God, who is love, manifests Himself. But the moment we speak in harshness, act in selfishness and think in envy, hatred, or spite, the Flesh manifests itself. The law is as certain, simple, and inexorable as the law by which the kind of grain manifested depends upon the specific channel which is thrown open. If we yield to Love; will to love; incarnate Love; abide in Love, we shall surely be blessed with the conscious manifestation of the God who is Love, for we have opened the channel through which the Spirit of Love is bound to flow forth. But if our words are bitter; our thoughts and aims constantly centered on self; our actions purely selfish; our lives self-centered, and loveless, then the manifestation of the Flesh, the self-life, the old nature is just as certain and inevitable as the manifestation of the Spirit to him who walks in love. Christ cannot manifest Himself through a life of murder or theft, that is self evident. But is it equally evident to us that Christ cannot manifest Himself through any act that is selfish or un-Christ-like?

Minden keserű gyökér, minden önző hajlam, minden kemény ítélet a mindennapi életünkben megszakítja közösségünket Krisztussal. Minden gondunk és buzgó törekvésünk tehát arra irányuljon, hogy megmaradjunk a szeretetben! „Minden cselekedetünknek” a rugója a mások iránti szeretet legyen. Óvakodjunk úgy az önző, mint a testi cselekedettől! Mint a kígyószíse-

géstől, úgy rettenj vissza minden felmerülő szeretetlen gondolattól. Kerüld a gyors, keserű szavakat, mint ahogy kerülöd a mérges nyilakat és a tört. Ismerd meg azt, ami a természetes szívnek olyan csodálatosnak látszik: hogy Isten szeret, tekintet nélkül arra, hogyan bánnak vele az emberek: Ő jóságos úgy a hálátlanok, mint a gonoszok iránt. Ilyenek legyünk mi is. Azért ha téged mélyreható igazságtalanság, sértés vagy szeretetlenség letérít a szeretet ösvényéről, akkor ezt ne mentegesd, hanem siess bevallani, hogy bűnbocsánatot nyerj az Úrtól, aki éppúgy imádkozott gyilkosaiért, mint azokért, akik szerették Őt.

Every root of bitterness, every yielding to selfishness, every harsh judgment in our daily walk must, and does of necessity, break Christ's communion with us. How zealous and careful should we be then to ABIDE IN LOVE! Let every act be done in love to others. Shun a selfish act as you would a sensual one. Shrink from an unloving thought or suggestion as you would from the hiss of a serpent. Eschew hasty bitter words as you would poisoned darts or daggers. Realize – what so astounds the natural heart – that God loves, regardless of His treatment by others; – “He is kind to the unthankful and the evil;” – even so should we. Wherefore, if some grievous wrong, insult, or unkindness goads you from your attitude of love, justify it not, but hasten to confess, and find forgiveness from Him who prayed for those who murdered Him, as well as for those who loved Him.

Figyeljük meg, hogy a szeretet legmagasabb kifejezése a szolgálat, igen, szolgálat egészen az önfeláldozásig, a halálig. A szeretet nem pusztán az érzelem dolga, mindenesetre a szív érzi meg legelőször milyen állást kell elfoglalnia: ez legyen mindenkor a mások iránti szeretet. De miben nyilvánul meg ez a szolgálatban és a másokért való önfeláldozásban? János mondja: „Fiacskáim, szeressétek egymást...cselekedettel és igazsággal.” Isten annyira szeretett, hogy adott. Jézus szolgált, meghalt az elveszett világért. Ez a szeretet, próbája a szeretetben való életnek. Elmaradhatatlan következménye a kifelé való szolgálat. Igazi szeretetnek szolgálnia kell; a Krisztus szeretete szorongat erre. De ne felejtjük el, hogy akik tehetetlenül betegágyhoz vannak kötve, éppúgy élhetik másokért ez az életet szívük túláradása és imaszolgálatuk által, mint olyanok, akik kézzel, vagy nyelvvel, vagy tollal szolgálnak. Mert itt is úgy van ez, mint az adásnál: „Mert ha valaki készséges, akkor kellemes is, aszerint, amije van, nem aszerint, amije nincs.”

Note well here that THE SUPREME EXPRESSION OF LOVE IS MINISTRY, even unto sacrifice and death. Love is not mere sentiment; mere emotional outflow. True, it must first be in the heart, whose attitude is to be steadily one of love for others. “Little children let us love in DEED and in truth,” says John. “Hereby perceive we the love of God because He laid down His life for us.” (I John 3:16.) God so loved that He gave, He served, He died, for the lost world. This is the test of Love. The inevitable outcome of the love-life within, is ministry and service without. True love must minister; the love of Christ constrains it so to do. Yet be it remembered that they who lie upon beds of suffering and helplessness, may in the secret outgoings of their hearts, and in the ministry of prayer for others, live the love-life as truly as those who minister by hand, tongue, or pen. For as in giving, so it is here, that “if there be first a willing mind, it is accepted, according to that a man hath, and not according to that he hath not.”

4. Az Istennel való közösséghez a hit a kapu. Az embereknek való szolgálathoz a szeretet a kapu. A Krisztusban való megmaradást az tanulta meg, aki állandóan nyitva tartja a két kaput. A hívő a Szentlélek temploma. Ennek a templomnak két kapuja van. Az Isten felé nyitott kapu a hit, az emberek felé nyitott kapu a szeretet. Isten akarata azonban nemcsak az, hogy a hit által az Ő élete *belénk* áradjon, hanem hogy rajtunk keresztül a szeretet által túl-áradjon mások életébe. A Szentlélek nemcsak lakozni akar *nálunk*, hanem csatornákként akar minket használni, amelyeken keresztül a kívülállókhoz is elérhet.

Nem elég, hogy mi vettük a Szentlelket, hogy az Ő szeretete, ereje és békessége szívünkbe jött, hanem tovább kell adni másoknak, akiket Isten erre kiszemelt. Körülöttünk ezen nincsenek még megmentve, akik Jézus nélkül elvesznek, s akiket Isten éppúgy szeret, mint minket. Ha ezek a szegény emberek nem látják meg *bennünk* az Úr Jézust, akkor sohasem fogják látni. Ha nem hallanak Róla tőlünk, akkor sötétségben halnak meg. Ha nem érintheti meg őket általunk, akkor sohasem jutnak összeköttetésbe az Ő életével és erejével.

4. FAITH IS THE GATEWAY.

Faith is the gateway of communion with God; Love is the gateway of ministry to men. He who keeps them both constantly open has learned to abide in Christ. The believer is the temple of the Holy Ghost. That temple is double-gated. Faith is the gateway open Godward; Love is the gateway open manward. Through Faith the divine life, so to speak, flows in to us; through Love it flows out to others. Faith is the channel of communion with God; Love the channel of ministry to men. God desires not only to pour His life into us through Faith, but through us to others, through Love. The Spirit not only wants us to let Him in, but also to let Him out to others. It is not enough for us simply to receive the Holy Spirit. It is not enough to have Him indwelling in us. It is not enough to have His love, peace, and power in ourselves, and for ourselves only. There is some one else in the universe besides God, the giver of the Holy Spirit, and us the recipients. There is an unsaved, dying, perishing world, whom He loves even as He loved us. Unless they see Christ through us, they will never see Him; unless they hear of Him through us, they will die in darkness; unless He touches them through us, they will never know the touch of His life and power.

Jézus földi vándorlása alatt szeretetét önfeláldozáson, szolgálaton, áldáson át öntötte ki mindazokra, akik körülötte voltak. Nos, most már „Ő nincs e világon”, de *mi* e világon vagyunk, mint az Ő testének tagjai, mint szőlővesszők Őrajta, az élő szőlőtőkén. És ő *rajtunk* keresztül óhajtja ezt az életet folytatólagosan kiárasztani. Így tehát a hit az isteni *beáradásnak* a csatornája, és a szeretet az isteni *kiáradásnak* a csatornája. A hit által Isten minden alkalmat megkap a *bennünk* való működéshez. Pál ezt így állítja elénk: (Gal. 5, 6.): „A szeretet által *munkálkodó hit*.” Az a hit, amely óráról-órára Jézusra néz, az Ő beáradó életét veszi állandóan, ki is árasztja azt állandóan a szeretet kapuján keresztül, amely nyitva marad a sóvárgó világ számára. Krisztusban az marad, aki folytonosan nyitva tartja e két kaput. Egyik se lehet zárva. A hit kapuját bezárni, a belső ember meggyengülését jelenti, mert hiány van az Istennel való közösségben. A szeretet kapujának becsukása, ennek gyengülését jelenti a szolgálat hiányában.

When He walked the earth He was constantly pouring out His own love-life in sacrifice, ministry, and blessing to all about Him. Now, He is “no longer in the world,” but we are in the world as members of His body, branches of Him, the living Vine, and He longs to continue pouring forth that life through us. Faith is thus the channel of divine inflow; Love

the channel of divine outflow. Through Faith God has all chance to work in us; through Love all opportunity to work through us. "Faith which worketh through Love," is the way Paul puts it in Gal. 5:6. Faith looking hourly to Jesus, constantly receiving His inpouring life, as constantly pours it out through Love, the door kept open toward the perishing. He abides in Christ who keeps these doors constantly open. Neither dares to be shut. To close the door of faith is to have the inner man grow weak for lack of communion; to close the door of love is to have him grow weak for lack of ministry.

Így tehát a hívő csatornája a Léleknek, amely képletesen egy folyam. (Ján. 7, 38.) „*Élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig a Lélekről mondta, amelyet veendők voltak az Őbenne hívők.*” Annak kell kiömlenie, amit vettünk. A jó csatorna mindig vesz, mindig meg van telve, és mindig folyik is belőle. Hogy jó csatorna lehess, a nyílást, ahol a folyam be- és kifolyik, folyton nyitva kell tartani. Azért a hit és szeretet két kapujának folytonosan nyitva kell lennie. A hit által Isten felé megnyitott kapun vesszük állandóan az Istennel való közösség által az isteni életet. A szeretet által, amely nyitott kapu az emberek felé, állandóan tovább adjuk az isteni életet a szolgálat által. Ha e két kapu egyike bezárul, a csatorna megszűnik csatorna lenni, mert beömlés kifolyás nélkül megrekedést jelent, és külső beáradás nélkül ürességre vezet. Nem szabad felhagynunk a hittel, és nem hagyhatunk fel a szeretettel. Az Istennel való összeköttetés beáradásából a szolgálat túláradásához kell eljussunk, s a szolgálat odaadásából vissza az Istennel való közösség által az újra megtöltetéshez. Aki becsukja a közösség vagy a szolgálat kapuját, az az élete fölé írja: „*Nincs átjárás!*” Amint azonban ezt megtette, a Szentlélek láthatatlan kézzel ugyanezen élet fölé írja: „*Nincs maradás!*”

Thus the believer is a channel for the Spirit who is, in figure, a stream (John 7:38). "OUT OF him shall flow rivers of living water this spake He of the Spirit which they ... should RECEIVE." That which has been received is to flow out. A good channel is always receiving, always full, and always outflowing. To be a good channel one needs to constantly open at the point of inflow, and the point of outflow. Therefore these two gateways of Faith and Love must be kept constantly open. Through Faith, the gateway open Godward, as it were, we constantly receive the divine life in communion. Through Love, the gateway opens manward, we constantly give out the divine life in ministry and service. The channel which shuts one gate, ceases to be a channel. For inflow without outflow means stagnation; and outflow without inflow means emptiness. We dare not cease from Faith; we dare not relax in Love. We must pass from the inflow of communion to the outflow of Service; and back again from the outgiving of Service to the replenishment of Communion. He who shuts either the gate of Communion or the gate of Ministry, writes over his life, "No thoroughfare"; but he has no sooner done this than the Spirit, with invisible hand, writes over that same life, "No abiding."

Mivel nem ismerik fel, hogy mindkettőre szükség van, egy kerek, harmonikus, Krisztusban való teljes élethez, azért megpróbálták a kettőt elválasztani, megkísérelték az egyiket a másik nélkül élni. Tudják, hogy Krisztus nélkül semmit sem tehetnek, elismerik a Vele való állandó közösség szükségességét, éppúgy az imaélet áldását és erejét, oda is adták magukat teljesen a Krisztusban való maradás hitéletének. Visszahúzódtak a világtól, annak örömeitől és oktalanságaitól, a kolostori cella magányába vonultak. Odaszentelték magukat az imádkozásra, az elmélkedésre, és az Istennel való közösségre. De amikor a közösségi élet által Isten magát kijelentette, megkísérelték ezt az életet maguknak megtartani, ahelyett, hogy a szeretet kapuját megnyitva, odaszentelték volna magukat a másokért való szolgálatnak, hogy velük lelki áldásokat és életet közöljenek.

Not realizing that both are needed to form a rounded, symmetrical, complete life in Christ, men have tried to divorce them; essayed to live one without the other. Realizing that apart from Christ they could do nothing; seeing the need of close, constant communion with Him; conscious of the blessing, and power of the life of prayer, they have given themselves wholly to the Faith side of the abiding life. They have retired from the world with its sin and follies; they have hidden themselves in the seclusion of cell and cloister; they have given themselves to prayer, meditation and communion. But when God revealed Himself to them through the life of communion, instead of opening the door of Love, applying themselves to ministry and giving out spiritual blessing and life to those in need, they essayed to keep to themselves the Life which is given for all men.

Innen származott a beteges, természetellenes, egészségtelen élettípus, amely kolostorokban és remetecellákban tartózkodik, és lelki halálban és gyümölcstelenségben elfajul, mert nem kíséri a mindennapi szeretet szolgálata. Maga Krisztus nem élhetett ilyen életet, hanem amikor megkenetett a Szentlélekkel, „szerte járt, jól tévén”. A Krisztusban való maradásnak hitoldala feltétlenül lényeges dolog. Fel kell ismernünk saját lelkünk halott állapotát. Állandóan Jézusra kell néznünk, óráról órára vennünk kell az Ő isteni életéből. Azonban a hit cselekedet nélkül halott. Beáradás kiömlés nélkül fennakadás, közösség szolgálat nélkül egyoldalúság.

Thence came the morbid, unnatural, unhealthful type of life that dwelt in the monastery, and the hermit's cell, and degenerated, when unaccompanied by the every day ministry of love, into spiritual death and barrenness. Christ Himself could not live such a life, but when “anointed by the Holy Ghost, He went about doing good.” The Faith side of the abiding life is absolutely essential. We must realize our own spiritual deadness; we must look to Jesus constantly; we must, hour by hour, draw upon His divine life. But “Faith without works is dead”; inflow without outflow is stagnation; communion without ministry is one-sidedness.

Vannak mások, akik magukat teljesen a keresztyén tevékenységnek adják oda. Életük szaka-datlan körfutás: összejövetelek, egyesületek, konferenciák, előadások és számtalan szolgálat-tétel. Számukra az imádság órái ismeretlen tényezők. A közösségtől idegenkednek. Az Istenre való várakozás előttük a drága idő eltékozlása. A Lélek vezetése, a hitélet, nekik jelentőség nélküli szavak. Mégis, minden elfoglaltság dacára az ilyen életben hiányzik valami lényeges. Van bosszúság, kellemetlenség, gond és félelem, a szolgálathoz való megelevenítő erő mély hiányérzete. Hiányzik öröm, békesség és áldás a buzgón tevékenykedő életben. Ugyanaz a kép a fonákjáról tekintve. Saját erővel végzett cselekedetek, holt cselekedetek. Az egyedüli igazi erőforrás az imakamra. A kenet nélküli szolgálat élettelen. Krisztust kell érintenünk, mielőtt embereket érintenénk. Nem osztogathatunk, ha nem kaptunk Tőle. Egyetlen érintés a telített dróttal az embert minden tagjában megrázza; de egész nap érintheted a holt drótot, mozdulatlan maradsz. Hit, szolgálat nélkül halott. Szolgálat, hit nélkül – ami egyértelmű a *Krisztus nélküli szolgálattal – értéktelen*.

Aki tehát Krisztusnak a két parancsolatát állandóan megvalósítja életében, aki a hitnek és a szeretetnek két kapuját állandóan nyitva tartja, aki ilyen módon a Szentlélek közvetítő csator-nája lesz, az megtanulta a Lélek utolsó titkát: a megmaradó élet titkát.

Következésképpen a Krisztusban maradás, a Krisztusban való állandó hitnek, és az emberek iránt való állandó szeretetnek az élete.

Others there are who give themselves wholly to Christian service and activities. Their life is one continual round of meetings, societies, conventions, addresses, and services, without number. To them hours of prayers are an unknown factor; communion is a meaningless term; waiting on God a waste of precious time; the guidance of the Spirit and the life of Trust are sound without significance. Yet these lives, with all their busyness, lack a radical something. There is fret and fume; worry and anxiety; conscious lack of quickening power in service; absence of joy, peace and blessing in the lives they are living with such intensity. It is but the same shield viewed from the obverse side. Works wrought in our own might are dead works; the chamber of prayer is the only true power-house; ministry, without anointing, is lifeless; we must touch Christ before we touch men; we can not pour out, if we have not received with Him. One touch of a live wire will thrill a man through and through, but you may touch him all day with a dead one and never quicken him. Faith without ministry is dead; ministry without faith – which is ministry apart from Christ – is declared by Christ Himself to be NOTHING. He then who continuously lives out these two great commandments of Christ; He who constantly keeps open these two doors of Faith and Love; he who thus becomes the THOROUGHFARE of the Holy Spirit – has learned the final secret of the Spirit – the secret of the abiding life – WHEREFORE, TO ABIDE IN CHRIST IS TO LIVE A LIFE OF CONSTANT FAITH CHRIST-WARD, AND CONSTANT LOVE MAN-WARD.

Szeretteim, megtanultuk hát a Szentlélek legfenségesebb titkát? Éljük-e a maradandó életet? Vajon felismerjük a magunk tehetetlenségét, valamint életünk egyedüli teljességét, a Jézus Krisztustól való függésünket? *Számolunk Ővele* minden dologban? *Életünk alapelve* lett ez? Késedelmesek vagyunk-e addig a szólásban, tervezgetésben, cselekvésben, amíg csak Vele nem jövünk összeköttetésbe, és meg nem kérdeztük Őt? Nem adjuk-e oda Érte csak magát az életünket, hanem – ami még sokkal fontosabb – megmaradunk-e olyan állapotban, hogy Ő a maga életét *általunk* élheti? Vagyis *hitben* élünk, *maradunk-e*?

Beloved, have we learned this final secret of the Holy Ghost? Are we living the Abiding Life? Do we realize, on the one hand our helpless, hourly dependence upon Jesus Christ as the only fullness of life for us? Are we learning the lesson of looking to Him in all things? Has it become the habitual attitude of our lives? Are we slow to speak, to plan, to act, until we have been in touch and counsel with Him? Are we not only pouring out our lives for Him, but – what is still more important – are we holding ourselves in such an attitude that He can pour out His life through us? In short are we remaining, staying, living, ABIDING, IN FAITH?

Továbbá, megismerjük-e, hogy Ő a *szeretet*, a *mások* iránti *szeretet*? Azt akarja, hogy Hozzá hasonlóak legyünk, és azért mondta nekünk: „Új parancsolatot adok nektek, hogy *egymást szeressétek*, ahogy én szerettelek titeket.” Odaadtuk-e azután önszeretetünket, és életünk fő céljává tettük-e, hogy *másokat szeressünk*? Eszerint élünk is tehát? Naponként, óránként megkérdezzük-e magunkat: mások iránti szeretet indított-e cselekvésre? Szeretetből terveztem ezt? Szeretetből mondtam ezt? *Szeretetből* adtam, szolgáltam? – *Mások iránti* szeretetből? Elnyomunk-e minden kemény beszédet, elfojtunk-e minden önző gondolatot, elhagyunk-e minden önhasznú cselekedetet, mert a mi új életünk nagy szeretet-törvényének ezek mind ellene mondanak? Megértjük-e, hogy amiképpen Ő szolgált a földön, az a szeretet gyakorlati, folytonos, élethossziglani, másoknak való szolgálatot jelent? Megtartjuk állandóan mindkét parancsolatot? Nyitva van mindkét kapu? Csendes óráink a Vele való közösségnek vannak

szentelve? Munkás óráink a szeretet szolgálatában állnak-e, bármily kicsinek és egyszerűnek látszik is cselekvésünk? Nézünk-e Őreá állandóan, és foglaltosak vagyunk-e annyira a mások iránti szeretetben, hogy ha csak *csekély mértékben* is, de kezdjük megérteni azt a csodálatos mondatot: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”? Megízleltünk-e ily módon valamit a „benne maradás”-ból? Ó, akkor örülhetünk, mert nemcsak a kijelentésben, nemcsak a parancsolatban a miénk, hanem a miénknek kell lennie valóságos tudatos tapasztalatban, ahogy Isten Igéje határozottan kijelenti: „*És erről ismerjük meg, hogy bennünk marad, a Lélekről, akit nekünk adott.*” (I. Ján. 3, 24.)

Furthermore do we realize that He is Love – love of others? That He wants us to be like Him and therefore says “A new commandment I give unto you that ye love one another even as I have loved you?” Have we given up our self-love then, and made it the supreme purpose of our lives to love others? And, if so, are we living it? Are we asking ourselves day by day and hour after hour; – “Did I do this in love of others; did I plan this in love; did I speak this in love; did I give, or minister or serve in love; love of others?” Do we throttle every harsh word, resent every selfish thought, refuse every selfish act because each violates the great love-law of our new life? Do we understand that this Love means practical, constant, life-long ministry and service for others, even as He served when on earth? Are we keeping both commandments continuously? Are both gates open? Are our quiet hours given to communion? And our busy ones to ministering in Love, however humble and commonplace the things we do may seem? Are we so constantly looking to Him, and so busy in loving others that we are beginning to understand, just a little that wonderful sentence “It is no longer I that live, but Christ that liveth in me?” Have we thus tasted of Abiding? Are we following after Abiding? If so let us rejoice. For it is not only ours in promise, and ours in command, but it is to be ours in actual, conscious experience, as His own blessed Word declares: – “And hereby WE KNOW that HE ABIDETH in us BY THE SPIRIT which He hath given us.”
